Eventyr : Fortalte for Børn

Forord til den elekroniske udgave.

Dette verk i frakturstil av **H. C. Andersen** (1805-1875) er digitalisert 2012 av Det Kongelige Bibliotek i København og tilpassats for Projekt Runeberg i august 2013 av Ralph E.

Til de ældre Læsere.

Ingen as mine Arbeider ere blevne saa forskjelligt vurderede, som „Eventyr, for-

talte for Børn". Medens enkelte Mænd, paa hvis Dom jeg fætter stør Priis, have

tillagt dent meest Værd af hvad jeg har skre-vet, meente Andre, at disse Eventyr vare

høist ubetydelige øg raadede mig til ikke at

skrive flere. En saa forskjellig Dom og den tilsyneladende Taushed, hvormed den offent-lige Critik førbigik dent, fvækkede min Lyst

til at give mere as denne Digtart. Saale-des er et Aar hengaaet, sør dette tredie Hefte

følger de to foregaaende. linder Udarbeidelfen af et større, ganskesra disse forskjelligt Arbeide, paatrængte stg mig imidlertid ^deen og Udviklingen af et

nyt Eventyr^ „Den lille Havfrue^. — ^eg maatte nedskrive det.

Dersom jeg lød det Udkomme som en lille Bøg sør stg, da gjorde man maaskee

større Fordring, jeg fandt det derfor bedst, at lade det stutte stg til den engang begyndte CyelUs af Eventyr^ ethvert af hine egner stg maaskee mere før Barnet, end dette, hvis

dybere Betydning kun den ^Eldre forstaaer, men jeg tør dog troe, at Barnet vil have

^læde deraf, øg opløsningen felv, ligefrem

betragtet, vil gribe det. Saaledes bringer

jeg nu det tredie Hefte.

Det kortere Eventyr ^ „^ e i se r e n s n y e

^ lædere som stutter Heftet, er af fpansk Oprindelse. Hele den morsomme ^dee skylde

vi Prinds Døn ^nan Manuel, født^^, død

^ det jeg her ømtaler disse tø Eventyr, vil jeg benytte Leiligheden, til at stge et Par

Ord øm de tidligere Udkømne.

^ min Barndom hørte jeg gjerne Even-tyr øg Historier, flere as disse staae endnu ret levende i min Erindring^ enkelte synes

mig at være oprindelige danske, ganske ud-sprungne af Føllet, jeg har høs ingen Frem-

med fundet de famme. Paa min Maade har jeg førtalt dem, tilladt mig enhver Før-andring, jeg fandt passende, ladet Phanta-sten opfriske de i Billederne afblegede Farver.

Saaledes er fremstaar de stre Eventyr ^ Fyr-tøiet^ Lille Claus øg ftøre Clans^

Prindfesfen paa ^Erten og ^eise-kammeraten. ^ Anaehreons Digte stndes søm bekjendt Fabelen til^ den nar-

tige Dreng. Aldeles min egen ^pstn^else ere de tre

Den lille ^das Blomster^ Tommel ise ^

Den lille Havsrue.

Med dette tredie Hefte vil Eventyrene udgjøre et lille Bind ^ øm dette bliver ^et

eneste, berøer p^ det indtryk, jeg feer S^m-lingen gjør paa Publieum.

^ et lille fædreland bliver altid Dig-teren en fattig Mand ^ ^Eren er derfor don guldfugl, han især maa gribe efter. Det vil vife stg, om jeg fenger dett, ved ^t for-tælle Eventyr.

Fyrtøiet.

Der kom en Soldat marcherende henad Landeveien: een, to! een, to! han havde sit Tornister paa Ryggen og en Sabel ved Siden, for han havde været i Krigen, og nu skulde han hjem. Saa mødte han en gammel Hex paa Landeveien; hun var saa ækel, hendes Underlæbe hang hende lige ned paa Brystet. Hun sagde: „god Aften, Soldat! hvor Du har en pæn Sabel og et stort Tornister, Du er en rigtig Soldat! Nu skal Du faae saa mange Penge, Du vil eie!“

„Tak skal Du have, din gamle Hex!“ sagde Soldaten.„Kan Du see det store ^ræ^ sagde Hexen, og pegede paa et ^ræ, der stod ved Si-den as dem. „^et er ganske huult inden il Der skal Du krvbe op i boppen, saa seer Du et Hul, som Du kan lade dig glide igjennem øg komme dybt i ^ræetl ^eg skal binde dig en ^trikke om ^ivet, so r at jeg kan heise Dig op igjen, naar Du raaber paa migl^ „Hvad skal jeg saa nede i ^ræet^ Spurgte Soldaten.

,,Hente Penge sagde Hexen, skal vide, naar Du kommer ned paa Bunden af

^ræet, saa er Du i en stor ^ang, der er ganske lyst, sor der brænde over hundrede camper. Saa seer Du tre Døre, Du kan Ittkke dem øp, nøglen sidder i. ^aaer Du ind i det søtste Kammet, da seer Du midt pa^ gulvet en stor Kiste, oven paa den sidder en Hund ^ han har et Par ^ine saa store som et Par ^heekopper, men det skal Du ikke btt^de Dig on^ ^eg giver dig mit blaatætnede Fotklæde, det kan Du brede ud paa gulvet;— ^ —

gaae saa rask hen og tag Hunden, sæt ham paa mit Forklæde, luk Kisten op og tag lige-saa mange Skillinger, ^u vil. De ere alle-sammen as Kobber; men vil Du heller have Sølv, saa skal Du gaae ind i det næste Bæ-relse; men der sidder en Hund, der har et Pat ^ine, saa sto te, som et Møllehml; men bet skal Du ikke btyde dig om, sæt ham paa mit Forklæde og tag Du as Pengene! Bil Du derimod have ^uld, det kan Du ogsaa saae, og det saa meget, Du vil bære, naar Du gaaer ind i det tredie Kammer. Men Hunden, som sidder paa Pengekisten^ har her to ^ine, hvert saa stort som rundetaarn. Det er en rigtig Hund, kan Du troe! men det stal Du ikke bryde dig noget om ! frt ham bare paa mit Forklæde, saa gjør han dig ikke noget, og tag Du as Kisten saa meget l^uld, Du vil!" „^et var ikke saa galt !" sagde Soldaten. ,^Men hvad skal jeg give Dig, din gamle

Hex^ For noget vil Du vei have med, kan ieg tænke!"— 4 —

„^ei,^ sagde Hexen, „ikke en eneste Skil-ling vil jeg havel Du stal bare tage til mig et gammelt Fl^ttøi , søm min Bedstemoder glemte, da hun sidst var dernede l^

„^aal lad mig saae Strikken om ^ivetl^ sagde Soldaten.

„Her er den!^ sagde Hexen, „og her et mit blaatærnede Forklæde.^

Saa ktøb Soldaten op i ^ræet, lod sig

dumpe ned i Hullet og stod nu, som Hexen sagde, nede i den stote ^ang, hvor de mange

bundtede camper brændte.

^u lukkede han den sørste Dør op. ^lh! der sad Hunden med linene, saa stote sotn

^heekopper øg gloede paa ham.

„Du et en net Fyr !" sagde Soldaten, satte ham paa Hexens Fotklæde og tog ligo-saamange Kobberstillinger, han kunde have i sin ^omme, lukkede saa Kisten, satte Hunden op igjen og gik ind i det andet Værelse. ^ial der sad Hunden med ^ine saa store, som et Møllehjul.skulde ikke see saa meget paa mig l^ sagde Soldaten, „^u kunde saae ondt i ^i-nene!„ og saa satte han Hunden paa Hexens Forklæde, men da han saae de mange Sølv-penge i Kisten, smed han alle de Kobberpenge han havde, og skidte bommen og sit hornister med det bare Sølv. ^u gik han ind i det ttedie Kammer l — ^ei det var ækeltl Hun-den derinde havde virkeligt to ^ine saa store som tunde ^aatul og de løb rundt i Hovedet^ ligesom Hjul! „^od bisten sagde Soldaten og tog til Kasketten, for saadan en Hund havde han aldrig seet søt; men da han nu saae lidt paa ham, tænkte han, nu kan det jo væte nok, løftede ham ned paa gulvet og lukkede Kisten

øp, nei ^ud bevares j hvot det var meget ^uld I han kunde kjøbe sor det hele Kjøbenhavn og

Kagekonernes Sukkergrise, alle tinsoldater, Pidske og ^ngeheste, det vat i Betden 1 ^o der var rigtignok Pengel — ^u kastede Sol-baten alle de Sølvskillinger, han havde s^ldtsine bommer øg sit hornister med, og tog ^uld i Stedet, ja alle dommerne , ^ornl-steret, Kasketten og Støvlerne, bleve syldte,

saa han knap kunde gaae ! nu havde han Penge I Hunden satte han op paa Kisten, slog Døren

i og raabte saa op igjennem ^ræet^ „Heis mig nu op, du gamle Hex!^

„Har Du Fyrtøiet med^ spurgte Hexen!

„Det er sandt sagde Soldaten, „det havde

jeg reent glemte og nu gik han og tog det. Heren heisede ham op^ og saa stod han igjen

paa landeveien, med bommer, Støvler, ^ot-

nister og Kasket sulde as Penge.

„Hvad vil Du nu med det Fyrtøi,^ spurgte Soldaten.

„Det kommer ikke dig ved!^ sagde Hexen, nu har Du jø faaet Pengel ^iv mig bate Fyrtøiet — „Snik snak sagde Soldaten, „vil Du strax sige mig, hvab Du vil med det, eller jeg ttækker min Sabel ud ø^ hugger dit Høved as!^ „^ei,^ sagde Hexen.

Saa huggede Soldaten Hovedet af hende. Der laae huns men han bandt alle sine Penge ind i hendes Forklæde, tog det som en Bylt paa byggen, puttede Fyrtøiet i bommen og gik lige til Bpem

Det var en deilig By, øg i det deiligste Bertshnus tog han ind, forlangte de alletbedste

Bærelser og Mad, som han boldt af, før nu var han riig da han havde saa mange Penge.

tjeneren, som skulde pu^se hans Støvler, syntes rigtignok, det vare nogle løierlige gamle Støvler, saadan en riig Herre havde, men han havde ikke endnu kjøbt sig nye; næste Dag sik han Støvler at gaae med, og Klæder som vare pæne! ^u var Soldaten bleven en for-nem Herte, øg de fottalte ham om al den Stads, fom vat i detes By, og om detes Konge, og hvilken nydelig Prindsesse hans Datter var.

„Hvor kan man faae hende at fee^ spurgte Soldaten.

„Hun er stet ikke til at faae at see l^ sagdebe allesammen, ,,hun boer i et stort Kobber-stot, med saa mange Mure og ^aarne oml ^ngen uden Kongen tør gaae ud øg ind til bende, fotdi det et spaaet, at hun skal blive gist med en ganske simpel Soldat, og det kan Kongen ikke lidel^ „Hende gad jeg nok see ^ tænkte Soldaten, men det kunde han jo slet ikke saae ^ov till

^u levede han saa lystig, tog paa ^ome-bie, kjøtte i Kongens Have og gav de Fattige

faa mange Penge og det var smukt gjort l han, vidste nok sta gamle Dage, hvor stemt det var

ikke at eie en Skilling l — Han var ntt rug, havde pæne Klæder, og sik ba saa mange Ben-

ner, ber ^llle sagde, han var en rar ^n, ett rigtig ^avalier, øg det kunde Soldaten godt lidel Men da han hver Dag gav Penge tid, øg sik stet ingen ind igjen, saa havde han til-stdst ikke meer end to Skillinger tilbage og maatte stytte bort sra de smukke værelser, hvor han havde boet, og op paa et lille bitte Kam-mer, heelt inde under ^aget, selv børste stne— ^ —

Støvler og sye paa dem med en Stoppenaal, og ingen as hans Benner kom til ham, sor der vare saa mange ^rapper at gaae op ad. Det var ganske mørk Olsten, øg han kunde ikke engang kjøbe fig et ^ys, men saa huskede han paa, at der laae en lille Stump i det Fyr-tøi, han havde taget l det hule ^tæ, hvor Hexen havde hjulpet ham ned. Han stk Fyr-tøiet øg ^psestumpen srem, men lige i det han

stog ^ld og cisterne støi sta Flintestenen, sptang Døten op, og Hunden, det havde ^ine

saa store, som et Par ^heekopper, øg søm han

havde seet nede under ^ræet, stød søran ham og sagdes „Hvad besaler min Herred

„Hvad sor noget l^ sagde Soldaten, „det var jø et moersomt Fyrtøi, kan jeg saaledes faae, hvad jeg vil have ! Skas mig nogle Penge," sagde han til Hunden, og vips var den borte! vips var den igjen^ øg høldt en stør Pøse suld as Skillinger i sin Mund. ^u vidste Soldaten, hvad det var sor et deiligt Fyrtøil stog han eengang, kom Hundender sad paa Kisten meb Kobberpengene, stog han to ^ange, kom ben, som havde Sølv-penge, og stog han tre i^ange, kom den, der havde ^uld. — ^u styttede Soldaten ned i be smukke Bætelser igjen, kom i de gode Klæ-der, og saa kiendte strax alle hans Benner ham, og de holdt sa^l meget as ham. — Saa tænkte han engang ^ det et dog noget løierligt noget, at man ikke maa saae den Prind-sesse at see! hun skal være saa deilig, sige de allesammen! men hvad kan det hjelpe, naat hun skal alletider sidde inde i det store Kobber-stot med de mange ^aarne. — Kan jeg da stet ikke saae hende at see^ — Hvor er nu mit Fyrtøi ! og saa stog han ^ld, og vips kom Hunden med ^ine saa store, som ^heekopper. „Det er rigtignok midt paa ^atten^ sagde Soldaten, ,,men jeg vilde saa inderlig gjetne

see Prind sessen, bare et lille øieblik Hunden var strax ude af Døren, øg sør

Soldaten tænkte paa det, saae han ham igjen med Ptindsessen, hun sad øg sov paa Hun-— 11 —

dens ^yg og var saa deilig, at enhver kunde see^ det var en virkelig Ptindssesse; Soldaten kunde stet ikke lade være^ han maatte kysse hende^ fot det vat en rigtig Soldat.

Hunden løb saa tilbage igjen med Prind^

sessen, men da det blev Motgen, og Kongen ^ Dtonningen skjænkede ^hee, sagde Prind^

sessen, hun havde drømt saadan en underlig Drøm i ^at om en Hund og en Soldat. Hun bavde redet paa Hunden, og Soldaten havde kysset hende.

„Det var saamæn en pæn Historie^ sagde Dronningen.

^u skulde en af de gamle Hofdamer vaage ved Prindsessens Seng næste ^at, sor at see,

øm det var en virkelig Drøm, eller hvad det kunde være.

Soldaten længtes saa forskrækkelig ester igen at see den deilige Ptindsesse, øg saa kom da Hunben om batten, tog hende og løb alt hvad den kunde, men den gamle Hofdame tog Bandstøvlet paa, og løb ligesaa stærkt bagefter ;— 12 —

da hun nu saae, at de blev botte inde i et stort Huus, tænkte hun, nu veed jeg hvor det er, og strev med et Stykke Kridt et stott Kots paa Potten. Saa gik hun hjem øg lagde sig, og Hunden kom ogsaa igjen med Prindsessen; men da han saae, at der var strevet et Kors paa Potten, hvot Soldaten boede, tog han og-sa^. et Stykke Ktidt og satte Kots paa alle

Pottene i hele Byen, og det vat klogt gjort, for nu kunde jo Hosdamen ikke finde den rig-

tige Port, naar det var Kots paa dem allesammen. ^m Morgenen tidlig kom Kongen og Dron-tungen, den gamle Hofdame og alle ^ssieererne

for at see, hvør det var, Prindsessen havde været I

„Der er bet sagde Kongen, da han saae den sørste Port med et Kots paa^ „^ei det er det, min søde Mand sagde Dronningen, der saae den anden Pott med Kots paa.

„Men der er eet og der er eetl^ sagde de allesammen; hvor de saae, var der Kors paa— —

Pottene. Saa kunde de ba nok see, det kunde ikke hjelpe noget at de søgte.

Men Dronningen, vat nu en meget klog Kone, der kunde mere, end at kjøte i Ka-

reth. Hun tog sin store ^uldsax, klippede et stort Stykke Silketøi i Stykker, øg syede saa en lille nydelig Pose; den syldte hun med smaae, fine Bøghvedegrpn, bandt den paa ^tyg^ gen as Ptindsessen, og da det var gjort, klip-pede hun et lille Hul paa Posen, saa brynene kunde drysse hele Beien^ hvor Ptindsessen kom.

^m datten kom da Hunden igjen, tog Ptindsessen paa sin ^yg, og løb med hende

hen til Soldaten, der holdt saa meget as hende, og vilde saa gjerne have været en Ptinds, sot at saae hende til Kone.

Hunden mærkede stet ikke, hvorledes ^ry-nene dryssede lige henne fra Slottet øg til Soldatens Bindue, hvor han løb op ad Mu-ren med Ptindsessen. ^m Morgenen saae da Kongen og Dronningen, nok hvor deres Dat-— 14 —

ter havde vætet henne, øg saa tog de Soldaten og satte ham i Caehotten.

Der sad han. ^lh, hvor der var mørkt og kjedeligt, øg saa sagde de til hant^ imorgen stal du hænges. Det var ikke morsomt at høre, og sit Fyttøi havde han glemt hjemme paa Bettshuset. ^nt Motgenen kunde han mellem jernstængerne i det lille Bindue see Folk skynde sig ud as Byen, sor at see ham hænges. Han hørte ^rommerne øg saae Søl-

daterne marehere. ^llle Mennesker løb assted; der var ogsaa en Skomagerdreng med Skjød-

skind øg ^øsler paa , han travede saadan i l^allop, at hans ene bøffel støi as og lige hen mod Muren hvor Soldaten sad og kigede ud mellem jernstængerne. ^i, du Skomagerdreng ! Du skal ikke have saa-dantetHastværk,^ sagde Soldaten til ham, „der bli-ver ikke noget af, sør jeg kommer l tnen vil du ikke løbe hen, hvor jeg har boet, og hente mig mit Fyr-tøi, saa stal Du saae sire Skilling I men Du maa tage Benene med Dig l^ Skomagerdrengen vilde— 15 —

gjerne have de sire Skilling, og pilede afsteb hen ester Fyttøiet, gav Soldaten det, og — ja nu stal vi saae at høre!

tldensor Byen var det muret en stor ^alge, rundt om stod Soldaterne og mange hundtede tusinde Mennesker. Kongen og Dronningen sad paa en deilig ^hrone lige over sør Don^ meten og det hele ^taad.

Soldaten stod allerede oppe paa Stigen, men da de vilde staae Strikken øm hans Hals,

sagde han, at man jo altid tilløb en Synder sør han udstod sin Straf, at saae et uskyldigt

^nste øpsyldt. Han vilde saa gjerne ryge en Pibe ^øbak, det var jo den, sidste Pibe han fik

i denne Berden. Det vilde nu Kongen ikke sige nei til, og saa tog Soldaten sit Fyrtøi og stog^ld, een,

tø, tre I og det stod alle Hundene, den med ^ine saa stote som ^heekøpper, den med ^ine

søm et Karethjul øg den, der havde ^ine saa støre som rundetaarn I— 16 —

„Hjelp mig nu, at jeg ikke bliver hængt sagde Soldaten, og saa soer Hundene ind paa

Dommerne og hele maader, tog en ved Be-nene øg en ved ^æsen øg kastede dem mange

Favne op i Beitet, saa de saldt ned og stoges reent i Stykker.

„^eg vil ikkel^ sagde Kongen, men den største Hund tog baade ham og Dronningen, og kastede dem bagefter alle de hindre; da blev Soldaterne sorsktækkede øg alle Folkene raabte^

„lille Stldat, Du skal være vor Konge og have den deilige Prindfesfe!^

Saa satte de Soldaten i Kongens Kareth,

og alle tre Hunde bandsede foran og raabte „Hurra l^ øg Drengene peeb i Fingrene og

Soldaterne presenterede. Prindsessen kont ub as Kobberstottet øg blev Dtonning , øg der kunde hun gødt lidel Brylluppet varede i otte Dage^ og Hundene fad med til Bords og gjorde store ^ine. — —

^ille ^ls o^ ^ore ^la^

^er vare i en By to Mænd, som begge havde selv samme ^avn, begge to hed de ^laus, men den ene eiede stre Heste og den anden kun en eneste Hest; sor nu at kunne stille dem sra hinanden, kaldte man ham, som havde sire Heste, den store ^latts, og ham, som kun havde den ene Hest, lille ^laus. ^u stulle vi høre, hvorledes de tø havde det, sor det er en virkelig Historie!^

Hele kl gen igjennem maatte lille l^laus l^løie sor store ^lans, og laane ham sin eneste Hest; saa hjalp store ^laus ham igjen med alle sine sire, men kun eengang om ^lgen, og bet var om Søndagen. Hussa! hvor smeldede lille ^laus med sin Pidsk over alle sem Heste, be vare jo nu saa godt som hans, den ene Dag. Solen stimlede saa deiligt, og alle Klokker i Kirketaarnet ringede til Kirke, Folk vare saa pyntede, og gik med Psalmebog under ^irmen— —

hen at høte Ptæstetne ptædike og de saae paa lille ^laus^ det pløiede med sem Heste, øg han var saa sotnøiet, at han smeldede igjen med Pidsken øg raabte t „hyp, alle mine Hesten

„Det maa Du ikke sige,^ sagde stote ^lans, „det er jo kun den ene Hest, der er din!^

Men da der igjen gik ^ogen forbi til Kitke, glemte lille glatis, at han i^ke maatte sige det, og taabte da ^ ^„hyp, alle mine Heste

„^a, nu vil jeg bede Dig at lade være l^

sagde store ^latts, „sor siger Du det endnu eengang, saa staaer jeg din Hest sor Panden,

saa den skal ligge Død paa Stedet, da er det fotbi med den!^

„^eg stal saamæn ikke stge det metel^ sagde lille ^laus, men da dex kont Folk fotbi, og de nikkede god Dag, blev han faa fornøiet, og fyntes det faae dog faa raskt ud, at han havde fem Hes^e til at pløie fin Mark, øg faa fmeldede han med Pidsken, og raabte^ „hrp^ alle mine Hesten— —

„^eg skal hyppe dine Hesten sagde støre ^laus, og tog ^øirekøllen og stog lille ^laus^s eneste Hest sor Panden, saa at den saldt om, ^ var ganste død. nu har jeg stet ingen Heste merel^ sa^de lille ^laus og gav sig til at græde. Si-b^l slaaede han Hesten, tog Huden og lod den e^odt torre i minden, puttede den saa i en ^se, som han tog paa bakken, øg gik ad Byen til sor at sælge sin Hestehud.

Han havde saadan en lang Bei at gaae, skulde igjennem en stor møtk Skov , og nu blev

bet et stygteligt ondt Beit; han gik ganske ^ild, øg søt han kont paa den rette Bei, var

^t ^sten^ og ^itsor langt til at komme til

Byen eller hj^rn igjen, sør det blev ^at.

^æt ved ^eien laae det en ftot Bøndegaatd, Skuddetne udensox vare skudte sra Binduerne,

^ ^yset kunde dog ovtnsor stinne ud. Der

kan j^g vei ^aae ^øv at blive batten over, ^ikte lille ^laus, og gik hen at banke paa.

— —

Bondekonen lukkede op, men da hun hørten

hvad han vilde, sagde hun, at han skulde gaae sin Vei, hendes Mand var ikke hjemme, og

hun tog ikke imod nogen Fremmede.

„^aa, saa maa jeg da ligge udenfor,^ sagde lille ^laus, og Bondekonen lukkede Døren for ham.

^æt ved stod en stor Høstak, og mellem den og Huset var bygget et lille Skuur mtd et stadt Straatag.

„Der kan jeg ligge oppe sagde lille ^laus, da han saae ^aget, „det er jo en deilig Seng, Storken styver vei ikke ned og bider mig i Benene.^ For der stod en levende Stork oppe paa ^aget, hvor den havde sin ^tede. ^u krøb lille ^laus op paa Skutet, hvor

han laae og vendte stg, sor at ligge rigtig godt. ^ræstudderne fot Vinduerne stuttede ikke oven-

til, og saa kunde han see lige ind i Stuen. Der var dækket et stort Botd med Viin og Steg og saadan en deilig Fist, Bondekonen og Degmm sad til Bords og ellers stet ingen— 21 —

anbre , og hun skjænkede sot ham og han stak

^aa Fisken, sot det var noget han holdt as. „Hvem der dog kunde saae noget medl^ fa^de lille l^laus, og rakte Hovedet lige htn mød Vinduet. ^ud, hvilken deilig Kage han kunde see staae betinde l ^o, det var bildel ^u hørte han ^en komme ridende paa landeveien hen itnot^ Huset, det var Bondeko-^lens Mand, som kom hlem.

Det var saadan en god Mand, men han havde den forunderlige Sygdom, at han aldrig knnde taale at see Degne; kom der en Degn

før hans ^ine, blev han ganske rasende. Det-sør var det ogsaa, at Degnen var gaaet ind

før at fige god Dag til Konen, da han vidste Manden i^e vao hsemtne, og den gode Kone latte derfor al den deiligste ^ad^ hun havde,

f^r han^ da de ntt hørte Manden kom, bleve ^ faa forskrækkede , ^ og Konen bad Degnen

k^ybe ned i en stor tont Kiste, der stod henne i Krogen; det gjorde han, for han vidste jo, at den stakke^ Mand ikke kunde taale at see

— 22 —

Degne. Konen gjemte gesvindt al den deilige Mad og Biin inde i sin Bagerovn, sor havde

Manden faaet den at see, saa havde han nok spurgt, hvad den skulde betyde.

„^ik jal^ sugede lille ^laus oppe paa ^ku-ret, da han saae al Maden blive borte.

„^r der nogen der øppe^ spurgte Bonde-manden og kigede op paa lille ^laus. „Hvor-sor ligget Du dee^ kom hellet med ind i Stuens Saa sortalte lille ^laus, hvorledes han yavde sotvildet sig, og bad øm han maatte blive batten over.

„^a vistl^ sagde Bondemanden, „men nu skulle vi sørst have lidt at leve asl^

Konen tog meget venlig imod dem begge to, dækkede et langt Bord og gav dem et stort Fad ^rød. Bøndemanden var sulten øg spiste med rigtig appetit, men lille ^laus kunde ikke

lade væte at tænke paa den deilige Steg, Fisk øg Kage, han vidste støb inde i ^vnen.

flnder Børdet ved fine Fødder havde han lagt stn Sæk med Hestehuden i, før vi veed— ^ —

jø, at det var den han var gaaet hjemme sta ^led, sot at saae den solgt i Byen. støden ^ilde stet ikke smage ham, og saa traadte han yaa sin Pose^ og den tørre Hud i Sækken kmt-k^de ganske høit.

„Hys l^ sagde lille ^laus til sin Sæk, men traadte i det samme paa den igjen, saa kmt-

kede det n^eget hoiere end sør.

^eil hvad hat du i dm Pøse^ spurgte

Bønden igjen. det er en troldmand sagde lille ^laus, „han siger, at vi skal ikke spise l^rød^ han har hexet hele ^vnen suld as Steg øg Fisk og Kage. „Hvad sor nogets sagde Bonden, og luk-kede gesvindt ^onen op, hvor han saae al den bilige Mad, Konen havde gjemt, men som han nn troede, at ^roldrnanden i Posen havde h^et til dem. Konen turde ikke sige neget, ^en satte strax Maden paa Bordet, og saa fpiste de baade af Finken og Stegen øg Kagen.

^u traadte lille ^latts paa sin Pose igjen, saa Huden knirkede.— 24 —

„Hvad siger han nu ^ spurgte Bonden.

„Han stger,^ sagde lille ^laus, „at han og-saa har hexet tre Flasker Viin til os, de staae henne i Krogen ved ^vnen ^u maatte Konen tage Bitten stem, hun ha^de gjemt, øg Bonde-manden drak og blev saa Ivstig , saadan en troldmand, som lille ^laus havde i Posen, vilde han da gtumme gjerne eie.

Katt han ogsaa hexe Fanden srent ^ spurgte Bonden, „ham gad jeg nøk see, sor nu er

jeg lystig!

„^a,^ sagde lille ^laus, „min troldmand kan ^llt, hvad jeg vil sorlange. ^kke sandt Du^ spurgte han og ttaadte paa Posens saa det knirkede. „Kan Du høre, han siger jø^

Men Fanden seer saa sæl ud, det er ikke værd at see ham

jeg er stet ikke bange, hvorledes kan han vei see ud ^

„^a, han vil vise stg ganske livagtig søm en Degnl^— 25 —

sagde Bonden, „det var sælt I ^ maa vide, at jeg kan ikke taale at see Degne I men det er nu det samme, jeg veed jo, det er

Fanden , saa sinder jeg mig vei bedre i det I ^u har jeg courage l men han maa ikke komme

^ sor nær.^ skal jeg spørge min ^røldmand,^ sagde lille ^laus, traadte paa Posen øg høldt sit

^re til. „Hvad siger han ^

„Han siger, at ^ kan gaae hen og lttkke Kisten øp, der staaer i Ktogen, saa vil ^ see

Fanden, hvor han kukkelurer, men ^ trtaae hølde paa laaget at han ikke stipper ud.^

Bil ^ hjelpe mig med at holde paa detj^ sagde Bonden og gik hen til Kisten, hvor Ko-

^en havde gjemt den virkelige Degn, der sad ^ var saa bange.

Bonden løftede laaget lidt øg kigede ind under det^ „hu skreg han^ og sprang tilbage. „^ø, nu saae jeg haxn^ han saae ganske ub, søm vores Degn I nei, det var sorskrækkeligt l^26

Det maatte det drikkes paa, øg saa drak

de endnu til langt ud paa batten.

„Den troldmand maa Du sælge mig,^ sagde Bonden, ,,sorlang sor den ^llt, hvad Du

vil! ja, jeg giver dig strax en heel Skjeppe Penge !"

„^ei, det kan jeg ikke!^ sagde lille ^laus, „tænk dog, hvør meget ^avn jeg kan have as denne troldmand!

„^lk, jeg vilde saa grumme gjerne have den," sagde Bonden, og blev ved at bede. „^a," sagde da lille ^laus tilsidst, „da Du har været saa gob at give mig Huusl^ i ^at, saa kan det være det samme , Du stal saae troldmanden sor en Skjeppe Penge, men jeg vil have Skjeppen topsuld.^

„Det skal Du saae," sagde Bonden, „men Kisten derhenne maa Du tage med Dig, jeg vil ikke have den en time i Huset, man kan ikke vide, om han sidder deri endnu.^

^ille ^laus gav Bonden sin Sæk med den tørre Hud i, øg stk en heel Skjeppe Penge,— 2^ —

øg det topmaalt, sor den. Bondemanden sør^ ætede ham endogsaa en stor trillebør til at kjøre Pengene og Kisten paa.

„Farvel sagde lille ^laus, og saa kjørte

han med sine Penge øg den sløre Kiste, hvoti endnu Degnen sad.

Paa den anden Side as Skoven var en

stør dyb ^la, bandet løb saa stærkt assteb, at man knap kunde svømme imod Strømmen; man havde gjort en stor ny Bto detover, lille ^laus holdt midt paa den, øg sagde ganske høit, sor at Degnen inde i Kisten ktinde høre det^

„^ei, hvab skal jeg dog med den tossede Kisten den er saa tung, som der var Stene i! jeg bliver ganske træt as at kjøre den læn-jeg vil dersox k^e den ud i ^saen, seiler ben saa hjem til mig, er det godt, øg gjør ben det ikke, saa kan det ogsaa være det sammes ^u tog han i Kisten rned den ene Haand , og løftede lidt paa den^ ligesom øm han vilde styrte ben ned i Bandet.— 2^ —

„^ei lab værel^ raabte Degnen inde i Ki-sten, „lad mig bate komme ud l^

^ „Hu sagde lille ^laus, og lod som han blev bange. „Han sidder endnu det inde I saa maa jeg gesvindt have den ud i ^laen , at han kan drukne

„^ nei, o neil^ raabte Degnen, „jeg vil

give Dig en heel Skjeppe Penge, vil Du lade være

„^a det er en anden Sagl^ sagde lille ^laus, og lukkede Kisten op. Degnen krøb strax ud og stødte den totnme Kiste ud i Bandet, og gik til sit Hjem, hvor lille ^laus stk en heel Skjeppe Penge , een havde han jo faaet sorttd as Bøndemanden, nu havde han da hele sin trillebør fuld as Pengel

„See, don Hest ^ik s^g da ganske godr be^ taltl^ sagde han til stg selv da han kom hjem i sin egen Stue, og væltede alle Pengene as^ i en stor Hob midt paa gulvet. „Det vil ærgre store ^lans, naar han saaer at vide, hvor riig— 2^ —

er blevet ved min ene Hest, men je^ vil bø^ ikke lige reent ud sige ham detl^

^u sendte han en Dreng hen til store ^latts, sor at laane et Skjeppemaal.

„Hvad mon han vil med det tænkte støte ^laus, og snturte tjære under Bunden sor at der kunde hænge lidt ved as det^ sont maaltes, og det l^jørde det da ogsaa, thi da han fik Skjeppen til-^e, hang det tre nye ^ølv-^tte-Skillntger ved.

„Hvad sor noget ^ sagde den store ^lans, og løb strax hen til den ^ille^ „Hvor har^Du saaet alle de mange Penge sra^

det er sor min Hestehud , jeg solgte ben i ^lstesl^

„Det var saamæn godt betalt sagde store ^lans, løb gesvindt hjem, tog en ^xe, og støg a^ie stne sire Heste sor Panden, trak Huden as dem, og kjørte med disse ind til Byen.

„Huder ! Huder! hvent vil kjøbe Huder raabte h^n ig^ennen^ paderne.

^llle Skomagere og farvere kom løbende, ^ spurgte, hvad han vilde have sor d^m.„^n Skjeppe Penge sor hvet,^ sagde stote ^lans.

„^rDu gal^ sagde de allesammen, „ttoer Du, vi have Penge i Skjeppeviis^

„Huder, Huder! hvem vil kjøbe Huder raabte han igjen, men alle dem, som spurgte, hvad

Huderne kostede , svarede han ^ „en Skjeppe Penger

„Han vil gjøre ^ar as os^ sagde de ^llle-

sammen, og saa toge Skomagetne detes Spande-remme og i^atvetne deres Skjødstind , øg be-

g ynd te at prygle paa store ^lans.

„Huder, Huder ^ vrængede deashant, „ja vi skal give Dig en Hud, der stal spotte røde

^tise! ud as Byen med ham raabte de^ øg

store ^latts maatte skynde sig alt hvad han kunde, saa pryglet havde han aldrig været. „^aa!^ sagde han, da han kont hjem, „det stal lille ^laus saae betalt, jeg vil staae hant lhjel sor det!^

Men hjemme hos den lille ^laus var den gamle Bedstemoder død; hun havde rigtignok væ-— —

^et saa arrig og stem imod ham, men hau ^ar bøg ganske bedrøvet, øg tog den døde Kone øg lagde hende i sin varme Seng, øm hun ikke

kunde konerne ^il ^ive igjen; der skulde hun ^^ hele batten, selv vilde han sidde henne i Krogen og sove paa en Stol, det havde han ^ørt sør. ^ Som han nu sad der om batten , gik Døren op og store ^latts kom ind med sin ^xe; han vidste nok, hvor lille ^laus^s Seng var, gik lige hen til den og stog nu den døde Bedstemoder for Panden, idet han troede, det

var lille ^laus. „See saa l^ sagde han, „nu skal Du ikke

uarre mig merel^ og saa gik han hjem igjen. „Det er dog en stem ond Mandl^ sagde

^ile ^laus, „der vilde han staae mig ihjel, det ^ar dog godt sox den gamle Mutter, hun alle^

tede var dod^ ellers havde han taget ^ivet af hende l^

^u gav han den gamle Bedstemoder Søtt-halsklæderne paa^ laante en Hest af sin^abø,— —

spændte den sot Bognen og satte den gamle Bedstemodet op i det bageste Sæde, saaledes at hun ikke kunde salde ud, naat han kjøtte til, øg^saa tullede de assted igjennem Skoven; da Solen stod op, vare de udensor en stor^ro, der holdt lille flatts stille, og gik ind sor at

saae neget at leve as. Kromanden havde saa mange, mange Penge,

han var ogsaa e^t m^et god Mand, men hid-stg, som der var Peber og ^obak i ham. „^od Morgen^ sagde ban til lille ^laus, „Du er tidlig kommet i Stadsklæderne i Dag „ja,^ sagde lille ^laus , „jeg stal til Byen

med min gamle Bedstemoder, hun sidder der ude paa Bognen, jeg kan ikke saae hende ind

i Stuen. Bil j ikke bringe hende et l^las Mjød, men j maa tale lovlig høit, sor hun kan ikke godt høre.^ „jø, b^t stal jeg sagde Kromanden, og skjænkede et stort ^as Mjød, font han gik ud

med til ben døde Bedstemoder, der var stillet op i Bognen.— ^ —

„Her er et ^las Mjød fra hendes S^n ^ sa^de Kromanden, men den døde Kone saelde ^a ikke et ^rd, men sad ganske stille I — „Hører ^ ikke!^ raabte Kromanden ligesaa

høit, han kunde, „her er et ^las Mjød sra hendes Søn!^

^ndnu engang raabte han det samme øg s^a nok engang, men da hun stet ikke rørte fig ud as Stedet, blev han vred øg kastede hende Glasset lige ind i ansigtet, saa Mjøden løb hende lige ned over ^æsen^ og httn saldx baglænds om i Bøgnen, for httn var kun stil-let op øg ikke bundet fast. „^aada^ raabte lille ^laus, sprang ud af Døren øg tog Kromanden i Brystet I „bet bar Du staaet ^in bedstemodet ihjel I Bil

Dtt bate fee^ bet et er stort Hul i hendes Pande

„^ det var en 11lvkke!^ raabte Kromanden

ø^ stog Hændetne sammen I „det kommer alt-sammen as ^in Hidsighed i Søde lille flatts, ^ ^il give dig en heel

Skjeppe Penge og— ^4 —

lade din Bedstemoder begrave, som om det var min egen, men tie bare stille, sor ellers hugge de Hovedet as mig, og det er saa ækelt!"

Saa sik lille flatts en heel Skjeppe Penge, og Kromanden begravede den gamle

Bedstemoder, som det ktmde være hans egen. Da nu lille ^lans kom hjem igjen med de mange Penge, sendte han strax sin Dteng over til store ^lans, sor at bede, om han ikke maatte laane et Skjeppemaal.

„Hvad sor ^oget^ sagde store ^laus, „har jeg ikke staaet ham ihjel! Da maa jeg dog selv see ester ," øg saa gik han selv over med Skjeppen til lille ^lans.

„^ei hvor har Du dog faaet alle de Penge sra spurgte han, øg spilede rigtigt linene øp ved at see alle dem, der vare komne til. —

„Det var min Bedstemoder øg ikke mig, Du stog ihjel ^ sagde lille ^lans, „hende ^har jeg nu solgt og faaet en Skjeppe Penge sorl^ „Det var saamæn godt betalt I" sagde store ^lans øg skyndte stg hjem, tøg en ^re øg— ^5 —

støg strax sin gamle Bedstemødet ihjel, la^ bende op i Bognen, kjøtte ind til Byen, bv^r ^iyøtheketen boede, og spurgte, om ban vilde kjøbe et dødt Menneske. „Hvem er det, øg hvør har ^ faaet bet fra ^ fpurgte ^lpothekeren. „Det er min Bedstemoder!^ sagde støte

^lans, jeg har staaet hende ihjel^ før en Skjeppe Penge l^

„^ud bevare øsl^ fagde ^lpothekeren. „^ snakker øver ^der ! fiig døg ikke saadan nøget^ før saa kan ^ miste Høvedet^ — ^g nu sagde han ham rigtigt, hvad det var før noget førskrækkeligt ^ndt, han havde gjort, og bvilket stet Menneske han var, øg at han burde straffes; st^re ^lans blev da saa forskrækket, at han sprang ^ fta apotheket ud i Bognen, pidskede paa Hestene og soer hjem, men ^lpøthekeren øg alle Følk troede hatt var gal, øg lod ham derfør ^re, hvorhen han vilde. „Det skal Du faae betalt!^ fagde støee ^lans, d^t han var ude paa landeveien!— —

det stal Du faae betalt, lille ^lansl^ og nu rog han, saasnart han kom hjem, den største Sæk, han kunde finde, gik over til lille ^laus øg sagde, „nu har Du nattet mig igjen! søtst ^ stog jeg mine Heste ihjeh faa min gamle Bedste-moder I Det er altsammen din Skt^ld, men aldrig stal Du narre mig meer og saa tog han lille flatts om ^ivet og puttede ham i sin Sæk, tog ham saa paa bakken og raabte til ham^ „nu gaaer jeg ud og drukner digl^

Det var et langt Stykke at gaae, søt han kom til ^kaen, og lille ^lans var ikke saa let at bære. Beien gik lige tæt forbi Kirken^ orgelet spillede øg Folk sang saa stnukt der-inde; saa satte store ^laus sin Sæk med lille flatts i tæt ved Kirkedøren, øg tænkte^ det kunde være ganske godt, at gaae ind og !^øre en P salme først, før han gik videre^ lille ^latts kunde jo ikke stippe ud og alle Folk vare i Kirken; saa gik han derind.

„^kk jal ak ja!^ sukkede lille ^laus inde i Sækken; han vendte stg og vendte sig, men— ^ —

det var ham ikke muelig t at saae løst Baandet øp ; i det samme kom det en gammel, gammel ^vægdriver, med kridhvidt Haar og en stør Støtteksæp i Haanden ; han brev en heel Drist as Køer øg ^te soran sig, de løb paa Sæk^ ken, som lille ^lans sad i, saa den væltede. ^lk jal^ sukkede lille ^ latts, „jeg er saa ung og stal allerede til Himmerig!^

„^g jeg Stakkel sagde ^vægdriverem „er saa gammel og kan ikke komme der endnu „^uk op sor Sækkene raabte lille ^latts, ^,kryb i mit Sted berind, saa kommer Du strax til Himmeriger „^a det vil jeg grumme gjerne ^ sagde ^.vægdriveren øg løste op sor lille ^latts, der strax sprang ud. ^Bil Du saa passe kvæget sagde den ^amle Mand, øg krob ntt ind i Pøsen, søm iilie ^lans bandt sor, og gik saa sin Bei med alle Køerne øg ^rene.

^ibt ester kotn store ^lans ud as Kirken, tog sin i^n paa bakken ^ svntes— ^ —

rigtignok at den var bleven saa let, sor den gamle ^vægdriver var ikke mere end halv saa tung, som lille ^latts! „hvor han er blevet let at bærel ja det er nok sordi jeg har hørt en Psalmer saa gik han hen til ^kaen, der var dnb og stor, kastede Sækken med den gamle ^vægdriver ud i Bandet og raabte ester ham,

sor han troede lo, at det var lille ^latts ^ „See saa ! nu skal Du ikke narre mig mere l^

Saa gik han hjemad, men da han kom

ben^ hvor Beiene krydsede, mødte han lille ^lans, som drev assted med alt sit ^væg.

„Hvad for noget l^ sagde store ^latts, „har jeg ikke druknet dig^ „jo!^ sagde lille ^latts, „Du kastede mig jo ned i ^laen sor en lille halv ^ime siden

„Men hvor har Du saaet alt det deilige ^væg sra^ spurgte store ^latts.

,Det er Sø^vægl^ sagde lille ^latts, „jeg Skal fortæ.le dig den hele Historie, og ^ak stal ^tt ogsaa have, fordi Du druknede mig, nu et jeg ovenpaa, er rigtig rug, kan Du troe^ —

— ^ —

^eg var seta bange, da jeg laae inbe t Sæk-ken, og minden peeb mig om ^rene, ba bu

kastede mig ned sra Broen i det kolde Band. ^eg sank ligestrax til Bunds, men jeg stødte mig ikke, for dernede voxer det deiligste bløde ^ræs. Det saldt jeg paa, øg strax blev Posen lukket op, og den deiligste jomfru, i kridhvide Klæder og med en grøn Krands øm det vaade Haar, tog mig i Haanden, og sagde ^ „^r Du der lille ^latts^ ber har Du sør det sørste noget ^.vægl en Mul oppe paa Beten staaer endnu en heel Drist, som seg vil sorære dig — ^tt saae jeg, at ^kaen var en stor landevei for Havfolkene. ^ede paa Bunden gik og kjørte de lige ud fra Søen øg heelt ind ^ bandet, til hvøt ^laen ender. Der ^ar saa deillgt med Blomster, øg det fri-skeste l^ræs, øg Fistene, som svømmede i Ban-^t, de sntuttede mig om ^tene, ligesom her ^uglene i duften. Hvor der var pene Folk

hvor der var ^væg, det gik paa ^røster

^jærderl^ —— 2^ —

„Men hvorsor er Du strax gaaet herop til øs igjen spurgte store ^lans. „Det havde

jeg ikke gjørt, naar der var saa nydeligt der-nede l"

„^ø sagde lille ^latts, „det er just po-lid st gjort as mig! Du hører jo nok, at jeg

siger dig ^ Havpigen sagde, at en Miil oppe paa Beien, — øg ved Beien mener hun jo ^kaen,

sor andet Sted kan hun ikke komme, — staaer endnu en heel Drist ^væg til mig. Men jeg veed hvor ^kaen gaaer i Bugter, snart her, snart der, det er jo en heel ^mvei, nei saa gjør man det kortere as, naar man kan det, at komme her øp paa ^and øg drive tvers øver til ^laen igjen, derved sparer jeg jo næsten ^ en halv Mul øg kommer gesvindere til mit Have^væg !" ^

du er en lykkelig Mand!" sagde store flatts, „troer Du, jeg ogsaa saaer Hav^væg^ naar jeg kommer ned paa Bunden as ^kaen

„^o, det stulde jeg tænke sagde lille ^lans, „men jeg kan ikke bære dig i Sæk^— 41 —

ken hen til ^laen, Du er mig sør tung, vil ^u selv gaae der hen øg saa krybe i Posen,

saa skal jeg med støtste Fornøielse kaste dlg ud.^

skal Du have sagde store flatts, ,,men saaet Seg ikke Hav^væg, naar jeg kommer

ned^ saa skal jeg prygle dig^ kan Du troe!^

neil vær ikke saa steml^ og saa gik be hen til ^saett. Da kvæget, som var tørstig^ saae Bandet, løb det alt hvad det kunde, sør at komme ned at drikke.

„See, hvor det skynder sig sagde iiile

flatts; „det længes ester at komme ned paa Bunden igjen

hjælp nu først tmgl^ sagde store flatts ^ „fot ellers faaex Dtt Prygl og saa ^røb han i den støre Sæk, som havde ligget

tvers over ^ggen paa en af dyrene. „^æg Steen i, fox ellers er Seg ban^e je^ ikke synker,^ sagde store ^lans.

„Det gaaer nokl^ sagde lille flatts, men lagde dog en ^ Steen i Sækken, bandt Baandet fast til^ og stødte saa til den^ Plump I— 42 —

det laae støte ^lans ude i ^saen øg sank

strax ned til Buttds.

„^eg er bange, hatt ikke finder kvæget sagde lille ^latts, og drev saa hjem med hvad han havde.

^rmdsessen ^aa ^r^

^er var engang en Prinds; han vilde have sig en Prindsesse, men det skulde være en rigtig Ptindsesse. Saa reiste han hele Ber-den rundt, sor at sinde saadan ett, tnen alle^ vegne var der noget i Beien, Prindsessex vare

der nøk as, men øm det vare rigtige Prinb-sesser, kunde han ikke ganske kotnme ester, altid var der noget, som ikke var saa rigtigt. Saa kom han da bjem igjen og var saa bedrøvet, for ban vilde saa gjerne have en virkelig Prinb-sesse.

^n Olsten blev det da et frygteligt Beir; det lynede øg tordnede, degnen skollede ned^ — 42 —

det laae støte ^lans ude i ^saen øg sank

strax ned til Buttds.

„^eg er bange, hatt ikke finder kvæget sagde lille ^latts, og drev saa hjem med hvad han havde.

^rmdsessen ^aa ^r^

^er var engang en Prinds; han vilde have sig en Prindsesse, men det skulde være en rigtig Ptindsesse. Saa reiste han hele Ber-den rundt, sor at sinde saadan ett, tnen alle^ vegne var der noget i Beien, Prindsessex vare

der nøk as, men øm det vare rigtige Prinb-sesser, kunde han ikke ganske kotnme ester, altid var der noget, som ikke var saa rigtigt. Saa kom han da bjem igjen og var saa bedrøvet, for ban vilde saa gjerne have en virkelig Prinb-sesse.

^n Olsten blev det da et frygteligt Beir; det lynede øg tordnede, degnen skollede ned^— 2^ —

det var ganste forskrækkeligt l Saa bankede det paa Byens Port, og den gamle Køn^e ^ h^ at lukke op.

Det var en Prindsesse, som stod udenfør. Men ^ud hvor hun saae ud as degnen øg det^ onde Beir! Bandet løb ned as hendes

Haar og hendes Klæder, og det løb ind as ^æsen paa Skoen og ud as Hælen, og saa

sagde hun, at hun vat en virkelig Ptind-sesse.

„^a, det stal vi nok saae at vide l^ tænkte den gamle Dronning, men hun sagde ikke noget, gik ind i Sovekammeret, tog alle Sengklæderne as og lagde en ^rt paa Bun^ den af Sengen, derpaa tog hun tyve Matrast ser, lagde detn ovenpaa ^rten, og saa endnu tyve ^dderduuns- Dyner oven paa Matras-serne.

Der stulde nu Prindsessen ligge om batten.

^m Motgenen spurgte de hende, hvørledes bun havde sovet.

„^ sorstrækkeligt stet!^ sagde Prindsessen^— 44 —

„^eg har næsten ikke lukket mine ^ine den hele j^atl ^ud veed, hvad der har været i

Sengen^ ^eg har ligget paa noget haardt, saa jeg er ganske bruun øg blaa øver min

hele Krop! Det er ganske forskrækkeligt!" Saa kunde de see, at det var en rigtig Prind-sesse, da hun gjennem de tyve Matrasser øg de tyve ^dderduuns Dyner havde ntærket

^rten. Saa ømskindet kunde der ingen være, uden en virkelig Prindsesse.

Prindsen tøg hende da til Kone, sbr nu vidste han, at han havde en rigtig Ptind-sesse, øg ^tten kom paa Kunstkammeret, hvør den endnu er at see, dersom ittgen har taget den. See, bet var en rigtig Historie! — 45 —

Den lille Idas Blomster.

„^^ine stakkels Blomster ere ganste bøde!" sagde den lille Jda. „De vare saa smukke iaftes, øg ntt hænge alle Bladene visne ! Hvot . før gjøre de det^ spurgte hun Studenten, ber sad i Sophaen; sor ham holdt hun saa meget as, han kttnde de allerdeiligste Historier og klippede saadanne morsomme Billeder^ Hset^ ter med smaa Madammer i, der dandsede; Blomster øg støre Slotte, hvor Dørene kunde

lukkes op; det var en listig Stttdentl ,^Hvotsot see Blomsterne saa daarlige ud i

Dag^ spurgte hun igjen, og viste ham en beel Bouquet, det var ganste vissen.

„^a veed Du^ hvad de seile ^ sagde Stu-bentem „Blomsterne have vætet paa Bal i ^at, og dersor hænge de med Hovebet ^

„Men Blomsterne kunne jo ikke dandse^ sa^e den lille Jda^ sagde Studenten, „naar bet bliver— 46 —

mørkt og vi andre sove^ saa springe de lystigt omkring; næsten hver evige ^at har de Bal

„Kan der ingen Børn komme med paa det Bal^

„ jo,^ sagde Studenten, „smaabitte ^aase-urter og Lillieronvaller

„Hvor dandse de pæneste Blomster,^ spurgte lille Jda.

„Har Du ikke tidt været ude as Porten ved det store Slot, hvor Kongen boer om Som-meren, hvor den deilige Have er med de mange Blomster^ Du har jo seet Svanerne, der svømme hen til dig, naar ^u vil give dem Brødkrummer. Derude er rigtigt Bal , kan Du troe!^

„jeg var der ude i Haven igaar med min Moder l^ sagde Jda, „men alle Bladene vare as ^ræerne, og der var stet ingen Blomster meer l hvor ere de ^ j Sommer saae jeg saa mange

„De ere inde paa Slottet^ sagde Studen-ten. „Du maa vide, at ligesaa sna^t Kongenøg alle Hojsolkene stytte herind til Byen, saa iøbe Blomsterne strax sra Haven øp paa S^ tet og ere listige. Det skulde Du see! D^ to allersmukkeste ^oser sætte sig paa thronen, ø^ saa ere de Konge og Dronning. ^slle de røde Hanekamme stille sig øp ved Siden, og staae og bu^e^ de ere Kammerjunkere. — Saa komme alle de mådeligste Blomster, og saa er der stort Bal, de blaa fioler forestille smaa Søeadetter, de dandse med Hyacinter øg ^rø-rus, søm de kalde Frøkener! tulipanerne og de store gule allier, det er gamle Fruer, de passe paa, at der bliver bandset net, og at det ^aaer pænt til!^

„Men^" spurgte lille Ida, ,,er der ingen, s^m gjør Blomsterne noget, sørdi de dandse yaa Kongens Slot ^

„Der er ^ngen, som rigtigt veed as bet!^ sagde Studenten. „Sommetider, øm batten, kommer rigtignok den gamle Slotsforvalter, der stal passe paa derude, han har et stort Knippe gøgler med sig, men saasnart Blomsterne høre— 4^ —

^øglerne rasle, saa blive de ganske stille, skjule sig bag ved de lange gardiner og stikke Høve-det srem. „^eg kan lugte, her ere nogle Blom-ster inde,^ siger den gamle Slotssotvalter, men han kan ikke see dem.

„Det er morsomt!^ sagde den lille Jda og klappede i Hændetne. „Men kunde jeg heilet ikke see Blømstetne^

„^o sagde Studenten, „husk bare paa, naat du kommer der ud igjen, at kige ind as Binduet, saa seet Du dem nok. Det gjorde jeg i Dag, der laae en lang guul Paaskelillie i Sophaen og strakte sig, det var en Hos-dame l^

„Kan ogsaa Blomsterne i den botaniske Have komme der ud^ Kan de komme den lange Bet^

„^a, det kan Du troe sagde Studenten, „sor naar de ville, saa kunne de styve. Har Du ikke nok seet de smukke Sommersugle, de røde, gule øg hvide, de see næsten ud søm Blomster, det have de ogsaa været, de ere sprungne
— 4^ —

as Stilken høit øp i busten, øg har da staaet nted Bladene, ligesom de vare smaa Binger, og saa sløi de; og da de førte sig ^ødt op^ fi^ be ^ov at styve om ogsaa ved ^agen, skulde ikke hjem igjen, øg sidde stille ^aa Stilken, øg saa blev Bladene tilsidst tit kirkelige finger. Det har Du jo selv seet I ^et kan ellers gjerne være, at Blomsterne inde i den botamste Have aldrig have været ude yaa Kongens Slot, eller veed, at der er saa lystigt der om batten. ^u stal jeg derfor sige dig noget ! saa vil han blive saa sorbattset,

den botamste Prosessor, der boer ved Siden as^ Du kjender ham jo nøk^ ^aar Du kom-

^r ind i hans Have, stal Du fortælle ^ af Blomsterne, at der er stort Bal ude yaa Slotte^ faa figer den det igjen til alle de ^bre, og d^ fi^e ^ afsted; kontmet da Pto-ofoten ud i Havene fa^ er der ikke en eneste

B^mst, og h^n f^ i^e forstaaen hvor de ^ hennes

— —

. „Men hvor kan Blomsten sortælle det til de andrew Blomsterne kunne jo ikke tale „^ei, det kunne de rigtignok ikke svarede Studenten ; „men saa gjøre de Pantømime ! Har Du ikke nøk seet, at naar det blæser lidt, saa nikke Blomsterne, og bevæge alle de grønne Blade, det er ligesaa tydeligt, som om de talte!" „Kan Prosessoren da sorstaae Pantomime^ spurgte Jda.

„^a, det kan Du ttoe ! Han kom en Mor^ gen ned i sin Have øg saae en stør Bræn^

denelde staae at gjøre Pantomime med Bla^ dene til en deilig rød nellike; den sagde, dt^ er saa nydelig øg jeg høider saa meget af dig! men saadan nøget kan Professoren ntt

stet ikke lide, og stog strax Brændeneldet^ øver Bladene, før de ere dens Fingre, me^

saa brændte han fig, øg fra den ^id tør bat^ aldrig røre veb en Brændenelde.^

„Det var morsomt!^ sagde den lille Jd^ øg løe.

„^r det at bilde Barnet saadan noge^— 51 — ^

ind sagde den kjedelige ^antellietaad , der var kommen i Bisit øg sad i Søphaen; ban kunde stet ikke lide Studenten øg gnavede aiietider, naar han saae ham klippe de løierlige, moersomnte Billeder^ snart en Mand, der hang i en ^alge og holdt et Hjerte i Haanden, sor ban var en Hjertetyv, snart en gammel Her, ^r red paa en Kos^ og havde sin Mand paa ^æsen ; det kunde ^antellieraaden ikke lide, øg saa st^de han^ ligesont nu, „er det noget, at bilde Barnet ind! det er den dumme Phantasie!^

Men den lille Jda syntes dog, det var ^aa morsotnt^ hvad Studenten sortalte om hen-^ Blomster, øg hun tænkte saa meget der-^ Blomsterne hang med Hovedet, sordi de ^e trætte af at dandje hele batten, de vare istemt fyge. Saa gik hun med dem hen til alt sit andet ^eget^ det s^od paa et pænt lille

øg hele Skuffen var fuld af Stads. ^ Dukkesengen laae hendes Dukke, ^opl^ie, ^ søv^ tnen den lille Jda sagde til henbet maa virkelig staae op, Sovhie^ øg tage til^akke med at ligge i Skusfen i ^at, de stak-kels Blomster ere syge, og saa maa de ligge i din Seng, maastee de da blive raste og saa tog hun Dukken op, men den saae saa tvær ud og sagde ikke et eneste ^rd, fot den var vred, sotdi den ikke maatte beholde sm Seng.

Saa lagde Jda Blomsterne i Dukkesen-gen, ttak det lille ^eppe heelt op om dem og sagde, nu stulde de ligge smukt stille, saa vilde hun koge ^heevand til dem, at de kunde blive raste og komme op imorgen, øg hun trak ^ar-dinerne tæt om den lille Seng, sor at Sølen ikke stulde stinne dem ind i linene.

Hele ^stenen igjennem kunde hun ikke lade være at tænke paa, hvad Studenten havde fortalt hende, øg da htm nu selv stulde i Seng, maatte bun søtst hen bag ^atdinetne^ der hang ned fot Binduerne, hvor hendes Modets deilige Blotm stet stod, baade Hraeinther og tulipaner, o^ saa hvidstede hun ganste sagte ^ ^eg veed nok^ ^ stal paa Bal i

^atl men Blomsterne lod^som om de ingenting forstod og rørte ikke et Blad, men lille **Ida** vidste nok, hvad hun vidste.

Da hun var kommet i Seng, laae hun længe og tænkte paa, hvor nydeligt det kunde være at see de deilige Blomster dandse derude paa Kongens Slot. „Mon mine Blomster virkelig have været med?“ Men saa faldt hun i Søvn. Ud paa Natten vaagnede hun igjen, hun havde drømt om Blomsterne og Studenten, som Cancellieraaden skjændte paa og sagde vilde bilde hende noget ind. Der var ganske stille i Sovekammeret, hvor **Ida** laae; Natlampen brændte henne paa Bordet, og hendes Fader og Moder sov.

„Mon mine Blomster nu ligge i **Sophies** Seng?“ sagde hun ved sig selv, „hvor jeg dog gjerne vilde vide det!“ Hun reiste sig lidt og saae hen til Døren, der stod halv paa Klem, derinde laae Blomsterne og alt hendes Legetøi. Hun lyttede efter, og da var det ligesom om hun hørte, at der blev spillet paa Claveer inde i Stuen, men ganske sagte,og saa nydeligt, som hun aldrig før havde hørt det.

„Nu dandse vist alle Blomsterne derinde!“ sagde hun, „o Gud, hvor jeg dog gjerne vilde see det!“ men hun turde ikke staae op, for saa vækkede hun sin Fader og Moder. „Bare de dog vilde komme herind,“ sagde hun; men Blomsterne kom ikke og Musiken vedblev at spille saa nydeligt, da kunde hun slet ikke lade være, for det var altfor deiligt, hun krøb ud af sin lille Seng og gik ganske sagte hen til Døren og kigede ind i Stuen. Nei, hvor det var moersomt, hvad hun fik at see!

Der var slet ingen Natlampe derinde, men alligevel ganske lyst, Maanen skinnede gjennem Vinduet midt ind paa Gulvet! det var næsten ligesom det kunde være Dag. Alle Hyacintherne og Tulipanerne stode i to lange Rækker paa Gulvet, der vare slet ingen flere i Vinduet, der stode tomme Potter, nede paa Gulvet dandsede alle Blomsterne saa nydeligt rundt om hinanden, gjorde ordentlig Kjæde og holdtandre i de lange grønne Blade, naar de svingede rundt. Men henne ved Claveret sad en stor guul Lillie, som lille Ida bestemt havde seet i Sommer, for hun huskede godt, Studenten havde sagt: „nei, hvor den ligner Frøken Line!“ men da loe de Allesammen af ham; men nu syntes virkelig Ida ogsaa, at den lange gule Blomst lignede Frøkenen, og den bar sig ogsaa ligesaadan ad med at spille, snart lagde den sit aflange gule Ansigt paa den ene Side, snart paa den anden, og nikkede Takten til den deilige Musik! Slet ingen mærkede den lille **Ida**. Nu saae hun en stor blaa **Crocus** hoppe midt op paa Bordet, hvor Legetøiet stod, gaae lige hen til Dukkesengen og trække Gardinerne til Side, der laae de syge Blomster, men de reiste sig strax op og nikkede ned til de andre at de ogsaa vilde med at dandse. Den gamle Røgmand, som Underlæben var brækket af, stod op og bukkede for de pæne Blomster, de saae slet ikke syge ud, de hoppede ned mellem de andre og vare saa fornøiede.— 56 — ^

Det var ligesom om noget faldt ned as Bordet, ^da saae derhen, det var Fastelavns-^iset, der sprang ned, det syntes øgsaa, at det hørte med til Blømstetne. Det var ogsaa meget nydeligt, øg øveni sad en lille Bøxdukke, der havde just saadan en bred Hat paa Hovedet, som den ^aneellieraaden gik med. Fastelavns-^iset hoppede paa sine tre røde ^ræbeen midt ind imellem Blømstetne, øg trampede ganske

stærkt, sør det dandsede Masurka, øg den Dands kunde de andre Blomster ikke, fordi de

vare saa lette og kunde ikke trampe.

B^xdukken paa Fastelavnsriset blev lige nteb eet stor øg lang, snurrede stg rundt ovenover Papitsblomstetne og raabte ganske høit^ „^r det at bilde Barnet saadan noget ind ! det er den dumme Phantasie!^ og saa lignede Box-dukken ganske aeeurat ^aneellietaaden med den brede Hat, saae ligesaa guul og gnaven ud. men Papirsblomsterne stog ham om de tonde Been, og saa krøb hatt sammen igjen og blev en lille bitte Boxdukke. Det var saa moetsomt at— 5^ —

see! den lille Ida kunde ikke lade være at lee. Fastelavnsriset blev ved at dandse, øg ^aneellie-raad en maatte dandse med, det hjalp ikke, enten han gjorde sig stør øg lang eller blev den lille gule Boxdukke med den store, sotte Hat. Da bad de andte Blomster sor ham, især de, der havde ligget i Dukkesengen, og saa lob Faste-lavnsriset være. ^ dot samme bankede det ganste stærkt inde i Skuffen, hvør ^das Dukken Sophie, laae ved saa

meget andet legetøi; løgmanden løb hen til Kanten as Bordet, lagde sig langs ud paa sin Mave og stk Skuffen en lille Smule trukket ud. Der reiste Sophie sig øp, øg saae ganste forundtet rundtomkring. „Her er nok Bal!" fagde hun; ,,hvørfor er der ingen, der har sagt mig det!"

„Bil Du dandse med mig^ sagde røg-manden.

„^ø, Du er en pæn ^n at dandse med!" sagde hun og vendte ham ryggen. Saa satte

hun sig paa Skuffen og tænkte, at nok en afBlom-sterne vilde komme at engagere hende, men der kont^ —

ingen, saa hostede hun, hm, hm, hm! men alligevel kom det ikke l^en. løgmanden dandsede saa ganske alene, øg det vat ikke saa daarligt!

Da nu ingen as Blomstetne syntes at see ^o^hie, lod hun stg dumpe sra Skuffen lige ned paa gulvet, faa det gav en stot ^llarm ; alle Blomsterne kom ogsaa løbende hen rundt omkring hende og spurgte, om hrtn ikke havde staaet stg, øg de vare alle saa nydelige imød hende, især Blomsterne, der havde ligget i hendes Seng; men hun havde stet ikke staaet sig, øg alle ^das Blomster sagde ^ak for den deilige Seng og holdt faa meget af hende, tog hende midt hen paa gulvet hvor Maanen stinnede,

dandsede med hende, og alle de andre Blom-ster gjorde en Kreds udenom ; nu var ^o^hie

førnøiet! øg hun fagde, de maatte gjerne be-holde hendes Seng, hun brød stg stet ikke om at ligge i Skusten.

Men Blomsterne fagde ^ „Du stal have faa mange ^ak, men vi kan ikke leve faa længe! imorgen ere vi ganste døde; men stig til den— 5^ —

lille Jda, at hun stal begrave øs tide i Haven, hvor Kanarifuglen ligger, saa voxe vi øp igjen

til Sommer øg blive meget smukkere

^ maae ikke døe ^ sagde Sophie, og

faa kysfede hun Blomsterne; i det samme gik Salsdøren øp, øg en heel Mængde deilige Blom-ster kom dandsende ind, Jda kunde stet ikke begribe, hvor de vare komne sta, det var be-stemt alle Blomsterne ude fra Kongens Slot. allerforrest gik tø deilige ^ofer, øg de havde fmaa guldkroner paa, det var en Konge øg en Dronning, faa køm de nydeligste ^evkøiet øg nelliker og de hilste til alle Sider. De havde Mufik med, store Balmuer og Pioner blæste i ærtebælge faa de vate ganste røde i Hovedet. De blaa Klokker og de fmaa hvide Sommergjække klingede, ligefom de havde Bjel^ ber paa. Det var en motsom Musik. Saa kom det faa mange andte Blomster, øg de dandsede allesammen^ de blaa Bioler ø^ de røde Bellis, ^aaseurtetne øg ^illieeønvallerne. — —

^g alle Blomsterne kyssede hinanden, det var nydeligt at see I

tilsidst sagde Blomstetne hinanden god ^at, saa listede ogsaa den lille Jda sig hen i Sengen, hvor hun dtøntte om alt, hvad hun havde seet.

Da hun næste Morgen kotn op, gik hun gesvindt hen til det lille Botd, sot at see om Blomstetne vate der endnu, hun trak gardinet til Side sta den lille Seng, ja, der laae de allesammen, men de vare ganste visne, nteget meer end igaar. ^o^hie laae i Skussen, hvor hun havde lagt hende, hun saae meget søvnig ud.

„Kan Du huste, hvad Du stulde sige til mig^ sagde den lille Jda, men Sophie saae ganste dum ud og sagde ikke et eneste ^rd.

„Du er stet ikke god,^ sagde jda, „og de bandsede dog allesammen med Dig^ Saa

tog hun en lille Papirsæste, ber var regnet nydelige Fugle paa, den lukkede hun øp øg

lagde de døde Blomster i den. ^Det stal være— 61 —

^ders nydelige ligkiste sagde hun, „øg naat siden de notske Fættete komme hethen, saa skal de væte med at begrave ^der ude i Haven, at ^ til Sømmer kan voxe op og blive endnu meget smukkere !"

De norske Fættere vare to taske Drenge, de hed Jonas øg Adolph; deres Fadet havde

foræret dem to nye Flitsbuer, øg disse havde de med at vise ^da. Hun sørtalte dem om de stakkels Blomster, det vare døde, øg saa fik

de ^øv at begrave dem. Begge Drengene gik foran med Flitsbuerne paa Skuldren, og den

lille Jda bagester med de døde Blomster i den

nydelige ^ske; ude i Haven blev gravet en lille ^rav; ^da kyssede søtst Blømstetne, satte dem saa med ^sten ned i nørden, øg Adolph

og Jonas skjød med Flitsbuer øver graven, sor de havde ingen geværer eller Kanoner. ^ommeli^e.

^er var engang en Kone, som saa gjerne

^de have stg et lille bitte Barn, men hun sidste stet ikke, hvor hun skulde saae et sta; ^a gik hun hen til en gammel Hex øg sagde ^ hendes „^eg vilde saa inderlig gjerne have ^ lille Barn, vil Du ikke sige mig, hvor jeg ^ skal saae et sra^ „^o, det skal vi nok komme ud as!^ sagde ^en. „Der har Du et Bygkorn, det er stet ^e as den Slags' sotn groør paa Bondeman-dens ^rk, eller sont Hønsene saae at spise, ^ det i ett urtepotte, saa skal Du saae tto-^et at ^e„^ak skal Du have sagde Konen og gav Hexen tolv Skilling, gik saa hjem, plantede Bvgkornet, og strax voxte der en deilig stor Blomst op, den saae ganste ud, som en ^uli-pan^ men Bladene lukkede sig tæt sammen, ligesom om den endnu var i Knop.

„^et er ett nydelig Blomst!^ sagde Konen, og kyssede den paa de smukke røde øg gule

Blade, men lige i det hun kyssede, gav Blotm sten et stott Knald, øg aabnede fig. Det var en virkelig tulipan , kunde man ^ nu see , men midt inde i Blomsten, paa ben grønne Stol,

sad der en lille bitte Pige, saa stin og nvdelig, hun var ikke uden en ^omme lang, og dersot

kaldtes hun i^onnneljse.

^n nydelig lakeret Baldnødstal fik hun til Bugge, blaa Biølblade vare hendes Matrasser øg et rosenblad hendes overdyne; der sov hun

øm batten, men øm Dagen legede hun paa Bordet, hvor Konen havde sat en tallerken, sont

hun havde lagt en heel Krands om m^d Blomster, der stak deres Stilke ned i Bandet; her slød— ^ —

et stort tulipanblad , og paa dette maatte ^onnnelifo sidde og seile sta den ene Side as tallerkenen til den anden; hun havde tø hvide Hestehaar at roe med. Det saae just ^eiligt ud. Hun kunde ogsaa synge, o saa stint og nydeligt, som man aldrig her havde hørt. —

^n rat^ som hun laae i sin smukke Seng,

kom der en hæslig Skruptudse hoppende md as Vinduet; der var en rude itu. Skrup-tudsen var saa styg, stor og vaad, den hoppede ^e ned paa Bordet, hvor i^onnnolisø laae

^ sov undet det røde rosenblad.

„Det vat en deilig Kone til min Søn!^ sagde Skrttptubsen, øg saa tog hun sat iBald-^ødstallen, hvor ^onttnølife sov, og hoppede bøtt med hende gjennem ruden, ned i Haven.

Det løb en stør, bred ^la; men lige ved Bredden var det sumpet øg muddret; her boede Skruptudsen med sin Søn. tlh! han var øg saa styg og sæl^ lignede ganste sin Moders „^øax, krar, brekke-ke-kex !" det var alt hvad han— ^ —

kunde sige, da han saae den nydelige lille Pige

i Baldnødstallen. „Snak ikke saa høit, sor ellers vaagner hun!^ sagde den gamle Skruptudse, „hun kunde endnu løbe sra os, sor hun er saa let, som et Svaneduunl vi ville sætte hende ud i ^kaen paa et as de brede

^lakandedlade, det er før hende, der er saa let øg lilles ligesom ett det kan hun ikke løde bort, mens vi gjøre Stadsestuen istand nede under Mudderet, hvør ^ stulle boe øg byggen ,

llde^ i ^laen vøxte der saa mange takander med de brede grønne Blade. der see ud som de styde øven paa Bandet; det Blad, som var længst ude, var ogsaa det allerstørste ; der svøm-mede den gamle Skruptudse ud øg satte Bald-nødstallen med ^onnnelise.

Den lillebitte Stakkel vaagnede ganste tid-lig øm Morgenen, og da hun saae, hvor hun var, begyndte hun saa bitterligt at græde, sor der var Band paa alle Sider as det store grønne Blad, hun kunde stet ikke komme i ^and.— ^ —

Den gamle Sktuptudse sad nede i Mud-beret og pyntede sin Stue op med Siv og

gule ^laknappe, — der stulde være rigtigt net sor ben nye Svigerdatter — svømmede saa med den

styg^ Søn ud til Bladet, hvor i^otntnelifø

stod, de vilde hente hendes pæne Seng, den stulde sættes op i Brudekammeret, sør hun selv kom der. Den gamle Skruptudse neiede saa dybt i Bandet ^sor hende øg sagdes „her stal Du see min ^øn, han stal være Din Mand,

og j stal boe s^a deiligt nede i Mudderet^ „Koax,koax! brekkekekex^ det var ^llt, hvad

Sønnen kunde sige.

Saa toge de den nydelige lille Seng og svømmede bort med den, men ^onnnelife sad sanste alene og græd paa det grønne Blad, før hun vilde ikke boe hos den sæle Skrup-tudse elie^ h^e hen^ h^iige Søn til sin Mand. De smaa Fiste, som svømmede nede

i Bandet, havde nok seet Skruptudsen og hørt h^ad hun sagde, dersor stak de Hovederne op, be vilde dog s^e den lille Pige. Saa snart de— —

fik hende at see, sandt de hende saa nydelig og det gjorde dem saa ondt, at hun stttlde ne^ til den stygge Skruptudse. ^ei, det skulde aldeig stee. De stokkede sig nede i Bandet rundt om den gtønne Stilk, det holdt Bladet, hun stod paa, gnavede med ^ænderne Stilke^ over, og saa stød Bladet ned af ^laen, .^ort med ^onttnolist, langtbott, hvor Sktup^udsen ikke kunde komme.

^onnnolise stilede sotbi stut mange Stæ-der, og de smaa ^ugle sad i Buskene, saae hende og sang „hvilken npde^ig lille bomstue l^ Bladet med hende svømmede længet øg længer bort; saaledes reiste Dontntolifø udenlands.

^n nydelig lille hvid ^ommersugl blev ved at flyve tundt omkring hende, øg satte sig til-sidst ned paa Bladet, for den kunde saa godt lide ^otnntolise, og hun var saa sornøiet, sor nu kunde Sktuptudsen ikke naae hende og der var faa deiligt, hvor hun stilede ; Solen Skin-nede paa Bandet, det var ligesøm det deiligste ^uld. Saa tog hun sit ^ivbaand, bandt den— 11 — ^

ene ^nde om Sommerfuglen, den anden ^nde af Baandet fatte hun fast i Bladet; det gled da meget huttigere afsted og hun med, for hun stob jo paa Bladet.

^ det famme kom der en stor Oldenborre styvende, den fik hende at fee øg i Øieblikket stog den fin Klo om hendes fmækkre ^iv og støi op i ^ræet med hende, men det grønne Blad fvommede ned af ^iaen øg Sommer-fuglen støi med, for han var bundet til Bla-det og kunde ikke komme løs. ^ud, hvor den stakkels ^onnnelise blev

forstrækket, da Oldenborren støi op i ^ræet med hende, men hun var dog allermeest bedtø-

vet for den fmukke, hvide Sommerfugl, hun havde bundet fast til Bladet; derfom han nu ikke kunde komme løs, maatte han jo fulte ihjel. Men det btød Oldenborren fig ikke nø-get om. Den fatte sig med hende paa det største, grønne Blad i ^tæet, gav hende det Søde af Blømstetne at fpife øg fagde, at hun var faa nydelig, stjøndt hun stet ikke lignede— 12 — ^

en oldenborre. Siden kom alle de andre Ol-benborrer, der boede i ^ræet, øg gjorde Bi sit; de saae paa ^onnnolifø,

øg Frøken-Oldenbor-rerne trak paa Følehornene øg sagde t „hun har bøg ikke mere end tø Been, det seer ynkeligt ud. Hun har ingen Følehørn!^ sagde den an-den. „Hun er saa smækker i ^ivet, sy ! hun feer ub ligesom et Menneske l Hvor hun er styg! sagde alle Hun-Oldenborrerne , og saa var Dotntttteliso dog saa nydelig; det syntes ogsaa den Oldenborre, som havde taget hende, men da alle de andre sagde, hun var hæslig, saa troede han det tilsidst ogsaa øg vilde stet ikke have hende; hun kunde gaae, hvor hun vilde. De støi ned af ^ræet med hende øg satte hende paa en gaaseurt; der græd hun, sordi

hun var saa styg, at Oldenbørrerne ikke vilde have hende, øg saa var hun dog den deiligste,

man kunde tænke stg, saa fun øg klar søm det skjønneste rosenblad.

Hele Sommeren igjennem levede den stak-

kels ^ontntelise ganste alene i den store Skov.— —

Hun stettede sig en Seng as ^ræsstraa øg hang den under et stort Skræppeblad, saa kunde bet ikke tegne paa hende; hun pillede det Søde af Blomsterne og spiste, og drak as Duggen, der hver Morgen stød paa Bladene; saaledes ^ik Sommer og ^steraar, men nu kom Bin-teren, den kolde, lange Binter. ^slle Fuglene, bet havde sjunget saa smukt sor hende, støi deres Bei, træerne og Blomsterne visnede, det store Skræppeblad, hun havde bøet under, rullede sammen og blev kun en guul, vissen Stilk, og hun srøs saa sorstrækkeligt, sor hen-des Klæder vare itu øg hun var selv saa fiin ^ lille, den stakkels ^ontrnrlife, hun maatte fryfe ihjel. Det begyndte at fnee øg hver Sneesnug, der saldt paa hende, var, søm naar ^lan kaster en heel ^ kusse sulb paa øs, thi ^i ere store og hun var kun en tomme lang. Saa svøbte hnn fig ind i et vissent Blad, ^en det vilde ikke varme, hun rystede af Kulde.

tæt udenfor Skoven, hvor hun nu ^ar— 14 — ^

kommet, laae en stor Kotnmatk, men Kotnet var sorlænge siden borte, kun de nøgne, tørre Stubbe stode op as ben stosne ^otd. De vate ligesom en heel Skov sot hende at gaae imel-lem, ø, htm røstede saadan as Kulde. Saa kom hun til Markmusens Dør. Den var et

lille Hul inde ttnder Korn-Stubbene. Der boede Markmusen luunt øg godt, havde hele Stuen suld as Korn, et deiligt Kjøkken og Spiiskam-mer. Den stakkels i^onnnrlife stillede sig in-densør Døren, ligesom ett anden sattig pigger-pige øg bad om et lille Stnkke as et Bygkorn^ sor hun havde i tø Dage ikke saaet det mindske at spise.

„Din lille Stakkel sagde Markmusen, sor det var igrunden en god gammel Mark-

muus, „kom Du ind i min varme Stue og spiis med mig!^

Da hun nu syntes godt otn i^onttneliso, sagde hun^ „Du kan gjerne blive høs mig i Binte^ men Du stal holde min Stue pæn reen øg sørtælle mig Historier, sor dem holder— 15 — ^

jeg meget as, og ^ontntolise gjorde, hvad den gode, gamle Markmuus sotlangte og havde det da grumme godt. „^u saae vi nok snart Besøg sagde Markmusen, „min ^aboe pleier hver tlgesdag at besøge mig Han siddet bedre endnu inden Bægge, end jeg; har store Sale og gaaer med saadan en deilig, sort Fløielspels! bare Du kunde saae ham til Mand, saa var Du godt førsørget; men han kan ikke see. Du maa førtælle ham de nydeligste Historier, Du veed Men det brød ^nntelife sig ikke øm,

hun vilde stet ikke have naboen, sor han var en Muldvarp. Han kom og gjorde Bisit i

stu sorte Fløielspels, han var saa rug øg saa ^rd, sagde Markmusen, hans Huusleilighed var ^saa over tyve ^ange større^ end Markmusens, ^ lærdom havde han^ nten Solen og de smukke Blotnster kunde han stet ikke lide, dem snakkede han ondt on^ ^r han havde aibrig seet detn. ^ontrnelise maatte synge øg hun sang baade „Oldenborre styv, styv r øg „Mun-— 16 — ^

ken gaaer i ^nge,^ saa blev Muldvarpen sor-liebt i hende, sor den smukke Stemmes Skyld, men han sagde ikke noget, han var saadan en stndig Mand. —

Han havde nylig gravet sig en lang ^ang gjennem -orden sta sit til deres Huus, i den

sik Markmusen og ^onnnoiifo ^ov til at spadsere, naar de vilde. Men han bad dem

ikke blive bange sor den døde ^ugl, som laae i -angen; det var en heel Fugl med Fjær og ^æb, der vist var død sor ganske nylig, da Binteren begyndte, og nu gravet ned, just hvor han havde gjort jin i^ang.

Muldvarpen tog et Stykke trøske l Mun-den, sor det skinner jo ligesom ^ld i Mørke, øg gik saa soran og lyste sor dem i den lange, mørke ^ang; da de saa kom, hvor den døde Fugl laae, satte Muldvarpen sin brede ^æse mod hostet øg stødte -orden op, saa der blev et stort Hul , søm ^yset kunde skinne ned igjennem. Midt paa gulvet laae en død Svale, med de smukke Binger trykkebe sast ind øm Siderne,— —

Benene øg Hovedet trukne ind under fjedrene;

ben stakkels Fugl var bestemt død af Kulde. Det gjorde ^onnnolise saa ondt sor den, hun

holdt saa meget as alle de smaa Fugle, de havde jo hele Sommeren sjunget og ^viddret saa smukt sor hende, men Muldvarpen stødte til den med sine kørte Been og sagdes „^u ^iber den ikke meer! det maa være ynkeligt at blive sødt til en lille Fugll i^ud stee ^øv, at ingen as mine Børn blive det; saadan en Fugl har jø ingen ^ing uden sit Ouiøit øg maa sulte ihjel til Binteren!" „^a, det maa søm en sørnuslig Mand, ^yk sige," sagde Markmusen. ,,Hvad har Fug-

^en sor al sit O.uivit, naar Binteten kommer^ ^en maa sulte og sryse ; men det skal vel og-

saa være saa storx!"

^onnnolise sagde ikke noget, men da de ^ø andre vendte byggen til Fuglen, bøiede hun st^ ned, skjød fjedrene tilside, ber laae øøer

bens Hoved ^ og ^ssede den paa de lukkede ^ine. Maaskee vat det den, som san^ saa— —

smukt for mig i Sommer," tænkte hun, „hvor den staffede mig megen Iklæde, ben kjære, smukke Fugl!"

Muldvarpen stoppede nu Hullet til, som Dagen stinnede igjennem, øg sulgte saa Da-metne hjem. Men øm batten kunde ^ont-n^lise stet ikke sove, saa stod hun op as sin Seng og stettede af Hø et støtt smukt teppe, øg det bar hun ned øg bredte rundt øm den døde Fugl, lagde blød Bømuld, hun havde sundet i Markmusens Stue, paa Sidetne as Fuglen, fot at den kunde ligge vatmt i den kolde ^ørd.

„Farvel Du smukke lille Fugl ^ sagde hun, „Farvel øg tak for din deilige Sang i Som-mer, da alle træerne vare grønne øg Solen stinnede faa varmt paa os!" Saa lagde hun sit Hoved op til Fuglens Bryst, men blev i det samme ganste forstrækket, thi det var lige^ som noget bankede der indensor. Det var Fuglens Hjerte. Fuglen var ikke død, den— —

laae i Dvale, øg var nu bleven opvarmet og fik Liv igjen.

^m efteraaret saa styve alle Svalerne bøtt til de varme Lande, men er der een der

førfinker stg, faa fryser den saaledes, at den falder ganste død ned, bliver liggende, hvor den

salder, og den kolde Snee lægger sig ovenover.

^onnnolifø rystede ordentligt, saa forstræk-^et var hun blevet, for Fuglen var jo en stør, stør en imod hende, der kun var en tomme ^ang, men hun tog dog Mod til fig, lagde Bømulden tættere øm den stakkels Svale, øg hentede et Krufemynteblad, hun felv havde havt ^il overdyne, øg lagde det øver Fuglens Hoved. ^æste ^at limede hun fig igjen ned til og da var den ganste levende, men faa ^at, den kttnde kun et lille øieblik lukke fine ^ine op og see ^onnnoltst, der stod med et

Stykke trøste i Haanden, for anden Ly^te bavde hun ikke^

„tak stal ^ have, Du nydelige lille ^atn sagde ben f^ge ^vaie til hende, „jeg— —

er blevet saa deilig opvarmet! snart faaer jeg mine Kræfter og kan styve igjen, ude i det varme Solstin^ ^

„01^ sagde hun, „det er faa koldt uden-for, det fneer og fryser ! bliv Du i din varme Seng, jeg stal nok pleie Digl^

Hun bragte da Svalen Band i et Blom-sterblad, og den drak og fortalte bende, hvorle-des den havde revet fin ene Binge paa en ^ornebust og kunde derfor ikke stt^ve saa stærkt, fom de andre Svaler, fom da sløi bort, langt bort til de varme ^ande. Den var da tilfidst faldet ned paa horden, men mere kunde den ikke huste, og vidste stet ikke, hvorledes den var kommet her.

Hele Binteren blev den nu hernede og ^onnnolifo var god imod ben og holdt faa meget af den; hverken Muldvarpen eller Mark-mufen fik det mindste at vide derom, for de kunde jo ikke lide den stakkels fattige Svale.

Saasnart Foraaret kom og Solen varmede ind i horden, fagde Svalen Farvel til ^otn-— 21 — ^

ntolifo,der aabnede Hullet^ som Muldvarpen havde ^jort ovenover. Solen skinnede saa deiligt ind til dem, og Svalen spurgte, om hun ikke vilde sølge med, hun kunde sidde paa dens ^g, de ^ilde styve langt ud i den gtønne Skov. Men ^onnnolise vidste, det vilde bedrøve den gamle Markmuus, øm hun saaledes sotlod hende. „^ei, jeg kan ikkel^ sagde ^onnnelist. „Farvel, sarvel! Du gode, nydelige Pige sagde Svalen og sløi ud i Solskinnet. ^onttnolife saae ester den, og Bandet kom i hendes ^ine, sør hun holdt saa meget as den stakkels Svale. „^luivit! eivivit!^ sang Fuglen øg støj ind i den grønne Skov. — i^otnntelise var saa bedrøvet. Hun stk stet i^ke ^ov at komme ud i det varme Sølskin ; Kørnet, det vat faaet paa øgeten, henover Markmusens Huus, vorte ogsaa høit op i Beitet, bet vat en heel t^k Skov sor den stakkels lille ^e, sønt jo kun var en ^ømme lang.

„^u stal Du i Sommer sye paa bil styt!^ sagbe ^at^musen til hende, sør nu— 22 — ^

havde raboen, den kjedelige Muldvarp i den sotte Fløielspels, stiet til hende. „Du skal have baade kildent og linned! Du stal have

at sidde og ligge paa, naar Du blivet Muld-vatpens Kone!^

Dontntelise maatte spinde paa Haandteen, øg Markmusen leiede sire ^dderkoppe til at spinde og væve rat og Dag. Hver Olsten gjorde Muldvarpen Bisit og snakkede da altid øm, at naar Sommeren fik ^nde, saa stinnede Solen ikk^ nær saa varmt, den brændte jo nu horden fast, som en Steen; ja naar Somme-ren var ude, saa skulde Brylluppet staae med ^otnntelise; men hun var stet ikke søtnøiet, sor hun holdt ikke noget as den kjedelige Muld-varp. Hver Morgen, naar Solen stod op, og bver Olsten, naar den gik ned, listede hun sig ud i Døten øg naar saa Binden stilte ^øp-pene as Kornet ad, saa at hun kunde see den blaa Himmel, tænkte hun paa, hvor lyst og smukt der var herude, øg ønstede saameget, at hun igjen maatte saae den kjære Svale at see ;— —

^en den kom aldrig mere, den støi vist langt bøtte i den smukke grønne Skov.

Da det nu blev ^stetaar havde ^onnne-^ifø hele sit Udstyr særdigt.

„^m fire ^lger skal Du have Bryllups sagde Matkmusen til hende. Men ^orttrno-iifo græd og sagde, hun vilde ikke have den

^edelige Muldvarp.

„Snik snak sagde Markmusen, „gjør Dig

ikke øbsternasig, sor ellers skal jeg bide Dig

med ntin hvide tand! Det er jo en deilig Mand, Du faaer l hans sorte^ Fløielspels har grønningen selv ikke Mage till Han har

^aade i Kjøkken og Kjælder. tak Du ^ud før haml^

Saa skulde de have Bryllup. Muldvarpen ^ar allerede kommet, for at hente i^onnnolife; b^n skulde boe med ham, dybt nede under nørden, aldrig kontnte ud i den varme S^ ^r den ^e h^n i^e |ibe^ Det stakkels Barn var faa bedrøvet, hun skulde nu fige ^ smukke Sol stivel, som hun bø^ h^— 24 — ^

Markmusen havde faaet ^ov at see paa i Døren.

„Fatvel, Du klate Soll ^ sagde hun og rakte armene høit øp i Beiret, gik ogsaa en lille Smule udensor

Markmusens Huus; thi nu vat Kornet høslet, øg her stod kun de tørre Stubbe. „Farvel, farvel!" sagde hun øg stog fine smaa ^srme otn en lille rød Blomst, der stod. „Hils den lille Svale fra mig, dersom Du faaer den at see!^

„^vivit, gvivit!" sagde det i det samme øver hendes Hoved; hun saae op, det var den lille Svale, der just kom forbil Saasnart den faae i^onnnelist, blev den faa fotnøiet; hun fottalte dett, hvor nødig hun vilde have den stygge Muldvarp til Mand, og at hun saa stulde boedybt underjorden^ hvor aldrig Solen skinnede. Hun kunde ikke lade være at græde derved.

„^u kommer den kolde Binter,^ sagde den lille Svale, „jeg styver langt børt til de varme ^ande, vil Du følge med mig^ Du kan sidde paa min rrgl bind Dig kun sast med— 25 — ^

bit ^ivbaand, saa styve vi bort sta den stygge Muldvarp og hans mørke Stue, langt bott over

Bjergene til de varme ^ande, hvor Solen stin-ner smukkere end her, hvor der altid er Som-

met og deilige Blomster. Flyv kun med mig, Du søde lille ^onnnelise, som har reddet mit ^iv , da jeg laae forfrossen i den mørke ^ordkjelder I

„^a, jeg vil sølge med Dig sagde ^ont-inelise, og salte sig op paa Fuglens ^tyg, med fødderne paa dens udbredte Binge, bandt sit Belte sast i een as de stærkeste ^jær øg saa støi Svalen høit op i duften, over ^koø øg øver S^ hoit op over de støre Bjerge, hvor bet altid ligger Snee, og i^onnneltse srøs i den kolde ^uft^ nten saa krøb hun ind under ^lens varme ^jær øg stak kun det lille Hø-ved frem for at see al den Deilighed undet sig. Saa kom de til de varme ^ande. Der skinnede Solen tneget klarere end her, Himlen var to ^ange saa hol og paa ^røster øg færder voxte de deiligste grønne øg blaa— ^6 —

Biindtuer. ^ Skovene hang citroner og ^kppel-siner, her dustede af Myrther og Ktusempnter, og paa landeveien løb de nydeligste Børn og legede med stote btogede Sommetsugle. Men Svalen sløi endnu længer bort , og det blev smukkere og smukkere. tinder de deiligste grønne ,^ræer ved den blaa Søe, S^od et stin-nende hvidt Matmorstot, fta de gamle ^ider, Biinrankerne snoede stg op om de høie Piller; ^ der øverst oppe vate mange Svalereder, og i en af disfe boede Svalen, som bar i^otn-ntolifo. —

„Her er mit Huus!^ sagde Svalen; „men vil Du nu selv søge Dig een as de prægtige Blomster ud, som grøe dernede, saa stal jeg sætte Dig det og Du stal saae det saa nyde-ligt, Du vil ønste detl^

„Det var deiligtl^ sagde hun, øg klappede meb de smaa Hænder.

Der laae en stor hvid Marmorsøile, som var faldet om paa horden og knækket i tre ^trkker, men mellem disse voxte de smukkeste— —

støte hvide Blomster. Svalen støi ned med ^ont^n^ife øg satte hende paa et as de brede Blade; men hvor sorundret blev hun ikke I der sad en lille Mand midt i Blomsten, saa hvid ^ gennemsigtig , som han var as ^las; den lydeligste guldkrone havde han paa Hovedet ^ de deiligste klare Binger paa Skuldrene, stiv var han ikke større end Dontntelise. Han ^ar Blomstens ^ngel. j hver Blomst boede der saadan en lille Mand eller Kone, men denne ^ar Konge over dem allesammen. „^ub, hvør han er smuk ^ hvidstede ^ont-^leltfo til Svalen. Den lille Prinds blev saa testrække sor Svalen, thi den var jø en heel ^jæmpesugl imød ham, der var saa lille og stm, men da han saae ^onnnelife, blev han faa glad, hun var den allersmukkeste Pige, han ^dnu havde seet. Derfor tog han sin ^ttld-^ne as sit Hoved øg satte paa hendes, spurte, hvad hrtn hed og ønt hun vilde være ha^s ^øne, saa stttlde hun blive Dronning øver alle Blømsterne I ja det var rigtignok en Mand, anderledes, rnd Skruptudsms Søn øg Muldvar-— —

pen med den sorte Fløielspels. Hun sagde der-for ja til den deilige Prinds og sta hver Blomst kom en Dame eller Herte, saa nodelig, det var en ^vst, hver bragte i^onnneliso en Present, men den bedste as alle vat et Par smukke Binger as en stor hvid Flue; de bleve hæftede paa i^onnnolifos ^tog og saa kunde hun ogsaa styve sra Blomst til Blomst; der var saadan en ^læde og den lille Svale sad oppe i sin .^tede og sang sor dem, saa godt den kunde, men i Hjertet var den dog bedrøvet, sør den høldt saa meget as i^onnnelisø øg

vilde aldrig have været stilt fra hende. „^u stal ikke hedde ^onnelisøl" sagde

Blomstens ^ngel til hende, det er et stygt ^avn, øg Du er saa smuk. Bi ville kalde Dig ^taja l" „Farvel! sarvel sagde den lille Søale, øg støi igjen bort sra de varme ^ande, langt bott tilbage til Danntark; der havde den en lille ^ede over Binduet, hvor Manden bøer, søm kan fortælle æventyr ^ for ham fang den „^uivit, ^uiøitl^ derfra have vi hele Historien. — 109^ —

^en narti^e ^ren^.

er var engang en gammel Digter, saadan ^n rigtig god gammel Digter. l^n ^fsten, han sad hjemme, blev det et sotsttækkeligt ondt Beir censor; degnen styllede ned, men den gamle digter sad luunt og godt ved sin Kakkelovn,

hvor ^lden brændte og æblerne snuttede. ,,^et bliver da ikke en tør ^raad paa de

^takler, som ere ude i det Beit!^ sagde han,

s^t han var saadan en gød Digtet.

luk mig op! jeg styfr øg er saa

^aad raabte et lille Barn udenfor. Det græd ^ bankede paa Dørene medens degnen styl-

^de ned og Blæsten tustede i alle Binduer. ^Din lille Stakkele sagde den gamle Di^

^ øg gi^ hen at lukke Døren op. Der stød ^ lille Dreng ; han var ganste nøgen ø^ Bau^ drev as hans lange gule Haar. Hau ry-^be af Kulde, var han ikke kommet ind, havde han vist ntaattet døe i det ønde Beit.— ^ —

„Din lille Stakkel!" sagde ben gamle Dig-ter øg tog ham ved Haanden. „Kom Du til mig, saa stal jeg nok saae Dig varmet! Biin og et ^ble stal Du saae, sor Du et en dei-lig Dreng!"

Det var han ogsaa. Hans ^ine saae ud som to klare Stjerner, og stjøndt Bandet slød ned as hans gule Haar, krøllede det sig dog saa smukt. Han saae ud, som et lille i^ngle-barn, men var saa bleg as Kulde og røstede øver sin hele Krop. j Haanden havde han en deilig Flitsbue, men den var ganste sor-dærvet as degnen; alle ^ouleurerne paa de smukke Pile løbe ud i hinanden as det vaade Beit.

Den gamle Digter^ satte sig ved Kakkelov-nen, tog den lille Dreng paa sit Skjød, vred Bandet as hans Haar, varmede hans Hænder

i sine, øg kogte sød Biin til ham; saa kom han sig, sik røde Kinder, sprang ned paa

gulvet, øg dandsede rundt øm den gamle Digter.— —

„Du er en lystig Dreng l^ sagde den ^amle. „Hvad hedder Du^

„^eg hedder Arttor svarede han, „kjen-^er ^u mig ikke ^ Der ligger min Flitsbue l ^en skyder jeg med, kan Du ttøel See, nu bliver Beitet godt udensot; Maanen skinner l^ „Men Din Flitsbue er fordærvet^ sagde ^n gamle Digter.

„Det var stemte sagde den lille Dreng, ^ll den op øg saae paa den. den er

danske tør, har stet ikke lidt nøgen Skade I ^trængen sidder ganske stram l nu stal jeg prøve ^en!^ saa spændte han den, lagde en Piil ^aa, sigtede og stjød den gøde gamle Digter ^e ind i Hjertet ^ „Kan Du nu see, at min flitsbue ikke var sordærvet!^ sagde han^ løe ^skehøitøg løb sin Bei. Den uartige Dreng! saaledes at skyde paa den gantle Digter, der havde Ittk^et ha^ in^ i ^en v^rnte Stue, væ-

^t saa g^b rn^ ^g giver hant den deilige

^ øg det bedste ^ble.

Den gøde Digter laae paa gulvet øg— ^2 —

græd, han var virkelig studt lige ind i Hjertet, øg saa sagde han^ „fy! hvor den Antor^ er en uartig Dreng! det stal jeg fortælle til alle gode Bøtn, at de kunne tage fig iagt, og al-drig lege med ham, sor han gjør dem ^or-træd l^

^llle de gode Børn, .Piger og Drenge, han fortalte det til, toge fig saadan iagt for den stemme Antor, men han narrede dem alligevel, fot han er faa udfpeeuletet! ^aar Studen^ terne gaae fra Forelæsninger, faa løber han ved Siden af dem , med en Bog under ^lrmen og en fort Kjole paa. De kunne stet ikke kjende ham, øg faa tage de ham under ^lrm^n øg trøe, det er øgfaa en Student, men saa stikker han dem Pilen ind i Brystet. ^aat Pigerne gaae sra Præsten , og naar de staae paa Kirkegulvet, saa er han ogsaa ester dem. ^a, han er alle ^tder efter Folkl Han fiddet i den store lysekrone paa theatret og brændet i Ips ^ue , faa Folk troe , det er en ^ampe^ mett de mærke fiden noget andet. Han løbet— ^ —

i Kongenshave øg paa Bolden! ja, han har

engang studt Din Fader og Moder lige ind ^ Hjertet! Spørg dem kun ad, saa skal Du børe, hvad de fige. ^a, det er en stem Dreng, ^en Antor , ham fkal Du aldrig have noget ^ed at gjøre! han er efter alle Følk. ^ænk ^gang^ han stjød endogsaa en Piil paa gamle Bedstemoder, men det er længe siden, det er ^aaet ovet; nten saadan noget glemmer hun ^ibtig. F^, den stemme Antor l Men nu fender Du ham! veed, hvad han er sor en uartig Dreng!

Reisekammeraten.

*

Den stakkels Johannes var saa bedrøvet, før hans Fader var meget syg øg kunde ikke leve. Der var stet ingen uden de to inde i den lille Stue; lampen paa Bordet var ved at brænde ud, og det vat ganste sildigt paa aftenen. —

„Du var en god Søn, Johannes!" sagde den syge Fader, „voør Herre vil nok hjælpe Dig frem i verden !" og han saae med alvorlige milde Øine paa ham, trak Beiret ganske dybt og døde; det var ligesom om han sov. Men Johannes græd, nu havde han stet ingen i hele verden, hverken Fader eller Moder, Søster eller Broder. Den stakkes Johannes! Han laae paa sine Knæ foran Sengen og kyssede den døde Faders Haand, græd saa mange salte taarer, men tilsidst lukkede hans Øine sig og han sov ind med Hovedet paa den haarde Sengesjæl.— ^5 —

Da drømte han en underlig Drøm; han saae, hvor Sol og Maane neiede sor hatn, og ^an saae sin Fader srist og sund igjen og høtte ^am lee, søm han altid loe naar han var rig-^g sornøiet. en deilig Pige, med guldkrone

^a sit lange smukke Haar, rakte Johannes ^aanden, og hans Fader sagde, „seer Du, hvil-

Btud Du har faaet ^ Hun er den deiligste ^ hele Berdem^ Saa vaagnede han, øg alt det smukke var borte, hans Fader laae død øg

^ld i Sengen, der var stet ingen hos dem; ^ stakkels Johannes l

^lgen derester blev den Døbe begravet; ^hannes gik tæt bag Kisten, kunde nu ikke ^te faae den gode Fader at see, som havde ^^ saa meget as ham; han hørte, hvor de ostede j^den ned paa Kisten, faae nu det ^ste Hjøtne as den, men ved den næste ^ste jord, der blev kastet ned, vat det øg-saa borte ^ ^ ^ bet ligesotn hans Hjerte ^be g^ ^ Stykket ^ saa bedrøvet var han.

^mdt on^ sang de en Psalme, det klan^ saa— ^6 —

smukt og taarerne kom Iol^annos i linene, han græd og det gjorde godt i hans Sorg. Solen stinnede deiligt paa be gtønne ^ræer^ ligesom den vilde sigei „Du stal ikke vtrte saa

bedtøvet Iohannes^ kan Du see, hvor smuk blaa Himmelen er; deroppe et nu Din Fader

og beder den gode ^ud, at det altid maa gaae Dig vei!"

„jeg vil altid være god!" sagde Iohan-nes, „saa kommer jeg ogsaa op i Himlen til min Fader, og hvor det vil blive en ^læde, naar vi see hinanden igjen I hvor der vil være meget, jeg kan sottælle ham, og han vil igjen vise mig saa mange ting, lære mig saa meget as alt det Deilige i Himlen, ligesom han lærte mig her paa jorden. ^ hvor det vil blive en ^ ^læde !"

Iohannes tænkte sig det saa tydeligt, at han smilede derved, medens taarerne endnu løb ham ned øver Kinderne. De smaa Fugle sad oppe i Kastanietræerne øg gvibdrebe „^vi vit, ^ui vit!" de vare saa sørnøiede, stjøndt de jø vare— ^ —

med ved Begravelsen, men de vidste nok,^at den døde Mand nu var oppe i Himlen, havde Binger, langt smukkere og støtte end deres, var nu lykkelig, sørdi han havde vætet gød

her paa horden, ø^; detøver vare de sotnøiede. Johannes saae, hvor de støi sra de grønne

^ræer, langt ud i Berden, og han stk da ogsaa saadan ^yst til at styve med. Men først star han et stort ^rækørs til at sætte paa sin Fa-dets l^rav, og da han øm aftenen dragte det der hen^ var staven pyntet med Sand og Blomster; det havde fremmede Folk gjort, for de holdt allesammen saa meget as den kjære ^ader, som nu var død.

tidlig næste Morgen pakkede Johannes sin lille Byldt sammen, gjemte i sit Belte hele sin arvepart, der var 5^ ^tdlr. og et Par Sølv-

stillinger, dermed vilde han vandre ud i Ber-den. Men sørst gik han hen paa Kirkegaarden

til sin faders ^rav, læste sit „^ader ^or^ og sagdes „farvel Du klære Fadet! ^eg vil altid være et godt Menneste, og saa tør Du— ^ —

nok bede den gøde l^ud , at det maa gaae mig gødt!^

klde paa Marken, hvor Johannes gik^ stode alle Blomsterne saa stiste og deilige i det vatme Solstin, og de nikkede i Binden lige-som om de vilde sige ^ „Velkonunen i det stønne! ^t bet ikke nydeligt ^ Men Johannes dteiede stg endnu engang om, sot at see den gatnle Kirke, hvor han, som lille Barn, vat døbt^ hvot han hvet Søndag med sin gamle Fader havde været i Kirke øg sjunget sin Psalme ; da saae han bøit øppe i et af Hullerne i ^aar-net , Kirke-^issen staae nted sin lille røde, spidse Hue, han stoggede sor stt ansigt med den bøiede ^krm, da ellers Solen star bant i linene. Johannes nikkede Farvel til hatn, og den lille risse svingede stn røde Hue , lagde Haanden paa Hjertet øg knssede mange ^ange paa Fingrene, sot at vise, hvor godt han ønstede ham det^ og at han ret maatte gjøre en Ivk-

keiig reise.

Johannes tænkte paa hvor meget smukt— ^ —

han nu skulde saae at see i den store prægtige Berdm, og gik længer og længer bort, saa langt som han aldrig søt havde vætet; han kjendt^ stet ikke de Byer, han køm igjennem eller d^ Mennesker, han mødte, nu var han langt u^e mellem Fremmede.

Den sørste ^at maatte han lægge sig at sove i en Høstak paa Marken, anden Seng

havde han ikke. Men det var just nvdeligt, syn^ tes han, Kongen kunde ikke have det pænere. Den hele Mark med ^taen, Høstakken øg saa den blaa Himmel øven øøer, var just et smukt Sovekammer. Det gtønne ^tæs med de smaa røde og hvide Blomster vat gulvtæppe, Hvi-debustene og de vilde rosenhække vare Blomster. bøu^uetter, øg som Band sad havde han hele ^laen med det klare, sriste Band, hvor Sivene neiede^ og sagde baade god Olsten og god Mot-gen. Maanen vat en rigtig stor natlampe, høit øppe under det blaa ^ost, og den stak ikke ^ld i gardinerne; Johannes kunde soveganste roligt, og han gjorde det ogsaa, vaagnede sørst— 120^ —

igjen, da Solen stod øp og alle de smaa ^ugle

rundt omkting, sang.^ „god Motgen! god Mor-gen! i^t Du ikke oppe ^

Klokkerne ringede til Kirke, bet var Søn-dag, Folk gik hen at høre Præsten og Jol^an-nes sulgte med dem, sang en Psaltne og hørte ^uds Ord, og det var hatn ligesom han var i sin egen Kirke, hvor han var døbt, og havde sjunget Psalmer med stn Fader.

^lde paa Kirkegaarden var der saa mange ^rave, øg paa nogle vorte der høit l^ræs. Da tænkte Johannes paa sin badets ^rav, der ogsaa maatte komnte til at see ud som disse, nu han ikke kunde luge og ptmte den. Han satte sig

da ned og rykkede Græsset as, reiste trækorsene op , der vare saldne om , og lagde Krandsene, som Binden havde revet bort sra ^ravene, igjen paa deres Sted^ idet han tænkte, maastee at i^n gjør det samme ved min Faders ^rav, nu j^g ikke kan gjøre det I

^lden sor Kirkegaardsporten stod en gammel tigger og støttede sig paa sin Krykke, Johan-— 41 — ^

nes gav ham de Sølvstillinger han havde og gik saa lykkelig øg søtnøiet længet stem, ud i den vide Betden.

Mød Olsten blev det et sttækkeligt ondt Beir, Johannes styndte sig sor at komme un-der ^ag, men det blev snart mørk j^at; da naaede han endelig en lille Kitke, det laae ganste eensøm oppe paa en Høi, Døren stød til ^vkke paa Klem^ og han smuttede ind; her vilde han blive, til det onde Beit lagde sig.

„Her vil jeg sætte mig i en Ktogl sagde han, „jeg et ganste ttæt, og kan nok ttænge til at hvile mig lidt,^ saa satte han sig ned, foldede fine Hændet, og læste stn aftenbøn øg, inden han vidste as det^ sov øg dtømte han, mens det limede øg tøtdnede udensør.

Da han vaagnede igjen, var det midt ud paa ratten, men det onde Beir var trukket øver, øg Maanen stinnede ind af Binduetne

til ham. Midt paa Kitkegulvet stod der en aaben ^ligkiste med en død Mand i, for han

^ar endnu ikke begravet. Johannes var stet— 42 — ^

ikke bange, for han havde en god Samvittig-hed, og han vidste nok, at de Døde gjør in-

gen noget; det er levende, onde Mennesker, der gjør Fortræd. Saadanne to levende^ stemme Folk stod tæt ved den døde Mand, det var sat herind i Kirken, sør ban blev lagt ned i graven, de vilde gjøre hant Fortræd, ikke lade ham ligge i stn ligkiste, men kaste ham uden sot Kirkedøren, den stakkels døde Mand.

„Hvorsot vil ^ gjøte det!^ spurgte Jo-

vannes, „det er øndt øg stemt, lad ham sove i ^esu ^avn!^

„O, Sniksnak^ sagde de to serie Menne-ster, „han bar narret os! han skylder os Penge, dem kunde han ikke betale, og nu er han øven-ikjøbet død, saa saae vi ikke ^n Skilling, dersot vil vi rigtig hævne os, ban stal ligge sont en Hund udensor Kirkedøren!^

„^eg har ikke meer end ^tdlr.l sagde Johannes, det er hele min arvepart, men den vil jeg gjerne give ^der, naar ^ vil ær-ligt love mig^ at lade den stakkels døde Mand— 123^ —

i Fted. ^eg stal nok komme ud as det^ uden de Penge; jeg har sunde stærke femmer, og

vor Herte vil altid hjælpe mig!

„^a," sagde de hæslige Mennesker, „naar Du saaledes vil betale hans l^jæld, stal vi saamæn ikke gjøre ham noget, det kan Du være vis paa!^ og saa tog de Pengene, Jo^an-

nos gav d^m, loe ordentligt ganste høit over hans godhed, og gik deres Bei; m^n Jol^an-

nes lagde ^iget tilrette igjen i Kisten, soldede Hænderne paa det, sagde Farvel, og gik nok saa tilsteds videre gjennem den store Skov.

rundtomkring, hvor Maanen kunde stinne ind i mellem træerne, saae han de nodelige smaa fliser lege nok saa lystigt; de lode sig ikke sorstvrre, de vidste nok, han var et godt uskyldigt Memteste, og det er kun de onde Folk^ der ikke maae saae ^llserne at see. ^ogle as dent vare ikke større end en Finger og bavde deres lange gule Haar bestet op med ^uld-kammen to og to gongede de paa de store Dug-draaber, der laae paa Bladene og det høie— 44 — ^

^ræs; sommetider trillede Draaben, saa faldt

de ned mellem de lange ^tæsstraa og det blev en battet øg ^tøi as de andte Smaa-

puslinget. Det vat uhyre tnotsomt! De sang og Johannes kjendte ganste tydeligt alle de smukke Biser, han havde lætt som lille Dteng. Stote btogede ^ddetkoppe nted Sølv-kroner paa Hovedet, maatte sta den ene Hæk til den anden spinde lange Hængebroer og Palladser, der^ da den fine Dug saldt paa, saae ud som stinnende ^las i det klare Maane-stin. Saaledes varede det ved, lige til Solen stod op. ^e smaa fliser krøb da ind i Blotu-sterknoppene øg minden tog i deres Brøer og Sløtte, der da støi hen i busten, sønt store Spindelvæv.

Johannes vat nu kommet ud as Skoven, da en stætk Mandsstemme raabte bag ved bam ! „Holla , Kammerat! hvorhen gjælder reisen

„11d i den vide Berden!^ sagde Johannes. „^eg har hverken Ftder eller Møder, er en fattig Knøs, men vør Hette hjælper mig nok !"— 45 — ^

„^eg vil ogsaa ud i ben vide Berden!^ sagde den stemmede Mand. „Skal vi to gjøre Følgestab

„^a nok!^ sagde Johannes, og saa sulg-tes de ad. De kom snatt til at holde meget as hinanden, sor de vare gode Mennester begge to^ Men Johannnes mærkede nok, at den Fremmede var meget klogere end han, han havde været næsten hele Berden rundt, øg vidste at sottælle om alt det Muelige, der er til.

Solen var allerede høit øppe, ba de satte dem under et stort ^ræ, sor at spise deres ^tokost; i det samme kom der en gammel Kone. bun var saa gammel øg gik ganste ktum, støttede sig paa en Krykkestok, og havde paa sin røg et Knippe Brænde, som htm havde samlet sig i Skoven. Hendes Forklæde var hæstet op, og Johannes saae at tre store riis as Bregner og Pileaviste stak ud fra det. ^ det hun var ganste nær ved dem, gleed hendes ene Fod, hun faldt om og gav— 46 — ^

et høit ^krig, sor hun havde brækket sit Been, den stakkels gamle Kone.

Johannes vilde strax, at de stulde bære hende hjem, hvor hun boede, men den Frem-mede lukkede sin randsel op, tog en Krukke stem, og sagde, at han havde her en Salve, der strax kunde gjøre hendes Been heelt og rastt, saa at hun selv kunde gaae hjent, og og det som om hun aldrig havde brækket Be-net. Men dersor vilde han ogsaa, at hun stulde sorære ham de tre ^tiis, hun havde i sit Forklæde.

„Det er godt betalt l^ sagde den ^amle og nikkede ganlke underligt med Hovedet; hun vilde ikke saameget gjerne as med stne ^iis, men det var heller ikke saa rart, at ligge med Benet brækket; saa gav hun ham gistne, og ligesaa snart han havde gnedet Salven paa Benet, reiste ogsaa den gamle Mutter stg op^ øg gik meget bedre end sør. Det kunde den Salve gjøre. Men den var heller ikke at saae paa apotheket.— 4^ —

„Hvad vil Du med de r iis ^ spurgte Jo-hannes nu sin reisekammerat.

„Det er tre peene Urtekoste!^ Sagde han^ dem kan jeg just lide, sor jeg er en løierlig Fpr Saa gik de endnu et godt Stykke. „^ei, hvot det trækker op!^ sagde Johan-nes, og pegede ligestem; det et nogle sotsttæk-kelige tykke Skyer

^ei„, sagde reisekammeraten, „det er ikke Skyer, det er Bjergene. De deilige store Bjerge, hvor man kommer heelt op over Skvett i den stiske ^ust! Det et hetligt, kan Du ttoe! ^morgen ere vi vist saalangt ude i Betden!^ Det var ikke saa nær ved, som det saae ud^ de brugte en heel Dag at gaae^ sør de kom til Bjergene, hvor de sorte Skove vøxte lige øp mod Himmelen, og hvor der vare Stene ligesaa store som en heel By; det vilde rigtignok blive en svær ^our at kontme der heelt over, men dersor gik ogsaa Johannes og reisekatnmeraten ind i Bertshuset^ sor at hvile stg ^ødt øg santle Kræfter til Marsthen imorgen.— 4^ —

^ede i den store Skjænkestue i Bettshuset

vare saa mange Mennester samlede, sor der var en Mand, som gjorde Dukke-^omedie; han

havde just stiller sit lille theater øp, øg Folk sad rundt omkring fot at see den komedie, men allerfotrest havde en gammel tyk Slagter taget Plads, og det den allerbedste; hans stote ^ttl-bider, uh, den saae saa glubst ud! sad ved Siden as ham og gjorde Oine, ligesom alle de andre.

^u begyndte komedien, og det var en pæn komedie med en Konge og en Dronning,

de sad paa den deiligste throne, havde l^uld-ktoner paa Hovedet og lange Slæb paa K^o-lerne, for det havde de ^ltaad til. De nt^de-ligste trædukker med ^las - ^ine øg store Knebelsbarter stode ved alle Døre, og lukkede op øg i sor at der kunde komme srist ^ust i Stuen ! Det var just en nydelig Komedie, og ben var stet ikke sørgelig, men lige idet Drøn-ningen reiste sig øp øg gik hen ad gulvet, saa — ja ^ud maa vide, hvad den store Bulbider——

tænkte; men da den tykke Slagter ikke holdt paa ham, gjorde han et Spring lige ind paa theatret, tog Dronningen midt i hendes t^nde ^iv, saa det sagde „knik , knak!" Det var ganste forskrækkeligt!

Den stakkels Mand, som gjorde den hele komedie, blev saa forstrækket og saa bedrøvet fot stn Dtonning, fot det var den alletnyde-ligste Dukke, han havde, og nu havde den ækle Bulbider bidt Hovedet as hende; men da Folk siden gik bort, sagde den Fremmede, han som var kommet med johannes, at han nok skulde gjøre hende istand; øg saa tog han sin Krukke stem og smurte Dukken med den Salve^ han hjalp den stakkels gamle Kone med, da hun havde brækket sit Been. ligesaa snart Dukken var smurt, blev den Strax heel igjen^ ja den kunde endogsaa selv røre alle line ^em^ ^ler, man behøvede stet ikke at trække i Sno-ten; Dukken var som et levende Menneste, ^aa det nær at den ikke kunde tale. Manden, som

havde det lille Dukketheater, blev saa sornøiet,

4— —

nu behøvede han stet ikke at holde paa den Dukke, den kunde jø dandse af stg selv. Det var der ingen as de andre der kunde.

Da det siden blev ^at, øg alle Folk i Bettshuset vare gaaet i Seng, var der een^ der sukkede saa forsttækkelig dybt, øg blev saa længe ved, saa de allesammen stod op, sor at see bvem det kunde væte. Manden, der havde gjort komedien, gik hen til sit lille theater, for det var der inde^ at nogen fukkede. ^slle trædukkerne laae imellem hinanden, Kongen øg alle Drabanterne, og det vat dem^ fom sukkede saa ynkeligt og stirrede med deres store l^las-^ine, sor de vilde saa gjerne blive smurt lidt ligesom Dronningen, at de ogsaa kunde komme til at røre sig as stg selv. Drønningen lagde fig lige ned paa sine Knæ, øg rakte sin deilige guldkrone i Veiret, mens hun bad; „tag kun den, men smør min ^emal og mine Hostolk da kunde den stakkels Mand, der eiede ^ome-dien øg alle Dukkerne, ikke lade være at græde, sor det gjorde ham virkelig saa ondt sor dem;— 51 — ^

han lovede strax ^eisekammeraten, at han vilde

give ham alle de Penge, han sik sor sin eo-

medie næste Olsten, naar han bare vilde smøre sire, sem as hans pæneste Dukket; men ^eiSe-kammetaten sagde, at han fotlangte stet ikke

andet, end den stote Sabel, han havde ved sin Side , og da han fik den, smurte han sex Duk-

ker^ det sttax dandsede og det saa nydeligt, at alle Pigetne, de levende ^enneste-Piget^ som saae derpaa, gav Sig til at dandse med. Kud-sten og Kokkepigen dandsede, tjeneren og Stue-pigen ^ alle de Fremmede, og jldstusten og jld-klemmen; men de tø saldt øm, lige i det de ^jotde de søtste Spting, — jø det var en lystig ^at. —

^æste Møtgen gik Johannes me^ sin ^eisekammerat bott sta dem allesammen, og ^pad de høie bjerge, øg igjennem de støte ^eanstøve. De køm saa høit øp, at Kirke-garnene dybt tmder dem tilsidst saae ud søm sniaa røde ^øer, nede i alt det grønne, øg ^ kunde see saa langt bort, mange, mangeMile, hvor de aldrig havde været! saameget smukt as den deilige Berden havde Johannes aldrig før seet paa eengang, og Solen stinnede saa varmt fta den ftiste blaa ^uft, han hørte ogsaa bægerne blæse paa valdhorn inde mel-lem Bjergene, saa smukt og velsignet, at han fik Bandet i linene af ^læde, og kunde ikke lade væte at fige^ „Du gode vot Hette! jeg kunde kysse Dig, sotdi Du et saa god mod os allesammen, og har givet øs al den Deilighed, der er i Berden!^

reisekammeraten stød ogsaa med soldede Hænder, og saae ud over Skoven og Bperne,

i det varme Solstin. ^ det samme klang det forunderligt deiligt over deres Hoveder, de saae op i Beiret^ en stor

hvid Svane svævede i duften; den var faa fmuk, og fang, som de aldrig før havde hørt nogen Fugl synge; men det blev mere og mete svagt, den bøiede stt Hoved og sank, ganste langsomt ned sor deres Fødder, hvor den laae død, den smukke Fugl. „^o saa deilige Binger,^ sagde reisekam-— 4^ —

metaten, „saa hvide og store, som de, Fuglen har, ere Penge værd, dem vil jeg tage med mig! kan du nu see, at det var godt, jeg stk en Sabel og saa hug ban med eet Slag begge Bingerne as den døde Svane, dem vilde han beholde.

De reiste nu mange, mange Mile stem øver Bjergene, til de tilsidst soran dem saae en stor Stad, med over hundrede ^aarne, der stutnede som Sølv i Solstinnet; midt i Bøen var et prægtigt Marmotstot^ tækket med det tøde l^uld, øg her boede Kongen.

Johannes øg ^teisekammeraten vilde ikke strax gaae ind i Byen, men bleve i Bettshuset t^denføt, at de kunde pvnte sig^ thi de vilde see pæne ud, naar de kom paa leaden. Bet-ten fottalte dem, at Kongen vat saadan en god ^and , der aldrig gjorde noget Menneste noget, bverken det ene eller det andet, men at hans Datter, ja ^ud bevare os! det var en stem PtindsesSe. Deilighed havde hun nok as, ingen ^unde være saa stnuk og nydelig, som hun,— 54 — ^

men hvad hjalp det, hun var en stem, ønd Hex, der var Skyld i, at saa mange deilige Prindser havde mistet deres ^iv. — ^klle Men-nester havde hun givet ^øv at frie til hende; enbver kunde køtnme, enten han var en Prinds, eller en Staadder, det kunde være lige eet øg det samme; han stulde bate gjætte tte ^ing, hun sputgte ham om^ kunde han det, saa vilde hun gifte sig med bam, og han skulde væte Konge ovet d^t hele ^and, naae hendes ^ader døde; men kunde han ikke gjætte de tre ^ing, saa lød hun ham hænge eller halshugge, saa stem og ond var den deilige Prindses^e. Hen-des ^ader, den gamle Konge, var saa bedrøvet

detovet, men han kunde ikke sotbyde hende, at væte saa ond, sor han havde eengang sagt, han

vilde aldrig have det mindste at gjøre med hendes Kjærester, hun kunde selv gjøre, ligesom hun vilde. Hver engang der kom en Ptinds og stulde giætte, for at faae Ptindsessen, saa kunde

ban ikke komme ud af det, øg saa blev han hængt eller halshugget; de havde jo varet ham— 55 — ^

i tide, han kunde lade være at srie. Den gamle Konge var saa bedtøvet ovet al den Sorg øg Elendighed, at han en heel Dag om diaret laae paa Knæ, med alle sine Soldater, og bad^ at Prindsessen maatte blive god, men det vilde hun stet ikke. De gamle Koner, som drak Brændeviin, sarvede det ganske sort, søt de dtak det, saaledes sørgede de, øg mete kunde de ikke gjøre.

„Den hæslige Ptindsesser sagde Johan-nes, „hun skulde virkelig have ^iis, det kunde hun have godt as. Bare jeg var den gantle Konge, hun stulde nøk komme til at spytte

røde briser

^ det samme hørte de Folk udensor raabe Hurra! PrindsesSen kom sorbi, og hun var virkelig saa deilig, at alle Folk glentte, hvor ond ^un var, dersor raabte de Hurra. tolv dei-^e ^omsruer, allesammen i hvide Silkekjoler, yg en ^uldtullipan i Haanden, reed paa kul-sørle Heste, ved Siden as hende; Prindsessen selv havde en kridhvid Hest, pyntet med Dia-— —

manter og rubiner, hendes ridedragt var as det pure ^uid, og Pidsten, hun havde i Haanden, saae ud , som dett var en Søistraaie ; ^uid-kronen paa Hovedet var ligesom smaa Stjer-ner oppe sra Himlen, og Kaaben var stet as over tusinde deilige Sommetsuglevinger; allige-vei vat hun meget smukkete, end alle hendes Klædet.

Da Johannes stk hende at see, blev han saa rød i sit ansigt, søm et dryppende Blod, og han kunde knap sige et eneste ^td; Ptind-sessen saae jo ganste ud, som den deilige Pige med guldkrone paa, han havde dtøntt øm den ^at, hans Fader var død. Han sandt hende saa smuk^ øg kunde ikke lade være at holde saa meget as hende. Det var bestemt ikke sandt, sagde han, at hun kunde være en ond Hex, der lod Folk hænge eller halshugge, naar de ikke kunde gjætte, hvad hun forlangte as dem. „^n-^hver har jo ^ov at stie til hende, endogsaa den sattigste Staadder,

jeg vil virkelig gaae op paa Slottet! sor jeg kan ikke lade være!^— 4^ —

De sagde allesammen^ at det stulde han ikke gjøre, det vilde bestemt gaae hatn, ligesom alle de andte. ^eife^annneraten taadede ham ogsaa derfra, men Johannes tneente, det gik nok godt, børstede sine Skoe og sin Kjole, vastede ansigt og Hænder, kæmmede stt smukke, gule Haar, øg gik saa ganske alene ind til Byen, øg op paa Slottet.

„Kom ind l^ sagde den gamle Konge, da Johannes bankede paa Døren. — Johannes lukkede op, og den gamle Konge, i Slaabrok og btodetede tøsler, kom ham imøde, ^uld-kronen havde han paa Hovedet, Stepteret i den ene Haand og guldæblet i den anden. „Bi lidt!^ sagde han, og fik ^blet op under ^kr-men, sor at kunne række Johannes Haanden. Men saasnart han fik at høre, det var en Frier, begyndte han saaledes at græde, at baade Seepter øg ^ble saldt paa gulvet, og han maatte tørre linene i fin Slaabrok. Den stakkels gamle Konge.

^ad værel^ sagde han, „det gaaer Dig— —

galt^ ligesom alle de hindre. ru stal Du bare see!" saa førte han Johannes ud i Prind-sessens ^sthave , der saae sorsttækkeligt ud ! ^ppe i hvert træ hang tte, fire Kongesønner, der havde sriet til PrindsesSen^ men ikke kunde gjætte de ^ing, hun havde sagt dem. Hver ^ang det blæste, ranglede alle Knoklerne, saa de smaa Fugle bleve forstrækkede, og turde aldrig komme ind i den Have; alle Blomsterne vare bundne op med Mennestebeen, og i ^lrte-potterne stode Dødningehoveder og grinte. Det var rigtignok en Have for en Prindsesse.

„Her kan ^u see !" sagde den gamle Konge, „bet vil gaae Dlg, ligesom alle de hindre, Dtt her seer, lad derfor heller være; Du gjør mig virkelig ulvkkelig , sor jeg tager mig det saa nær !"

Johannes kyssede den gode gamle Konge paa Haanden, og sagde, det gik nok godt, sor han holdt saa meget as den deilige Prindsesse.

j det samme kom Prindsessen selv, med alle stne Damer, ridende ind i Slotsgaarden, de gik derfor ud til hende, og sagde god Dag.— 4^ —

Hun vat saa nydelig, rakte Johannes Haan-den, og ban holdt endnu meget mere as hende end søt^ hun kunde bestemt ikke være ett stent ond Hex, som alle ^olk sagde om hende. — De gik op i Salen, og de smaa Piget præ-senterede Syltetøi øg Pebernødder sør dem, men den gamle Konge var saa bedrøvet, han kunde stet ikke spise noget, øg Pebernødderne vare bam ogsaa sor haarde.

Det blev nu bestemt, at Johannes stulde komme igjen op paa Slottet næste Morgen, da vilde Dommerne og hele ^aadet være sotsam-lede, og høre, hvotledes han kom ud as det med at gjætte. Kom han gødt ud as det, saa stulde han endnu komme to l^ange til, men det var endnu aldrig nogen , som havde gjættet den sørste ^ang, øg saa maatte de miste ^ivet.

Johannes var stet ikke bedrøvet sor, hvør-ledes det vilde gaae ham , ban var just sornøiet, tænkte kun paa den deilige Prindsesse, øg troede ganste vist, at den gode i^ud nok hjalp ham, men hvotledes, det vidste han stet ikke, øg— —

vilde heller ikke tænke derpaa. Han dandsede hen ad landeveien, da han gik tilbage til Berts-huset ^ hvor ^eisekammeraten ventede paa ham.

Johannes kunde ikke blive færdig med at fortælle, hvor nydelig Prindsessen havde været imod ham, og hvot deilig hun var ; han længtes allerede saameget ester den næste Dag, han skulde derind paa blottet, og sorsøge sin ^ykke med at gjætte.

Men reisekammeraten rystede med Høve-det, og var ganste bedrøvet. „^eg holder saa meget as Dig!^ sagde han, „vi kunde endnu have været længe satnmen, og ntt stal jeg al-lerede miste Dig! Du stakkels, kjære Johan-nes, jeg kunde gjerne græde, men jeg vil ikke forstyrre din Iklæde den sidste Olsten maastee, vi ere sammen. Bi ville være lystige, rigtig lystige; imorgen, naar ^u er borte, har jeg ^ov til at græde!

^llle ^olk inde i Byen havde strax faaet at vide, at der var kommet en nye Frier til Prindsessen, øg der var dersør

ett stor Bedrø-— 61 — ^

velse. komediehuset blev lukket, alle Kageko-nerne bandt sott Flot om deres Sukkergrise, Kongen og Præsterne laae paa Knæ i Kitken, der vat saadan en Bedtøvelse, sot det kunde jo ikke gaae Johannes bedre , end det var gaaet alle de andre Friere.

tid paa ^stenen lavede ^t eisekammeraten en stor Bolle Punseh, og sagde til Johannes, at nu stulde de være rigtig lystige, øg drikke Prindsessens Skaal. Men da Johannes havde drukket to ^las , blev han saa søvnig, det var ham ikke mueligt at holde Øinene oppe, han maatte salde i Søvn. ^reisekammeraten iøstede ham ganste sagte op sra Stolen, og lagde ham hen i Sengen, og da det saa blev mørk ^at, tog han de to store Binger, han havde hugget as Svanen, bandt dem sast paa sine Skuldre, det største ^iis, han havde faaet af den gamle Kone, der faldt og brak Benene, stak han i sin ^omme, lukkede Binduet op, øg støi saa ind øver Bt^en, lige hen til Slottet^ hvor han satte stg i en Krog, oppe under det— 62 — ^

Bindne, det gik ind til Prindsessens Sove-kammer.

Det var ganste stille i hele Byen ; nu stog

Klokken tre ^vatteet til tolv, Binduet gik op, øg Ptindsessen siøi i en stør hvid Kaade øg

med lange sorte Binger, hen øver Bt^en, ud til et stort Bjerg; men ^eisekammeraten gjorde stg usynlig^ saaledes at hun stet ikke knnde see ham, sløi bagester, øg pidstede paa Prindsesstn med sit .^iis, saa at der ordentlig kom Blod, hvor han stog. 11h, det var en Fart heelt igjennem Luften , Bmden tog i hendes Kaade, der btedte sig ud til alle Sider, ligesom et stott Skibsseil, og Maanen stinnede igjennem den^ „Hvor det hagler l hvor det hagler Sagde

Ptindsessen ved hvett Slag, hun stk as ^iSet, øg det kunde hun have godt af. endelig kom

hun da ud til Bjergtt øg bankede paa. Det rullede ligesom torden, idet Bjerget aabnede stg, og Ptindsessen gik der ind, ^eistkamme-raten sulgte med, sor stet ingen kunde See ham, han var usynlig. De gik igjennem en stor,— —

lang ^ang, hvot Bæggene gnisttede ganske sor-

underligt, det vat over tusinde gloende ^dder-koppe, der løb op og ned as Muren, og lvste ligesom ^u kom de i en stor Sal^ bvg-get as Sølv øg^uld, Blomster, saa stote som Solsikket, røde og blaae, stutnede sta Bæggene; men ingen kunde plukke de Blomster, sor Stil-ken var sæle, giftige Slanger, øg Blomsterne var ^ld, der stod dem ud as Munden. Hele hostet vat besat med stinnende SanetHans^tme og himmelblaa Flaggetmuus, der stoge med de tynde Binger, det saae ganste sotundetligt ud^ Midt paa gulvet vat en ^htone, den blev baaret as sire Hestebeenrade, der havde Seletøi af de røde ^ld-^ddetkoppe, ^htonen felv var af mælkehvidt l^las, og Puderne til at fidde paa var fmaa forte Muus, der beed hinanden i Halen. ovenover den var et ^ag af rofenrødt Spindelvæv, besat med de nydeligste fmaa grønne Fluer, der stinnede som ædelstene. Midt paa ^hronen fad en gammel ^rold, med Krone yaa det stygge Hoved, og et Seepter i Haanden.— 64 — ^

Han kyssede Ptindsessen paa hendes Pande, lod

hende sidde ved Siden as stg paa den kostbare throne, og nu begyndte Musikken. Store, sorte græshopper spillede paa Mundharpe, og diglen stog stg selv paa Maven, sor den havde ingen tromme. Det var en løierlig Eoneert. Smaa sorte aisser, med en ægtemand paa Huen, dandsede rundt i Salen. ^ngen kunde see ^teisekammeraten, han havde stillet sig lige bagved thronen, og hørte øg saae alle ting. Hos-solkene, som nu ogsaa kom ind, vare saa pæne øg sørnemme, men den, der rigtigt kunde see, mærkede nok, hvorledes de havde det. Det var ikke andet, end Kostestaster med Kaalho-veder paa , som trolden havde hexet ^iv i , og givet de broderede Klæder. Men det kunde jo øgsaa være det samme, de brugtes kun til Stads.

Da der nu var dandset noget, sortalte Prindsessen til trolden, at hun havde faaet en ny Frier, og spurgte dersor, hvad hun vei stulde tænke paa at spørge ham om næste Morgen, naar han kom op paa Slottet.— 65 — ^

„Hør sagde trolden, „nu stal jeg sige Dig noget! Dn stal tage noget meget let, for saa salder han stet ikke paa det. ^ænk Dtt paa din ene Sko. Det gjætter han ikl^ ^ad saa Hovedet hugge as ham, men glem ikke^

naar Du imorgen rat kommer herud igjen til

mig , at bringe mig hans ^ine, sor dem vil jeg spise

Prindsessen neiede ganste dybt, og sagde, hun stulde ikke glemme linene. trolden luk-kede nu Bjerget op, og hun støi hjem igjen, men reisekammeraten sulgte med, øg pryglede

hende saa stærkt med riset, at hun sukkede ganste dpbt øver det stærke Haglveir, øg styndte sig alt hvad hun kunde, med at komme igjen-nemBinduet ind i sit Sovekammer ; men ^reise-kammeraten støi tilbage til Krøen, hvør Jo-hannes endnu sov, løste fine Binger as, øg lagde fig saa øgsaa paa Sengen, før han kunde sagtens væte træt.

Det var ganste tidligt paa Morgenen, da Jo-

vannes vaagnede, reisekammeraten stod øgsaa op,og sottalte, at han i rat havde dtømt en meget

underlig Drøm øm Ptindsessen øg hendes Skø, øg bad ham detsøt endelig at spørge, om Prind-sessen ikke stulde have tænkt paa sin Skø I Før det var jo det, han havde hørt as trolden inde i Bjerget, men han vilde ikke fortælle Johannes noget derom, bad ham bare at spørge, om hun havde tænkt paa sin Skø.

„jeg kan ligesaa gødt spørge øm det ene, søm øm det andet," sagde Johannes, „maastee kan det være ganste rigtigt, hvad Du har drømt, sor jeg troer nu alletider ^ vor Herre hjelper mig nok! Men jeg vil dog stge Dig Farvel, for gjætter jeg galt, faaer jeg Dig aldrig meer at see!

Saa kyssede de hinanden, øg Johannes gik ind til Byen øg op paa Slottet. Hele Salen var ganste spldt med Mennester, Dom-merne sad i deres lænestole, og havde ^dder-duuns Dyner under Hovedet, sor de havde saa meget at tænke paa. Den gatnle Konge stod op og tørrede stne ^ine i et hvidt ^ommetør-— 4^ —

klæde. ^u traadte Prindsessen ind, hun var endnu meget deiligere, enb igaar, og hilsede

saa kjærligt til dem allesantmen, men Johan-nes gav hun Haanden, og sagdes „^od Mor-

gen, Du!^

^u stulde Johannes til at gjætte, hvad hun havde tænkt paa. ^ud hvør hun saae venligt paa ham, men lige idet hun hørte ham fige det ene Ord^ S^o, blev hun kridhvid i ansigtet, og rystede øver sin hele Krop, men det kunde ikke hjælpe hende noget, for han havde gjættet rigtigt! Hilleden! hvør den gamle Konge blev glad; han stog en Kaalbøtte, saa det stød ester, og alle Folk klappede i Hænderne sor ham øg før Johannes, der nu havde gjættet rigtigt den første ^ang.

^eisekammeraten blev øgsaa sornøiet, da

han stk at vide, hvor godt det var gaaet as; ^en Johannes lukkede sine Hænder sammen

yg takkede den gode ^ud, ber vistnok vilde— —

hjælpe ham igjen de to andre ^ange. ^æste Dag stulde der allerede gjættes igjen. ^stenen gik ligesom den igaar. Da Jo-hannes sov, støi ^eiSekammeraten ester Prind-sessen ud til Bjerget, og pryglede hende endnu stærkere, end sorrige l^ang, sor nu havde han taget to ^iis; ingen stk ham at see, øg han hørte alle ting. Prindsessen vilde tænke paa stn Handste, øg det fortalte han til Jol^an-nes, ligesom om det var en Drøm; Jol^an-nes kunde da nok gjætte rigtigt, øg der blev saadan en ^læde paa Slottet. Hele Hostet stog Kaalbøtter , ligesom de havde seet Kongen gjøre den sørste ^ang; men Prindsessen laae paa Søphaen øg vilde ikke sige et eneste ^rd. ^u kom det an paa, øm Johannes kunde gjætte den tredie ^ang. ^ik det gødt^ stulde han iø have den deilige Prindsesse, øg arve det hele Kongerige, naar den gamle Konge døde; gjættede han galt, saa stulde han miste stt Liv, øg trølden vilde fpise hans smukke blaa ^ine.— 4^ —

aftenen isorveien gik Johannes tidlig i sin Seng, læste sin ^sstenbøn, øg sov saa ganste roligt; men ^eisekammeraten spændte Bingerne paa fin ^yg, bandt Sabelen ved sin Side og tog alle tte ^iis med fig, øg støi saa til Sløttet.

Det var ganste bælmøtk ^at, det støt-mede saa tagstenene støi as Husene, øg træerne inde i Haven, hvor Beenradene hang, sveiede ligesom Siv^ naar det blæste; det Ivnede hvert øieblik ^ øg tordenen rullede ligesøm øm det kun var et eneste Skrald, der varede hele ^at-ten. ^u stog Binduet øp, øg Prindsessen støl ud ; hun var saa bleg, som en Død, men hun løe as det ønde Beir, syntes det var ikke stærkt nøk, hendes hvide Kaabe hvirvlede rundt i busten, llgesøm et stort Skibsseil, men ^teise-kammeraten pidstede hende saadan med sine tre ^iis^ saa Blodet dryppede ned paa horden, . øg hun tilsidst neppe kunde stvve længer. ^n-

belig kom hun da ud til Bjerget.— ^ —

„Det hagler øg stormer^ sagde hun ; „aldrig har jeg været ude i saadant et Beir.^

„Man kan ogsaa saae sor meget as det i^ode,^ sagde trolden. ^u sottalte hun ham, at Johannes ogsaa havde gjættet rigtigt anden ^ang; gjorde han nu det samme i Morgen, da havde han vundet, og hun kunde aldrig mete komme ud i Bjerget, stulde aldrig kunne gjøre saadanne troldkunster, som før; dersor var hun ganste bedrøvet.

„Han stal ikke kunne gjættet sagde trol-den, „jeg stal nok stnde paa noget, han aldrig bar tænkt paa! eller ogsaa maa han være en større troldmand, end jeg. Men nu ville vi være lystige!^ og saa tog han Prindsessen i begge Hænder og de dandsede rundt med alle de smaae aisser og ægtemænd, der vare i Stuen; de røde ^dderkøppe sprang ligesaa lystigt øp øg ned as Bæggen, det saae ud som ^Idblomsterne gnistrede. 11glen stog paa tromme, Faarekyllinger peb øg de sorte græshopper blæste paa Mundharpe. Det var et lystigt Ball —— —

Da de nu havde bandset længe nok, maatte Prindsessen hjem, sor ellers kunde hun blive stvnet paa Suttet; trolden sagde, han nok vilde sølge hende, saa var de døg saalænge sammen endnu.

De støi da assted i det onde Beir, og reist-kammeraten sted sine tre riis øp paa deres

Rygstykker; aldrig havde trolden vætet ude i saadan et Haglveir. 11densor Slottet sagde han Farvel til Prindsessen, og hvidstede i det samme til hendes „tænk paa mit Hoveds men

reisekammetaten høtte det nøk, øg lige i det

øieblik Ptindsessen smuttede igjennem Bindu^t ind i sit Søvekammer, øg trolden vilde vende om igjen, greb han ham i hans lange sorte Skjæg, øg hug med Sablen hans ækle ^rold-hoved as lige ved Skuldrene, saa trolden ikke engang fik det selv at see ; Kroppen kastede han ud i Søen til Fiskene , men Høvedet dykkede han kun ned i Bandet, øg bandt det saa ind i sit Silkelommetørklæde, tog det med hjem i Berts-huset, og lagde sig saa til at sove.— ^2 —

^æste Morgen gav han Johannes ^om-

metørklædet, men sagde, han ikke maatte løse det op, sør Prindsessen spurgte, hvad det vat,

hun havde tænkt paa. Der vare saa mange Mennester i den stote

Sal paa Slottet, at de stode op paa hinanden^ ligesom radiser, det ere bundne i et Knippe. ^aadet sad i deres Stole med de bløde Hoved-puder, øg den gamle Konge havde nye Klæder paa, guldkronen og Seepteret vat poleret, det saae ganste nydeligt ud; men Prindsessen var ganste bleg, og havde en kulsort Kjole paa, ligesom hun stulde til Begravelse.

„Hvad har jeg tænkt paa^ sagde hun til Johannes, øg strax løste han lommetørklædet op^ øg blev selv ganste forstrækket, da han saae det fæle troldhoved. Det gjøs i alle Mennester, for det var fotstrækkeligt at see, men Ptindsessen sad ligesom et Steenbillede, og kunde ikke stge et eneste Ord; tilstdjt reiste hun stg øp, øg gav Johannes Haanden, sor han havde jo gjættet rigtigt; hun saae hverkenpaa den ene eller den anden , men sukkede ganste

dybt^ „nu er Du min Herte! hasten vil vi holde Btyllup !

„Det kan jeg lide sagde den gamle Kongen „saaledes stal vi have det!^ ^lne Folk raabte

Hurra, Bagtparaden gjorde Musik i paderne, Klokkerne ringede, øg Kagekønerne tog bet sorte Flor as deres

Sukkergrise, sør nu var der l^læde. ^re hele stegte ^xer, fyldte med ^nder øg Høns, bleve satte midt paa korvet, enhver

kunde der skjære si^ et Stykke; i Bandspringene sprang den deiligste Biin, og kjøbte man en Skillings -Kringle hos Bageren, sik man sex

store Boller i ^ilgist, øg det Boller med ro-stner i.

^m østenen var hele Bpen illumineret, øg Søldaterne stjød med Kanoner, og Dren-gene med Knaldperler, og der blev spist øg drukket, klinket øg sprunget øppe paa Slottet, alle de sornemme Herrer og deilige Frøkener

dandsede med hinanden; man kunde langt borte høre, hvor de sang^— ^4 —

^er er^ Saamange Sntnk^e piger, ^ønt vil ya^ dent en svingom, De begjeere ^antbonrtnarsthen, ^ntttlke pige, vend Dig ont. DanbSer og trantper, ^aa ^oeSaallerne Saldera!^ Men Prindsessen var jo en Hex endnu, og holdt stet ikke noget as Johannes; det hustede

reisekammeraten paa, og derfor gav han Jo-

hannøs tre Fjer af Svanevingerne, og en lille Flaste med nogle Draaber i, fagde til ham, at han stulde lade sætte ved Brudesengen et stort Kar, fyldt med Band, og naar da Prindsessen vilde stige op i Sengen, stulde han give hende et lille Stød, saa hun faldt ned i Bandet, hvor han stulde dykke hende tre ^ange, efter først at have kastet Fjerene øg Draaberne deri, faa vilde hun blive fri for fin trolddom, og komme til at holde saa meget as ham.

Johannes gjorde alt, hvad reisekammeraten havde raabet ham ; Prindsessen streg ganste høit, idet han dpkkede hende ned under Bandet, øg sprællede ham under Hænderne, som en stor,— ^5 —

kulsort Svane, med gnistrende Øine; da hun anden ^ang kom op over Bandet igjen, var Svanen hvid, paa en eneste fort ^ing næt^ den havde om Halfen. Johannes bad srotnt til vor Herre, og lod Bandet tredie ^ang spille hen ovet Fuglen, og i samme Øieblik forvand-ledes den til den deiligste Prindsesse. Hun var endnu smukkere end sør, øg takkede ham med taarer i stne deilige Øine, sordi han havde hævet hendes Fortryllelse.

^æste Morgen kom den gamle Konge med hele sin Høfstat, øg der var en ^ratuleren til langt øp paa Dagen ; til allerfidst køm da ^eife-kammeraten , ban havde sin Støk i Haanden øg randselen paa bakken. Johannes kysfede ham faa mange ^ange, fagde, han maatte ikke reife bort, han stulde blive hos ham, thi han var jo Skyld i hele hans ^ykke. Men ^eise-kammeraten røstede med Hovedet, og fagde faa mildt øg venligt^ „^ei, nu er min ^id ømme. ^eg har kun betalt min ^jæld. Kan Du huste den døde Mand, ^e onde Mennester vilde— ^6 —

gjøre Fortræd. Du gav alt, hvad Du eiede,

sor at han kunde have ^ø i sin ^rav. Den Døde er jegl^

^ det samme var han borte. — Brylluppet varede nu en heel Maaned, Jo-hannes og Prinbsessen holdt saa meget as hin-^ anden , øg den gamle Konge levede mange sor-nøiede Dage øg lød deres smaa bitte Børn ride Stanke paa stt Knæ og lege med sit Seepter ;

men Johannes var Konge øver hele riget. Den lille Havfrue.

*

Langt ude i Havet er Vandet saa blaat, som Bladene paa den deiligste Kornblomst og saa klart, som det reneste Glas, men det er meget dybt, dybere end noget Ankertoug naaer, mange Kirketaarne maatte stilles ovenpaa hinanden, for at række fra Bunden op over Vandet. Dernede boe Havfolkene.

Nu maa man slet ikke troe, at der kun er den nøgne hvide Sandbund; nei, der voxe de forunderligste Træer og Planter, som ere saa smidige i Stilk og Blade, at de ved den mindste Bevægelse af Vandet røre sig, ligesom om de vare levende. Alle Fiskene, smaae og store, smutte imellem Grenene, ligesom heroppe Fuglene— 6 — ^

i luften. Paa det allerdybeste Sted ligger Hav-kongens Slot, Murene ere af Coraller og de lange spidse Vinduer af det allerklareste Rav, men taget er Muslingskaller , der aabne og lukke sig, eftersom Vandet gaaer; det seer

deiligt ud ; thi i hver ligge straalende Perler, een eneste vilde være stor Stads i en Dronnings Krone.

Havkongen dernede havde i mange Aar været Enkemand, men hans gamle Moder holdt Huus for ham, hun var en klog Kone, men stolt af sin Adel, derfor gik hun med tolv Østers paa Halen, de andre Fornemme maatte kun bære sex. — ellers fortjente hun megen Roes, især fordi hun holdt saa meget af de smaa Havprind-sesser, hendes Sønnedøttre. De vare 6 deilige Børn, men den yngste var den smukkeste af dem allesammen, hendes Hud var saa klar og skjær som et Rosenblad, hendes Øine saa blaa, som den dybeste Sø, men ligesom alle de andre havde hun ingen fødder, Kroppen endte i en Fiskehale.

Hele den lange Dag kunde de lege nede i Slottet, i de store Sale, hvor levende Blomstervoxte ud af Væggene. De store Rav-Vinduer bleve lukkede op, og saa svømmede Fiskene ind til dem, ligesom hos os Svalerne flyve ind, naar vi lukke op, men Fiskene svømmede lige hen til de smaae Prindsesser, spiste af deres Haand og lode sig klappe.

Udenfor Slottet var en stor Have med ildrøde og mørkeblaae Træer, Frugterne straalede som Guld, og Blomsterne som en brændende Ild, i det de altid bevægede Stilk og Blade. Jorden selv var det fineste Sand, men blaat, som Svovl-Lue. Over det Hele dernede laae et forunderligt blaat Skjær, man skulde snarere troe, at man stod høit oppe i Luften og kun saae Himmel over og under sig, end at man var paa Havets Bund. I Blikstille kunde man øine Solen, den syntes en Purpur-Blomst, fra hvis Bæger det hele Lys udstrømmede.

Hver af de smaa Prinsesser havde sin lille Plet i Haven, hvor hun kunde grave og plante, som hun selv vilde; een gav sin Blomsterplet Skikkelse af en Hvalfisk, en anden syntesbedre om, at hendes lignede en lille Havfrue, men den yngste gjorde sin ganske rund ligesom Solen, og havde kun Blomster, der skinnede røde som den. Hun var et underligt Barn, stille og eftertænksom, og naar de andre Søstre pyntede op med de forunderligste ting de havde faaet fra strandede Skibe, vilde hun kun, foruden de rosenrøde Blomster, som lignede Solen der høit oppe, have en smuk Marmorstøtte, en deilig Dreng var det, hugget ud af den hvide, klare Steen og ved Stranding kommet ned paa Havbunden. Hun plantede ved Støtten en rosenrød Grædepiil, den voxte herligt, og hang med sine friske Grene udover den, ned mod den blaa Sandbund, hvor Skyggen viste sig violet og var i Bevægelse, ligesom Grenene; det saae ud, som om Top og Rødder legede at kysse hinanden.

Ingen Glæde var hende større, end at høre om Menneskeverdenen derovenfor; den gamle Bedstemoder maatte fortælle alt det hun vidste om Skibe og Byer, Mennesker ogDyr, især syntes det hende forunderligt deiligt, at oppe paa Jorden duftede Blomsterne, det gjotde ikke de paa Havets Bund, og at Skovene vare grønne og de Fisk, som der saaes mellem Grenene, kunde synge saa høit og deiligt, saa det var en Lyst; det var de smaa Fugle, som Bedstemoderen kaldte Fisk, for ellers kunde de ikke forstaae hende, da de ikke havde seet en Fugl.

„Naar I fylde Eders 15 Aar, sagde Bedstemoderen, saa skulle I faae Lov til at dykke op af Havet, sidde i Maaneskin paa Klipperne og see de store Skibe, som seile forbi, Skove og Byer skulle I see!“ I Aaret, som kom, var den ene af Søstrene 15 Aar, men de andre, — ja den ene var et Aar yngre end den anden, den yngste af dem havde altsaa endnu hele fem Aar før hun turde komme op fra Havets Bund og see, hvorledes det saae ud hos os. Men den ene lovede den anden at fortælle, hvad hun havde seet og fundet deiligst den første Dag; thi deres Bedstemoder fortalte dem ikke nok,—10—

der var saa meget de maatte have Besked om.

Ingen var saa længselsfuld, som den yngste, just hun, som havde længst tid at vente og som var saa stille og tankefuld. Mangen Nat stod hun ved det aabne Vindue og saae op igjennem det mørkeblaae Vand, hvor Fiskene sloge med deres Finner og Hale. Maane og Stjerner kunde hun see, rigtignok skinnede de ganske blege men gjennem Vandet saae de meget større ud end for vore Øine ; gled der da ligesom en sort Sky hen under dem, da vidste hun, at det enten var en Hvalfisk, som svømmede over hende, eller ogsaa et Skib med mange Men-nesker; de tænkte vidst ikke paa, at en deilig lille Havfrue stod nedenfor og rakte sine hvide Hænder op imod Kjølen. Nu var da den ældste Prindsesse 15 Aar og turde stige op over Havfladen.

Da hun kom tilbage, havde hun hundrede ting at fortælle, men det deiligste, sagde hun, var at ligge i Maaneskin

paa en Sandbanke i den rolige Sø, øg see tæt ved Kysten den store— 11 — ^

Stad, hvor lysene blinkede, ligesom hundrede Stjernet, høre Musikken og den Larm og Støi af Vogne og Mennesker, see de mange Kirke-taarne og Spiir, og høre hvor Klokkerne rin-gede; just fordi hun ikke kunde komme derop, længtes hun allermeest efter Allt dette.

O ! hvor hørte ikke den yngste Søster efter, og naar hun siden om Aftenen stod ved det aabne Vindue og saae op igjennem det mørke-blaae Vand, tænkte hun paa den store Stad med al den Larm og Støi, og da syntes hun at kunne høre Kirkeklokkerne ringe ned til sig. Aaret efter fik den anden Søster Lov til at Stige op gjennem Vandet og svømme hvorhen hun vilde. Hun dykkede op, just i det Solen gik ned, og det Syn fandt hun var det deiligste. Hele Himlen havde seet ud som Guld, sagde hun, og Skyerne, ja, deres Deilighed kunde hun ikke nok beskrive! røde og violette havde de seilet hen over hende, men langt hurtigere, end de, fløi, som et langt hvidt Slør, en Flok af vilde Svaner hen over Vandet hvor Solen stod; hun— 12 — ^

svømmede henimod den, men den sank og Rosenskjæret slukkedes paa Havfladen og Skyerne.

Aaret efter kom den tredie Søster derop, hun var den dristigste af dem Alle, derfor svømmede hun op ad en bred Flod, der løb ud i Havet. Deilige grønne Høie med Vinranker saae hun, Slotte og gaarde tittede frem mellem ptægtige Skøve; hun hørte, hvor alle Fuglene sang og Solen skinnede saa varmt, at hun tidt maatte dykke under Vandet, for at kjøle sit brændende Ansigt. I en lille Bugt tras hun en heel Flok smaa Menneskebørn; ganske nøgne løb de øg plaskede i Vandet, hun vilde lege med dem, men de løbe forskrækkede deres Vei, og der kom et lille sort Dyr, det var en Hund, men hun havde aldrig før seet en Hund, den gjøede saa forskrækkeligt af hende, at hun blev angst og søgte ud i den aabne Søe, men aldrig kunde hun glemme de prægtige Skove, de grønne Høie øg de nydelige Børn, som kunde svømme paa Vandet, skjøndt de ingen Fiskehale havde.

Den fjerde Søster var ikke saa dristig, hunblev midt ude paa det vilde Hav, og fortalte, at der var just det deiligste ; man Saae mange Mile bort rundt omkring sig, og Himlen ovenover stod ligesom en stor Glasklokke. Skibe havde hun seet, men langt borte, de saae ud som Strand-maager, de morsomme Delphiner havde slaaet Kolbøtter, og de store Hvalfiske havde sprøitet Vand op af deres næseboer, saa at det havde seet ud, som hundrede Vandspring rundt om.

Nu kom touren til den femte Søster; hendes Geburtsdag var just om Vinteren og derfor saae hun, hvad de andre ikke havde seet første Gang. Søen tog sig ganske grøn ud og

rundt om svømmede der store Iisbjerge, hvert saae ud som en Perle, sagde hun, og var dog

Langt større end de Kirketaarne, Menneskene byg-gede. I de forunderligste Skikkelser viste de sig og glimrede som Diamanter. Hun havde sat sig paa et af de største og alle Seilere krydsede forskrækkede uden om, hvor hun sad og lod Blæsten flyve med sit lange Haar; men ud paa aftenen blev Himlen overtrukket med Skyer— 14 — ^

det lynede og tordnede, medens den sorte Sø løftede de store Iisblokke høit op og lod dem skinne ved de røde Lyn. Paa alle Skibe tog man Seilene ind, der var en Angst og Gru, men hun sad tolig paa sit svømmende Iisbjerg og saae den blaae Lynsttaale slaae i Zikzak ned i den skinnende Sø.

Den første Gang en af Søstrene kom over Vandet, var enhver altid henrykt over det Nye og Smukke hun saae, men da de nu, som voxne Piger, havde Lov at stige derop naar de vilde, blev det dem ligegyldigt, de længtes igjen efter Hjemmet, og efter en Maaneds forløb sagde de, at nede hos dem var dog allersmukkest og der var man saa rart hjemme.

Mangen aftenstund toge de fem Søstre hin- anden i armene og steeg i række op over Van-det ; deilige Stemmer havde de, smukkere, end no- get Menneske, og naar det da trak op til en Storm, saa de kunde troe, at Skibe maatte for- lise, svømmede de søran Skibene og sang saa deiligt, om hvor smukt der var paa Havets Bund,øg bade Søsølkene, ikke væte bange sot at kom-me det ned; men disse kunde ikke sotstaae ^t-bene, de ttoede, at det var Stormen, og de stk heller ikke ^eiligheden dernede at see, thi naar Skibet sank, druknede Mennestene, og kont kun som døde til Havkongens Slot.

^aar Søstrene saaledes om ^stenen, ^ltm i ^ltm, steeg bøit op gjennem Havet, ^ da stod den lille Søster ganske alene tilbage og saae ester dem, og det var som om hun stulde græde, men Havstuen har ingen taarer, og saa lider hun meget mere.

„^lk, var jeg dog 15 ^sarl^ sagde hun, „jeg veed, at jeg ret vil komme til at holde as den Berden deroven sor øg as Menneskene, som bygge øg boe deroppe l

andelig var hun da de 15 ^lar. „See nu have vi dig sra Haanden,^ sagde hendes Bedstemoder, den gamle enkedronning. „Kont nu, lab mig pynte dig, ligesotn dine andre Søstre øg hun satte hende en Krands as hvide pinier paa Haaret, men hvett Blad i Blomsten— 16 — ^

var det halve as en Petle; og den ^amle lob ^ stote æstets klemme sig sast ved Ptindsessens Hale, for at vise hendes høie Stand.

„Det gjør saa øndt!^ sagde den lille Hav-stue.

„^a man maa lide noget fot Stadsen sagde den ^amle.^

^ ! hun vilde saa gjerne have rystet hele denne Pragt as sig øg lagt den tunge Krands; hendes røde Blomster i Haven klædte hende me-get bedre, men hun turde nu ikke gjøre det øm. „Farvel^ sagde hun og steg saa let øg klar^ søm en Boble, op gjennem Bandet.

Solen var lige gaaet ned, idet hun løstede sit Hoved op øver Havet, men alle Skyerne

stinnede endnu sam røser og ^ttld, og ntidt i

den blegrøde ^ust straalede Aftenstjernen saa klart øg deiligt, busten var mild øg srist øg Havet blikstille. Der laae et stort Skib med tre Ma-ster, et eneste Sell var kun oppe, thi ikke en Bind rørte stg øg rundt om i ^ougværket og paa Stængerne sad Matroser. Der var Musik— —

øg Sang, og alt som Aftenen blev møtkere, tændtes hundrede btogede Rygtet; de saae ud^ som øtn alle kationets ^lag vaiede i busten. Den lille Havstue svømntede lige hen til Kahyt-vinduet, øg hver l^ang Bandet løftede hende i Beitet, kunde hun see ind as de speilklare ^uder,

hvor saa mange pyntede Mennestet stode, men den smukkeste vat dog den unge Ptinds med de

støte sotte Oine, han var vidst ikke meget over 16 Aar, det var hans Fødselsdag, øg derfor skete al denne Stads. Matroserne dandsede paa Dæk-ket, og da den unge P rinds traadte derud, steg øver hundrede jaketter op i busten, de lyste, som den klare Dag, saa den lille Havsrue blev ganste søtstrækket øg dukkede ned under Bandet, men hun stak snart Hovedet igjen op^ og da var det ligesøm øm alle Hitntnelens Stjerner faldt ned til hende. Aldrig havde hun seet saadanne ^Idkunster. Støre Sole snurrede rundt, præg-^e ^Idstst svingle sig i den blaae ^ust, og alting stinnede tilbage sra den klare, stille Sø. Paa Skibet selv var saa lyst, at man kunde see— —

hvert lille ^oug, sagtens Mennestetne. ^ hvor dog den ungePtinds var smuk, og han trykkede Folkene i Haanden, loe og smilte, mens Musi-

ken klang i den deilige rat.

Det blev silde, men den lille Havstue kunde ikke vende sine ^ine bott sta Skibet og sta den deilige Ptinds. De btogede Rygtet bleve stuk-

kede, raketterne stege ikke mete i Beitet, der

løde heller ingen slere Kanonstud, men dt^bt nede i Havet summede og brummede det, hun sad imedens paa Bandet og gyngede op øg ned, saa at hun kunde see ind i Kahytten; men Skibet tog stær-kete Fart, det ene Seil bredte sig ud ester det andet, nu gik Bølgetne stætkete, stote Skyet ttak op, det lynede langtbotte. det vilde blive et strækkeligt Beit I detsot toge Matroserne Seilene ind. Det store Skib gyngede i stavende ^art paa den vilde ^ø, Bandet reiste stg, lige-som stote sotte Bjerge, der vilde vælte øver Masten, men Skibet dykkede, som en Svane, ned imellem de høie Bølger øg lød stg igjen løste øp paa de taarnende Bande. Det syntes— —

ben lille Havstue jast var en morsom Fatt, men det syntes Søsolkene ikke, Skibet knagede og btagede, de tykke Planket bugnede ved de stætke Stød, Søen gjorde ind mød Skibet, Masten knak midt over, ligesøm den var et ^ør, og Skibet stængrede paa Siden, mens Bandet trængte ind i dummet. ^u ^ saae den lille Havstue, at de vate i Fate, hun maatte selv tage fig i Agt sor Bjelker øg Stuntper as Skibet, der dreve paa Bandet. Eet øieblik var det saa kullende møtkt^ at hun ikke kunde øine det mindste, men naar det saa tonede, blev det igjen saa klatt, at hun kjendte dem alle paa skibet; hver tumlede sig det bedste han kunde ; den unge Prinds søgte hun isæt ester, øg hun saae ham, da Skibet stiltes ad, svnke ned i den dybe Sø. ^igesttax blev hun ganste sørnøiet , sor nu kom han ned til bende, men saa hustede hun, at Mennestene ikke kunne leve i Bandet^ øg at han ikke, uden søm død^

kunde komme ned til hendes Ftdets Slot. ^ei døe, det maatte ban ikke; detsor svømmede hun

^en mellem Bjelker øg Planker, der dteve paa— —

Søen, glemte reent, at de kunde have knust hende, hun ^dykkede d^bt under Bandet øg steg igjen høit op imellem Bølgerne, øg kom saa tilsidst hen til den unge Prinds, som næsten ikke kunde svømme længer i den stormende Sø, hans ^lr-me øg Been begyndte at blive matte, de smukke ^ine lukkede sig, han havde maattet døe, var ikke den lille Havstue kommet til. Hun holdt hans Hoved op ovet Bandet, øg lod saa Bøl-getne drive hende med ham, hvøthen de vilde.

j Motgenstunden vat det onde Beir fotbi; as Skibet var ikke en Spaan at see, Solen steg saa rød øg stmnende op as Bandet, det var lige-som om Prindsens Kinder sik ^iv derved, men .linene bleve lukkede; Havfruen kyssede hans høie smukke Pande og strøg hans vaade Haar tilbage ; hun sontes, han lignede Marmorstøtten nede i hendes lille Have, hun kyssede ham igjen, ogøn-stede, at han døg maatte leve.

ru faae hun foran stg det faste ^and, bøie blaae Bjetge, paa hvis top den hvide Snee stin-nede, fom var det Svaner, der laae; nede ved— 21 — ^

Kvsten vare deilige grønne Skove, øg sotan laae en Kirke eller et Kloster, det vidste hun ikke rer, men en Bygning var det. kitron- og ^Ipelfin-ttæer voxte der i Haven, øg soran Potten stode høie Palmettæer. Søen gjotde her en lille Bugt, der var blikstille, men meget dybt, lige hen til Klippen, hvor det hvide fine Sand var stvllet op, her svømmede hun hen med den smukke Ptinds, lagde ham i Sandet, men sørgede især for, at Hovedet laae høit i det varme Søljkm.

^u ringede Klokkerne i den store hvide Byg-ning, og der kont mange unge Piger gjennem Haven. Da svømmede den lille Havstue læn-ger ud bag nogle høie Stene, som ragede op as Bandet, lagde Sø -Skum paa sit Haar og sit Brøst, saa at ingen kunde see hendes lille ^ln-stgt, og da pasfede hun paa, hvem der kom til den stakkels Ptinds.

Det varede ikke længe, føt en ung Pige kom derben, hun fvntes at blive ganste forstrækket, men kun et Øieblik, saa hentede hun stere Men-nester, og Havfruen faae, at Prindfen fik ^iv,og at han smilte til dem alle rundt omkring, men ud til hende smilte han ikke, han vidste jo ikke heller, at hun havde reddet ham, hun sølte sig saa bedrøvet, og da han blev sørt ind i den store Bygning, dykkede hun sorrigsuld ned i Bandet og søgte hjem til sin faders Slot.

tiltid havde hun været stille og tankesuld, men nu blev hun det meget ntere. Søstrene spurgte hende, hvad hun havde seet den sørsle ^ang deroppe, men hun fortalte ikke noget.

Mangen Olsten og Morgen steg hun op der, bvor hun havde forladt Prindsen. Hun saae, hvor Havens frugter tnodnedes og bleve asspluk-kede, hun saae, hvor Sneen snteltede paa de høie Bjerge, men Prindsen saae hun ikke, øg dersor vendte hun altid endnu mere bedrøvet hjem. Der var det hendes eneste trøst, at sidde i sin lille Have og stynge sine ^lrme om den smukke Marmorstøtte, som lignede Ptindsen, men sine Blomster passede hun ikke, de voxte, som i et Bildnis, ud over fangene øg stettede deres lange

— 2^ —

Stilke og Blade ind i ^ræernes ^rene, saa det var ganske dunkelt. tilsidst kunde hun ikke leenger holde det ud, men sagde det til een as sine Sostte, og saa sik strax alle de andre det at vide, men heller ingen stete, end de og et

Par andre Havstuet, som ikke sagde det uden til detes nærmeste Beninder. ^en as dem vidste Bested, hvem Ptindsen var hun havde øgsaa seet Stadsen paa Skibet, vidste, hvorsra han var, og hvor hans Kongerige laae.

„Kom lille Søster sagde de andre Prindses-ser, og med Armene om hinandens Skuldre stege de i en lang Stække op af Havet foran, hvøt de vidste Ptindsens Slot laae.

Dette var opsøtt as en lyseguul glindsende Steenatt, med stote Matmotttapper, een gik lige ned i Havet. Prægtige forgyldte Kupler hævede sig over ^aget, øg mellem Søilerne, som gik rundt om hele Bygningen, stode Marmorbilleder, der saae ud, som levende. gjennem det klare ^las i de høie Bindtter saae man ind i de prægtigste Sale, hvor kostelige Silkegardiner og— 24 — ^

teppet vare ophængte, og alle Bæggene pyntede med store Maleriet, som det tet vat en Fot-nøielse at see paa. Midt i den største Sal pladstede et stort Springvand, Straalerne stode høit op mod glaskuppelen i Lostet, hvorigjennem Solen stinnede

paa Bandet og paa de deilige Planter, der vorte i det store Bassin.

^u vidste hun, hvor han boede, og der kom hun mangen Olsten og ^at paa Bandet; hun svøm-mede meget nærmere Land, end nøgen as de an-dre havde vovet, ja hun gik heelt op i den smalle

eanal, under den prægtige Matmor ^lltan, der

kastede en lang Skygge hen over Bandet. Her sad hun og saae paa den unge Prinds, der troede, han var ganste ene i det klare Maaneskin.

Hun saae ham mangen afstem seile med Mu-sik i sin prægtige Baad, hvor ^laggene vaiede; hun tittede srem mellem de grønne Siv, og tog Binden i hendes lange sølvhvide Slør øg ^ogen saae det, tænkte de, det var en Svane, som løftede Bingerne.

Hun hørte mangen ^at, naar Fisterne laae— 25 — ^

med Blus paa Søen, at de sottalte saa meget godt om den unge Ptinds, og det glædede hende, at hun havde stelst hans ^iv, da han halvdød dtev øm paa Bølgetne, øg hun tænkte paa, hvor sast hans Hoved havde hvilet paa hendes Btyst, og hvor inderligt hun da kyssede ham ; han vidste stet intet derom, kunde ikke engang dtømme om hende.

Meer og meet kont hun til at holde as Men-nestetne, meet og meetønstebe hun at kunne stige øp imellem dem; detes Berden syntes hun var langt støtte, end hendes; de kunde jø paa Skibe styve hen øvet Havet, stige paa de høie Bjerge bøit øver Skyerne, og bandene, de eiede, strakte sig, med Skove øg Matket, længer, end hun kunde øine. Det var saa meget hun gad vide, men Søstrene vidste ikke at give Svar paa Alt, dersør spurgte hun den gamle Bedstemoder og hun kjendte godt til den høiere Berden, som hun meget rigtigt kaldte bandene øvensor Havet.

„raar Mennestene i^ke drukne^ spurgte den— 26 — ^

lille Havstue, „kunne de da altid leve, døe de ikke, som vi hetnede paa Havet ^

„^o l^ sagde den gamle, „de maae ogsaa døe, øg detes levetid et endogsaa kottete end vor. Bi kunne blive tte bundtede Aar, men naar vi saa høre op at være til her, blive vi kun Skum paa Bandet, have ikke engang en l^rav hernede mel-lem vote Kjæte. Bi bave ingen udødelig Sjæl, vi faae aldtig ^iv mete, vi ere ligesøm det grønne Siv, er det engang staaret øver, kan det ikke grønnes igjen! Mennestene derimød have en Sjæl, som lever altid, lever, ester at legemet er blevet ^ord; den stiger op igjennem den klare ^ust, op til alle de stinnende Stjerner! ligesom vi dykke op af Havet øg see Mennestenes ^ande, saaledes dykke de op til ubekjendte deilige Steder, dem vi aldrig saae at see.

„Hvorsor fik vi ingen udødelig Sjæl^ sagde den lille Havsrue bedrøvet, „jeg vilde give alle mine hundrede Aar, jeg har at leve i, sor bløt een Dag at være et Menneste øg sidens saae Deel i den himmelste Berden!— 4^ —

„Det maa Du ikke gaae og tænke paa!^ sagde den ^amle, „vi have det meget lykkeligere og bedte, end Mennestene deroppe!^

„^eg stal altsaa døe og styde som Skttm paa Søen, ikke høte Bølgetnes Musik, see de deilige Blonder og den tode Soll Kan jeg da stet intet gjøte, sot at vinde en evig Sjæl l^ —

„^ei!^ sagde den l^amle, „kun naar et Men-neste stk dig saa kiær, at du var ham meer, end Fader og ^oder; naar han med hele sin ^anke og Kjærlighed hang ved dig, .og lod Ptæsten lægge sin høire Haand i din med ^øste øm ^ro-stab her og i al evighed , da slød^ ha^ts Sjæl øvet i dit legeme øg du fik ogsaa Deel i Men-nestenes ^ykke. Han gav dig Sjæl og beholdt dog sin egen. Men det kan aldrig stee! Hvad der just er deiligt her i Havet, din Fistehale, finde de hæstigt deroppe paa horden, de sotstaae sig nu ikke bedre paa det, man maa der have to

klodsede Støtter, søm de kalde Been, sor at være smnk!^— 4^ —

Da sukkede ben lille Havstue og saaebedtø-vet paa sin Fistehale. „^ad øs væte sotnøiede,^ fagde den ^amle, shoppe og springe ville vi i de ttehundtdede Aar, vi have at leve i, det et saa mæn en god tid nok, siden kan ntan dessotnøieligete hvile sig ud i sin ^tav. hasten stal vi have Hosbal l^

. Det vat ogsaa en Pragt, som man aldrig seet den paa ^otden. Bægge og ^ost i den stote ^andsesal vate as tykt men klatt ^las. Flete hundrede kolossale Muslingstallet, rosenrøde og græsgrønne, stode i ^tække paa hver Side med en blaae brændende ^ld, som oplvste den hele Sal og stinnede ud gjennem Byggene, saa at Søen det uden sør var ganste oplyst; man kunde see alle de utallige ^iste, store og smaae, som svømmede henimod ^lasmuren, paa nogle stin-nede Skjællene putpurrøde, paa andre sontes de Sølv øg ^uld. — Midt igjennem Salen stød en bred rindende Strønt^ øg paa denne dandsede Havmænd og Havjruer til deres egen deilige Sang. Saa smukke Stemmet have ikke Men-nestene paa jorden. Den lille Havstue sang stjønnest as dem alle, og de klappede i ^ænderne sot hende, og et øieblik sølte hun ^læde i sit Hjerte, thi hun vidste, at bun havde den stjøn-neste Stemme as alle paa jorden og i Havet! ^en snart kom hun dog igjen til at tænke paa ferden oven over sig; hun kunde ikke glemme ben smukke Ptinds og sin Sotg ovet ikke at eie^ stm han, en udødelig Sjæl. Derfor sneg hun sig ud as fin Fadets Slot, og mens ^llt detinde ^ar Sang og ^stighed^ sad hun bedrøvet i sin lille Have. Da hørte hun Baldhorn klinge ned gjennem Bandet, øg hun tænkte, nu seiler han ^ist deroppe, ham som jeg holdet mete as end ^adet øg Moder, ham som min tanke hænger ^ed og i hvi^ Haand ^eg vilde lægge mit ^ivs ^kke. ^ilt vil jeg vove sor at vinde ham og ^ udødelig Sjæl^ Mens mine Søstre dandse ^ grinde i min Faders Slot, vil jeg gaae til ^a^hexen, hende jeg altid har været saa angest men hun kan maastee raade øg hjælpe!" ru gik den lille Havfrue tid as sin Have— ^ —

hen imod de btusende Malstrømme, bag hvilke Hexen boede. Den Vei havde hun aldtig søt gaaet, det voxte ingen Blomstet, intet Søegtæs, kun den nøgne gtaae Sandbund strakte sig hen intod Malstrømmene, hvor Vandet, som brusende Møl-lehjul, hvirvlede tundt øg tev alt, hvad de stk sat paa, med sig ned i ^ybet; midt imellem disse knusende Hvitvler maatte hun gaae, sor at komme ind paa Havhexens Distrikt, og her var et langt Stokke ikke anden Vei, end over varmt boblende Dynd, det kaldte Hexen sin tørvemose. Bag ved laae bendes Huus midt inde i en strlsom Skov. ^llle træer og Buste vare Polyper, halv Dyr og halv Plante, de saae ud, sotn hun^ dredhovede Slanger^ der voxte ud as horden; alle ^rene vare lange stimede ^ktme, med Fingre som smidige ^rme, og ^eed sor ^eed bevægede de stg sta roden til den yderste Spidse. ^llt bvad de i Havet kunde gribe sat paa, snoede de sig sast om og gav aldrig mere Slip paa. ^en lille Havstue blev ganste sotstrækket staaende dee udensor; hendes Hjerte bankede as angest, næt— —

havde hun vendt om, men saa tænkte hun paa Prindsen og paa MenneSkets Sjæl, og da fik hun Mod. Sit lange slagtende Haar bandt htm sast om Hovedet, fot at Polypetne ikke stnlde gtibe bende deti, begge Hænder lagde hun sant-^ men ovet sit Bryst, og støi saa assted, som ^i-^ sten kan slyve gjennem Bandet, ind imellem de hæstige Polypet, det sttakte deres Smidige Arme og fingre ester hende. Hun saae, bvor hver af ^ dem havde noget, den havde grebet, hundrede srnaae Atnte holdt det, Som steerke ^ernbaand^ Mennestet, Som vate omkomne paa Søen øg Sjunkne dybt derned, tittede, som hvide Beenrade stem i Polypetnes Arme. Skibsrøer og Kister boldte de sast, Skeletter as ^anddt^r og en lille Havstue, Som de bavde sanget og e^valt, det vat hende

næsten det sotsttækkeligste.

^u kom hun til en stor stimet Plads i Skoven, hvor store, sede ^andsnoge baltrede sig og viste deres stygge hvidgule ^ug. Midt paa Pladsen var reist et Huus as strandede Men-nestets hvide Been, der sad Havhexen og lod
— ^2 —

en Sktuptudse spise af sin Mund, ligesom Men-nestene lader en lille Kanarifugl spise Sukker. De hæslige sede BandSnoge kaldte hun stne smaae Kollinger øg lod dem væl^e stg paa hendes store, svampede Bryst. „jeg veed nok, hvad du vil sagde Hav-hexen, „det er dumt gjort as dig I alligevel stal du faae din Billie, sor den vil bringe big i 11lykke, min deilige Prindsesse. Du vil gjerne af med din Fistehale øg istedetfor den^ have to Sttnnper at gaae paa ligesom Mennestene, for at den unge Prinbs kan blive forliebt i big og du kan faae ham og en udødelig Sjæll^ idet-famme loe Hexen faa høit og fælt, at Skrup-tudfen øg Snogene faldt ned paa jorden og væltede fig der. „^u kommer netop i rette tid fagde Hexen, „imorgen, naar Sol staaer op, kunde jeg ikke hjælpe dig, før igjen et ^lar var ømme. jeg stal lave dig en Drik, tned den stal du, før Sol staaer op, svømme til Landet, fætte dig paa Bredden det og dtikke den, da stilles din Hale ad øg fnetper ind til hvad— ^ —

Menneskene kalde npdelige Been, men det gjør ondt, det er som det statpe Svætd gik igjen-nem dig. Alle, som see dig, ville sige, du er det deiligste Menneskebarn de have seet! du be-høider din svævende ^ang, ingen Dandsetinde kan svæve som du, men hvert Skridt du gjor, er som om du traadte paa en skatp Kniv, saa dit Blod maatte styde. Bil du lide alt dette, saa stal jeg hjælpe dig ^

„^a sagde den lille Havstue med bævende Stemme, og tænkte paa Ptindsen og paa ar vinde en udødelig Sjæl.

„Men hust paa,^ sagde Hexen, „naar du søtst har faaet mennestelig Skikkelse, da kan du aldrig mete blive en Havstue igjen I du kan aldtig stige ned igjennem Bandet til dine Søstte øg til din Fadets Slot, og vindet du ikke Ptind-sens Kjærlighed, saa han sor dig glemmer Fa^ der og Møder, hænger ved dig med stn hele ^anke øg lader Præsten lægge ^ders Hænder i hinanden, saa at ^ blive Mand øg Køne, ba saaer du ingen udødelig Sjæl I den sørste— ^4 —

Morgen ester at han er gist med en anden, da maa dit Hjerte briste, og du bliver Skum paa Bandet.^

„^eg vil detl^ sagde den lille Havsrue øg var bleg, som en Død.

„Men mig maa du ogsaa betale !" sagde Hexen, „og det er ikke ^idet, hvad jeg sotlanger.

Du har den deiligste Stemme af alle hernede paa Havets Bund, med den troet du nok at

stulle ^ottrylle ham, men den Stemme stal du give mig. Det Bedste du eier vil jeg have for min kostelige Drik! mit eget Blod maa jeg jo give dig deri, at Drikken kan blive starp, fom et tveægget Sværds

„Men naar du tager min Stemme,^ sagde den lille Havstue, „hvad beholdet jeg da tilbage^ „^in deilige Skikkelse,^ sagde Hexen, „din svævende ^ang og dine talende Oine, med dem kan du nok bedaate et Mennestehjette. ^aa, har du tabt Modet! ræk stem din lille tunge, faa stjæter jeg den as, i Betaling, og du stal ^ saae den kraftige Drik!"— —

„Det stee !" sagde den lille Havstue, og Hexen satte sin Kjedel paa, sor at koge trold-brikken. „reenligheb er en gød ting!^ sagde hun og stutede Kjedelen as med Snogene, sotn hun bandt i Knude; nu tidsede hun sig selv i Btystet og lod sit sotte Blod droppe derned, Dampen gjorde de sotunderligste Skikkelser, saa man maatte blive angest og bange. Hvert øieblik kom Hexen n^e ting i Kjedelen, og da det ret kogte, var det, som naar krokodillen græder. tilsidst var Drikken særdig, den saae ud Som det klareste Band!

„^er har du den!^ sagde Htxen og star tungen as den lille Havstue. som ntt var stum, kunde hverken svnge eller tale.

„Dersom Polvperne stnlde gribe dig^ naar du gaaer tilbage igjennem min Skøv," sagde Hexen, „saa kast kun een eneste Draabe as denne Drik paa dem, da springe deres ^srme øg Fingre i tustnde Stokker !" men det behøvede den lille Havsrue ikke, Polvperne trak sig sor-strækkede tilbage sor hende, da de saae den stin-— ^6 —

nende Drik, der lyste i hendes Haand, ligesom det var en funklende Stjerne. Saaledes kom hun snart igjennem Skoven, Mosen øg de bru-sende Malstrømme.

Hun kunde see stn Fadets Slot; Blussene vare stukkede i den store Dandsesal; de sov vist ^llle derinde, men hun vovede dog ikke at søge dem, nu hun var stum øg vilde sor altid gaae bort sra dem. ^Det var, som hendes Hjerte stulde gaae itu af Sotg. Hun sneeg sig ind i Haven, tog een Blomst as hvet as sine Søsttes Blomstetbed, kastede med Fingren tusinde Køs henimod Slottet og steeg op igjennem den mør-keblaa Sø.

Solen var endnu ikke kommet srem, da hun saae Prindsens Slot og besteg den prægtige Marmortrappe. Maanen stinnede deiligt klart. Den lille Havsrue drak den brændende starpe Drik, øg det var, søm gik et tveægget Sværd igjennem hendes stne legeme, hun befvimede derved øg laae, som død. Da Solen stinnede hen øver Søen, vaagnede hun op, øg hun sølte— ^ —

en sviende Smette, men lige sor hende stod den deilige unge Prinds, han sæstede sine kulsorte Oine paa hende, saa hun stog sine ned og saae, at hendes ^istehale var borte, og at hun havde de nydeligste smaae, hvide Been, nogen lille Pigemunde have, men hun var ganste nøgen, dersor svøbte hun sig ind i sit store, lange Haar. Ptindsen spurgte, hvem hun var, og hvorledes hun var kommet her, og hun saae mildt og dog saa bedrøvet paa ham med sine mørkeblaae Oine, tale kunde hun jo ikke. Da tog han hende ved Haanden og søtte hende ind i Slottet. Hvert Skridt hun gjorde, var, som Hexen havde sagt hende sotud, ^sont otn hun traadte paa spidse St^le øg statpe Knive , men det taalte hun gjetne; ved Ptindsens Haand steeg hun saa let, som en Boblen og han og alle undtede sig over hendes yndige, svævende ^ang.

Kostelige Klædet as Silke øg Musselin sik hun paa, i Slottet var hun den stjønneste as Alle, men hun var stum, kunde hverken stmge eller tale. Deilige Slavinder, klædte i Silke øg— ^ —

^uld, kom stem og sang sor Ptindsen og hans

kongelige Fotældte; een sang smukkere end alle de andre og Prindsen klappede i Hænderne og smilede til hende, da blev den lille Havstue be-drøvet, hun vidste, at hun selv havde sjunget langt smukkete ! hun tænkte, „^ han skulde bare vide, at jeg, sør at være ho^ ham, har givet min Stemme bort i al evighed

^u dandsede Slavinderne i yndige svævende Dandse til den herligste Musik, da hævede den lille Havsrue stue smukke hvide ^ltme, reiste sig paa taaspidsen øg svævede hen øver gulvet, dandsede, som endnu ingen havde dandset; ved hver Bevægelse^ blev hendes leilighed endnu mere synlig, og hendes ^ine talte dybere til Hjertet, end Slavindernes Sang.

^llle vare henrykte derover, især Prindsen, som kaldte hende sit lille Hittebarn, og hun dandsede meer og meer, stjøndt hver ^ang hendes Fod rorte horden, var det, som om bun traadte paa starpe Knive. Ptindsen sagde, at httn stulde alletider være hos ham, og hun stk ^ov— ^ —

at sove udensor hans Dør paa en Fløiels Pude. Han lod hende sye ett Manddragt, sor at hun til Hest kunde sølge ham. De rede gjennem de dustende Skove, hvor de gtønne^tenestoge hende paa Skuldeten og de smaae Fugle sang bag de stiste Blade. Hun klatttede med Ptindstn op paa de høie Bjerge, øg stjønt hendes fine Fødder blødte, saa de Andre kunde see det, loe hun dog deraf og sulgte ham, til be saae Skyerne seile nede undet sig, som vat det en ^lok Fugle, der drog til fremmede ^ande.

Hjemme paa Prindsens Slot, naat om batten de andre s^ elik hun ub yaa den brede

Matmotttappe, og det kjølede hendes btændende Fødder, at staae i det kølde Søvand, øg da tænkte hun paa dem dernede i Dybet.

^en rat kom hendes Søstre Atm i Atm,

de sang saa sottigsuldt, idet de svømmede øver Bandet, øg hun vinkede af dem og de kjendte hende øg fortalte, hvor bedrøvet hun havde gjort dem allesammen. Hver rat besøgte de hende

siden, og een rat saae hun, langt ude, den— 4^ —

gamle Bedstemoder, som i mange Aar ikke havde vætet over Havet, og Havkongen, med Sin Krone paa Hovedet, de strakte Hændetne hen ntod hendes

men vovede Sig ikke saa nær bandet, Søm Søstrene.

Dag sot Dag blev hun Prindsen kjætete, han holdt as hende, som man kan holde as et godt, kjeett Batn, men at gjøte hende til sin Dronning, saldt ham stet ikke ind, og hans Kone maatte hun blive, ellers stk hun ingen udødelig Sjerl, men vilde paa hans Bryllups Mørgen blive Skum paa Søen. „Holder du ikke meest as mig, blandt dem allesammen!^ stmtes den lille Havstues ^ine at

sige, naar han tog hende i stne Arme og k^s-sede hendes smukke Pande.

„^o, du et mig kjæreste sagde Prindsen,

„thi du har det bedste Hjerte as dem Alle, du er mig meest hengiven, og du ligner en ung Pige jeg engang faae, men vistnok aldrig mere stnder. ^eg var paa et Skib^ Søm strandede, Bølgerne dreve mig i ^and ved et helligt hempel, hvor stere unge Piger gjorde tjeneste, den angste— 41 — ^

der fandt mig ved Sttandbtedden og reddede mit Liv, jeg saae hende kun to l^ange; hun var den eneste, jeg kunde eiste i denne herden, men du ligner hende, du næsten sorttænger hendes Billede i min Sjæl, hun høter det hel-lige tempel til, øg detfor har min ^ gode Lykke fendt mig dig, aldrig ville vi steles l^—„^kk, han veed ikke, at jeg hat reddet hans Livl^ tænkte den lille Havstue , „jeg bar ham over Søen hen til Skoven, hvor templet staaer, jeg sad bag Skummet og saae ester, om ingen Mennester vilde komme. jeg saae den smukke Pige, som han holder mere as, end migl^ og Havstuen sukkede dybt, græde kunde hun ikke. „Pigen hører det hellige tempel til, har ban sagt,

hun kommer aldrig ud l Berden, de mødes ikke mere, jeg er hos ham, seer ham hver Dag,

jeg vil pleie ham, elsteham, ofre ham mit Liv

Men nu stal PrindSen givtes og have ^a-bokongens deilige Datter I sottalte man, detsor er det, at han udruster saa prægtigt et Skib. Prindsen reiser sor at see ^abøkongens Lande,— 42 ^

hebder det nok, men det er sor at see ^abo-kongens Datter, et stort Følge stal han have med; men den lille Havstue tystede med Høvedet og loe; hun kjendte Ptindsens tanker meget bedre, end alle de Andre. „^eg maa reisen havde han ^ sagt til hende jeg maa see den smukke Prindsess^, mine Føtældte sotlange det, men tvinge mig til at søre hende her hjem, som min Brud, ville de ikke! jeg kan ikke elste

hende! hun ligner ikke den smukke Pige i templet, som du lignet, stulde jeg engang vælge en Btud,

saa blev det snarere dig, mit stumme Hittebarn med de talende Oine!^ og han kyssede hendes røde Mund , legede med hendes lange Haar øg lagde sit Hoved v eb hendes Hjerte, saa det drømte om Menneste-^ykke og en udødelig Sjæl.

„^u et dog ikke bange sor Havet, mit stumme Barn!" sagde han, da de stode paa det ptægtige ^kib, som stulde søre ham til ^abø-køngens ^ande; øg han sottalte hende om Stotm øg Havblik, om sælsomme ^iike i Dybet og ^.vad Dykketen der havde seet, øg hun smilte ved— 4^ —

hans Fortælling,. hun vidste jo bedre, end nogen minden, Bested om Havets Bund.

^ den maaneklare ^at, naar de alle sov, paa Stimanden nær, som stod ved ^oret^ sad hun ved peelingen as Skibet og stirtede ned igjennem det klate Band, og hun syn tes at see sin Ftdets Slot, øverjt deroppe stod den gamle Bedstemoder med Sølvkronen paa Hovedet og stirrede op igjennem de stride Strømme mod Skibets Kløl. ^a kom hendes Søstre op øver Bandet, de stirrede sorrigsuldt paa hende og vrede deres hvide Hænder, hun vinkede ad dem, smilte og vilde sorterlle, at ^llt gik hende godt og lyk-keligt, men skibsdrengen nærmede stg hende og Søstrene dykkede ned, saa han blev i den ^ro, at det Hvide, han havde seet, vat Skum paa Søen.

^æste Motgen stilede Skibet ind i Havnen ved ^abokongens prægtige Stad. ^llle Kirke-klokker ringede, og sra de høie ^aatne blev blæst i Basuner, mens Soldaterne støde med vaiende Faner øg blinkende Bajonetter. Hver— 44

— ^

Dag havde en Fest. Bal og Selskab sulgte paa hinanden, men Prindsessen var der endnu ikke, hun opdroges langtdersta i et helligt tem-pel, sagde de, det lærte hun alle kongelige Dyder. andelig indttas htm.

Den lille Havstue stod begjætlig ester at see hendes Skjønhed, øg hun maatte erkjende den, en yndigere Stikkelse havde hun aldrig seet. Huden var saa siin øg stj^er, og bag de lange møtke ^ienhaar smilede et Pat sotteblaae trofaste ,^me!

„Det et dig sagde Ptindsen, „dig, sotn har stel st mig, da jeg laae som et ^iig ved Kysten^ og han trykkede sin rødmende Brud i sine ^stme. „^ jeg er altsør lykkelige sagde han til den lille Havstue. ^et Bedste, det jeg aldrig turde haabe, er blevet øpsyldt sor mig. Du vil glæde dig ved min ^ykke, thi du holder meest as mig blandt dem ^lllel^ ^g den lille Havstue kyssede hans Haand, og hun syntes alt at søle sit Hjette briste. Hans Bryllups Mør-gen vilde jo give hende Døden øg sørvandle hende til Slum paa Søen.

— 45 — ^

^llle Kirkeklokket tingede, Heroldetne rede om i paderne og sotkyndte ttolovelsem Paa alle ^lltte brændte dustende ^lie i kostelige Sølv-

lamper. Ptæstetne svingede røgelsekar og Brud og Btudgom takte hinanden Haanden og

fik Bistoppens Belsignelse. Den lille Havstue stod i Silke og i^uld og holdt Btudens Slæb^ men hendes ^te høtte ikke ^en festlige Musik, hendes ^ie saae ikke den hellige ^etemonie, hun tænkte paa sin Dødsnat, paa ^llt hvad hun

havde tabt i denne Berden. ^ndnu samme Olsten gik Brud øg Btud-

gom^ombotd paa Skibet, Kanonetne lode, alle Flagene vaiede, og midt paa Skibet var reist et kosteligt telt as ^uld og Putput og med de ^ deiligste Hyndet, der stulde Brudeparret sove i den stille, kjølige rat.

Seilene svulmede i Binden, og Skibet gled let og uden flor Bevægelse hen over den klare Sø.

Da det mørknedes, tændtes btøgede ^am-per øg Søsolkene dandsede lystige Dandse paa Dækket. Den lille Havstue maatte tænke paa den— 46 — ^

første ^ang hun dykkede op as Havet og saae

den samme Ptagt og Iklæde, og hun hvitvlede sigmediDandsen, svævede, som Svalen svævet naar

den sorsølges, øg alle tiljublede hende Beundring,

aldrig havde hun dandstt saa herligt; det star søm starpe Knive i de stne Fødder, men hun

sølte det ikke; det star hende smerteliges i Hjettet. Hun vidste, det vat den sidste Aften hun saae ham, sot hvem hun havde fotladt sin Slægt og sit Hjem, givet sin deilige Stemme og daglig lidt uendelige Ovaler, uden at han havde tanke

derom. Det var den sidste ^at, htm aandede den samme ^ust som han, saae det drbe Hav og den stjerneblaae Himmel, en evig ^at uden tanke og Drøm ventede hende, som ei havde Sjæl^ ei kunde vinde den. Og Alt var Iklæde og lystighed paa Skibet til langt over Midnat, hun loe øg dandsede med Dødstanken i stt Hjerte. Prindsen kyssede sin deilige Brud, og hun legede med hans sorte Haar, og Arm i Arm gik de til Hvile i det ptægtige telt. Der blev tyst og stille paa Skibet, kun— —

Styrmanden stod ved rotet, den lille Havstue lagde sine hvide Arme paa reelingen og saae mod ^sten ester Morgenrøden, den sørste Sol-sttaale, vidste hun, vilde dtæbe hende. Da saae hun sine Søstte stige øp as Havets de vare blege, som hun; deres lange smukke Haar stagrede ikke længer i Blersten, det var asstaatet.

„Bi^have givet det til Hexen, sot at hun stulde btinge Hjælp, at du ikke denne rat stal

døe! Hun har givet os en Kniv, her er den! seer du hvor skarpe Føt Sol staaet op, maa

du stikke den i Prindsens Hjerte, og naar da hans varme Blod stænker paa dine Fødder, da

voxe de sammen til en Fiskehale og du bliver en Havfrue igjen, kan stige ned i Bandet til os og leve dine tre Hundrede Aar, før du bliver det døde, Salte Søestum. Skynd dig ! han eller du maa døe, før Søl staaer opl vor gamle Bedstemoder førger, faa hendes hvide Haar er faldet af, fom vort faldt for Hexens Sax. Dræb Prindsen og kom tilbage! Skynd dig, seer du den tøde Stribe paa Himlen ^ ^m nøgle— 4^ —

Minuter stiger Solen, og da maa du døe!^ øg de udstødte et sørundetligt dybt Suk og sank i Bølgetne.

Den lille Havstue ttak Putputtæppet bort sta beltet, og htm saae den deilige Btud sove med sit Hoved ved Ptindsens Btyst, og hun bøiede sig ned, kyssede ham paa hans smukke Pande, ^saae paa Himlen, hvor Morgenrøden lyste meer øg meer, saae paa den statpe Kniv øg sæstede igjen linene paa Ptindsen, der i

Drømme ntrvnede sin Btud ved ravn, hun kun vat i hans banker, øg Kniven strede i

Havstuens Haand, — men da kastede hun den langt ud i Bølgetne, de stinnede tøde, hvør den saldt, det saae ud, søm piblede der Blods-draaber op as Bandet. ^ndnu engang saae hun med halvbrustne Blik paa Prindsen, st^r-tede stg sta Skibet ned i Havet, og hun sølte, hvor hendes legeme opløste sig i Skum.

ru steeg Sølen frem as Havet, Straalerne saldt saa mildt øg varmt paa det dødskølde Havstum øg ben lille Havfrue følte ikke til

— —

Døden, hun saae den klare Sol, og oppe over hende svævede hundrede gjennemsigtige, deilige Skabninger ; hun kunde gjennem dem See Skibets hvide Seil og Himlens røde Skyers deres Stemme var Melodie, men saa aandige at intet mennesteligt ^re kunde høte den, ligesom intet jotdist ^ie kunde see dem; uden Binger svævede de ved deres egen Lethed gjennem Lusten. Den lille Havstue saae, at hun havde et Legeme som de, det hævede sig meer og meer op as Skummet.

„til hvem kommer jegl^ sagde hun, og hendes Stemme klang som de andre Bæsners, saa aandigt, at ingen jotdist Musik kan gjen-give det.

„til Lustens Døttre svarede de andte. „Havstuen hat ingen udødelig Sjæl, kan aldrig saae den, uden hun vinder et Mennestes Kjær-lighed l as en sremmed Magt asheenger hendes evige tilværelse. Lustens Døttre have ^heller ingen evig Sjæl, men de kunne selv ved gøde

Handlinger stabe sig een. Bi styve til de varme

4— —

^ande, hvor den lumte Pestlust dræber Menne-stene; der viste vi Kjøling. Bi sprede Blom-stetnes Dust gjennem busten og sende Bedet-e^vægelse og lægedom. ^aar vi i tte hundred Aar have stræbt at gjøre det fode, vi kunne, da saae vi en udødelig Sjæl øg tage Deel i Mennestenes evige ^okke. Du stakkels lille Havsrue har med hele dit Hjerte stræbt estet det samme, søm vi, du har lidt og taalt, hævet big til ^ustaandernes Berden, nu kan du selv gjennem gode fletninger stabe big en udø-delig Sjæl om tre hundred Aar.^

Og den lille Havsrue løstede stne klare Arme op mod fuds Sol, og sor søtste fang sølte hun taarer. — Paa Skibet var igjen Støi øg ^iv, hun saae Ptindsen med sin smukke Btud søge estet hende, veemodig stirrede de paa det boblende Skum , som øm de vidste, hun havde styrtet sig i Bølgerne. usynlig kyssede hun Btu^t^s Pande, smulte til ham øg steeg meb de andte bustens Bøtn øp paa den rosenrøde Sky, søm seilede i busten.— 51 — ^

„Om ttehundtede Aar svæve vi saaledes ind i ^uds ^ige !"

„Ogsaa tidligete kunne vi kontnte der r hvistede een. „Usynligt svæve vi ind i ^en-nestenes Huse, hvot det et Bøtn, og sot hver Dag vi sinde et godt Batn, som gjøt sine For-ældre Iklæde og sottjener detes Kjætlighed, sor-kortet ^ud vot Ptøvetid. Batnet veed ikke, naar vi styve gjennem Stuen, øg maae vi da as Iklæde smile over det, da tages et Aar sta de ttehun-dtede, men see vi et uartigt øg ondt Barn, da maae vi gtæde Sotgens ^taad, og hver

taare lægger en Dag til vor Prøvetid!^ — — 52 — ^

Keiserens nye Klæder.

For mange Aar siden levede en Keiser , som holdt saa uhyre meget as stnukke nye Klæder, at han gav alle sine Penge ud sor ret at blive pyn-tet. Han brød sig ikke øm sine Soldater, brød sig ei øm komedie eller om at kjøre i Skoven, uden alene sor at vise sine nye Klæder. Han havde en Kjole sor hver ^inte paa Dagen, og ligesom man stger ont en Konge, han et i raadet, saa sagde man altid het ^ „Keiseren er i garderoben —

^ den store Stad, hvor han boede, gik det meget sornøieligt til, hver Dag kom der mange Fremmede, een Dag kom der to Bedragere; de gave sig ud sor at være Bævere og sagde, at be sor-stode at væve det deiligste ^øi, man kunde tænke sig. ^kke alene Farverne øg Mønstret var nø-get usædvanligt smukt, men de Klæder, som bleve syede as ^øiet, havde den sørunderlige ^genstab— 5^ —

at de bleve usynlige sor ethvert Menneske, som ikke duede i sit embede, eller ogsaa var utillade-lig dum.

„Det var jo nogle deilige Klædet,^ tænkte Keiseten; „ved at have dem paa, kunde jeg kontme ester, hvilke Mænd i mit ^tige der ikke due til det embede de have,^ jeg kan kjende de kloge sra de dumme! ja det ^øi maa strax væves til mig!^ øg han gav de to Bedragere mange Penge paa Haanden, sor at de skulde begynde paa deres Ar-beide.

De satte ogsaa to Ba^verstole op, lode som om de arbeidede, men de havde ikke det mindste paa Bæven. rast væk sotlangte de den fineste Silke, øg det prægtigste ^uld; det puttede de i deres egen Pose og arbeidede med de tomme Bæve, øg det til langt ud paa ratten.

„ru gad jeg dog no^ vide, hvor vidt de ere med ^øiet!^ tænkte Keiferen, men han var ørdenligt lidt underlig ønt Hjertet ved at tænke yaa, at den, som var dutn, ellet stet passede til sit embede, ikke kunde see det, nu ttoede han — 54 — ^

nok, at han ikke behøvede at være bange Sot sig selv, men han vilde dog sende nogen først sor at see^ hvotledes det stod sig. ^Ille Mennestet i hele Byen vidste, hvilken forunderlig Krast ^øiet havde, øg alle vare begjætlige ester at see, hvør daarlig eller dum hans ^aboe var.

„^eg vil sende min gamle ærlige Minister hen til Bæveren tænkte Keiseten, „han kan bedst see, hvotledes ^øiet tager stg ud, sor han har

Forstand, og ingen passer sit embede bedre end han —

^u gik den gamle stikkelige Ministet ind i Salen, hvor de to Bedragere sad og arbeidede med de tomme Bæve. „^ud bevare os.^„ tænkte den gamle Minister øg spilede Øinene op!^ jeg kan jo ikke see noget Men det sagde han ikke.

Begge Bedragerne bad ham være saa god

at træde nærmere og spurgte, om det ikke var et smukt Mønster øg deilige Farver. Saa pegede de paa den tømme Bæv, øg den stakkels gantle Minister blev ved at spile Øinene øp, men han— 55 — ^

kunde ikke see noget, sor der var ingen ting. „Herte ^udl^ tænkte han, „stulde jeg væte dum! Det har jeg aldrig ttoet, og det maa ingen Men-nester vide! stulde jeg ikke due til mit embede ^ rei det gaaer i^ke an, at jeg sortæller, jeg ikke kan see tøiet!^

„raa, de stger ikke noget øm bet sagde den ene, som vævedel

„^ det er nydeligt l ganske allerkjæreste sagde den gamle Minister og^ saae igjennem sine Briller, „dette Mønster øg disse Farver! — ja,

jeg skal sige Keiseren, at det behager mig sær-deles l^

„raa det sørnøier øs!^ sagde begge Bæ-

verne, og nu nævnede de ^arverne vedfavn og det sælsomme Mønjier. Den gamle Minister hørte godt ester, for at han kunde sige det samme, naar han kom hjem til Keiseren, og det gjorde han.

ru sorlangte Bedragerne slere Penge, mere Silke og ^uld, det stulde de btuge til Bævning. De stak ^slt i deres egne bommer, paa Bæ-^ 56 —

ven kom ikke en trevl, men de bleve ved, som søt, at væve paa den tomme Bæv.

Keiseten sendte snatt igjen en anden stikke-lig embedsmand hen sot at see, hvorledes det gik med Bævningen, og om ^øiet snatt var sætdigt. Det gik ham ligesom den anden, han saae og saae, me^t da det ikke var noget uden de tomme Bæve, kunde han ingen ting see. „ja, er det ikke et smukt Stvkke tøi!" sagde begge Bedragerne øg viste øg sotklatede det deilige Mønster, som det st^t ikke vat.

„Dum er jeg ikke!" tænkte Manden, „det er altsaa mit gode embede, jeg ikke duer til^ Det var løierligt nok! men det maa man ikke lade sig mætke med!" øg saa roste han tøiet, han ikke saae, og sotsikktede dem sin ^læde over de kjønne ^ouleutet og det deilige Mønster^ „ja det er ganste allerkjæreste!^ sagde han til Keiseren.

^llle Mennester i Byen talte øm det præg-tige tøi.

ru vilde da Keiseren selv see det, medens det endnu var paa Bæven. Med en heel Skare— 4^ —

af udsøgte Mænd, mellem hvilke de to gamle skikkelige embedsmænd vare, som sør havde væ-ret der, gik han hen til begge de listige Bedra-gere, der nu vævede as alle Kræfter, men uden trevl eller traad.

„^a er det ikke magnistgue!^ sagde begge de skikkelige embedsmænd. „Bil deres Majestæt see, hvilket Mønster, hvilke Farver!„ øg saa pe-gede de paa den tomme Bæv, thi de troede, de andre vistnok kunde see tøiet.

„Hvad for noget l^ tænkte Keiseren, „jeg seer ingen ting! det er jo sorsætdeligt! et jeg dum^ duet jeg ikke til at væte Keiser Det var det strækkeligste, som kunde arrivere mig! „0 det er meget smukt sagde Keiseren„, det har mit allerhøieste Bifalde øg han nikkede tilsteds øg bettagtede den tømme Bæv; han vilde ikke sige, at han ingen ting kunde see. Hele Føl-^et, han havde med sig, saae øg saae, men fik ikke mete ud af det, end alle deAndte, men de fagde ligesom Keijeren, „ø det er smukt øg de raadede ham at tage disse nye, prægtige Klæder— —

paa søtste ^ang, ved den støte Ptotession, som sotestod. „^et et magnist^uel nysseligt, exeellent!^ gik det sta Mund til Mund, og man var alle-sammes saa inderligt sornøiede dermed. Keiseren gav hver as Bedragerne et ^idderkots til at hænge i Knaphullet øg titel as Bævejunkete.

Hele batten sør den Formiddag Proeesfio-nen stulde være, sad Bedragerne oppe og havde over sexten Lys tændte. Folk kunde see, de havde travlt med at saae Keiserens npe Klæder færdige. De lode, som de toge tøiet as Bæven, de klip-pede i Lusten med store Saxe, de syede med Syenaal uden traad og sagde tilstdst ^ „see nu er^ Klæderne færdige!^

Keiseren,^ med fine fornemste kavalerer, kom felv derhen og begge Bedragerne løftede den ene ^lrm i Beiret ligesøm øm de holdt noget og sagdes „see her er Beenklædernel her er Kjolen! bet Kappen l^ og saaledes videre fort. „Det er faa let, fom Spindelvæv l man stulde troe man havde ingen ^ing paa Kroppen, men det er just Dyden ved detl^„^ar sagde alle Eavaletetne, mengde kunde ingen ting see, sor der var ikke noget. „Bil nu deres keiserlige Majestæt allernaa-digst behage at tage deres Klæder as r sagde Bedragerne, „saa stal vi give dem de nye paa, herhenne soran det stote Speil

^ Keiseten lagde alle sine Klæder, og Bedra-gerne bare sig ad, ligesom om de gave ham hvett Stakke as de nye, der Skulde være syede, og Kei-seren vendte og dreiede sig sor Speilet.

„^ud hvor de klæde gødt! hvør de sidde deiligt!^ sagde de allesammen. „Hvilket Mønster! hvilke Farvet! det er en kostbar Dragt —

„Ilden sor staae de med thronhimlen, søm stal bætes øver detes Majestæt i Ptoeessidnen ! sagde ^veteetemonintesteten.

„^a jeg et jo istand sagde Keiseten. „Sidder det ikkegodt^ og saa vendte han sig nok engang sor Speilet! sor det skulde nu lade lige-søm øm han ret betragtede sin Stads. Kammerherrerne, som stulde bæte Slæbet^ famlede med Hændetne hen ad gulvet, ligesom— —

om de toge Slæbet op, de gik og holdt i ^us-ten, de turde ikke lade sig mærke med, at de in-genting kunde see.

Saa gik Keiseren i Proeessionen under den deilige ^hronhimmel og alle Mennester paa ^a-den øg i Binduerne sagdes „^ud hvor Keiserens nye Klæder ere mageløse! hvilket deiligt Slæb ban har paa Kjolen! hvor den sidder velsignet!^ ^ngen vilde lade sig mærke med, at han intet saae, sor saa havde han jo ikke duet i sit l^m-bede, eller været meget dum. ^ngen as Keise-rens Klæder havde gjort saadan ^ykke.

„Men han har jo ikke noget paa,^ sagde et lille Barn. ,,Herre ^ud, hør den tlstyldiges ^øst,^ sagde Faderen; øg den ^ne hvidstede til den Anden, hvad Barnet sagde.

„Men han har jo ikke noget paa raabte tilsidst hele Folket. Det krøb i Keiseren, tbi han sontes, de havde ^et, men han tænkte som saat „nu maa leg holde Proeessionen ud^. ^g Kammerherrerne gik og bar paa Slæbet, som der stet ikke var. ^